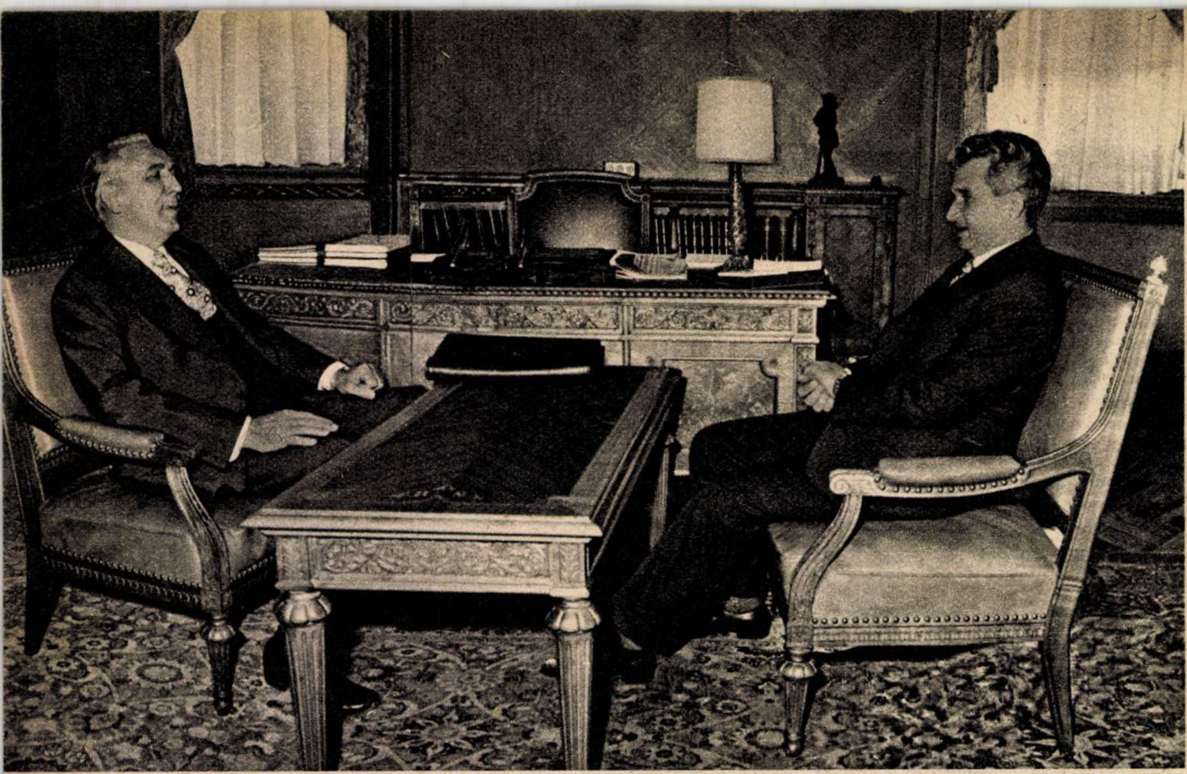

La invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și a tovarășei Elena Ceaușescu s-au aflat în țara noastră, într-o vizită de prietenie, tovarășul Edward Gierek, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez și tovarășa Stanislawa Gierek.

În cursul convorbirilor care s-au purtat cu acest prilej, tovarășii Nicolae Ceaușescu și Edward Gierek s-au informat reciproc asupra activității și a preocupărilor Partidului Comunist Român și Partidului Muncitoresc Unit Polonez în legătură cu desfășurarea construcției socialiste în cele două țări. Totodată, s-au relevat cu satisfacție relațiile de prietenie, solidaritate și colaborare care s-au statornicit și se extind continuu între Partidul Comunist Român și Partidul Muncitoresc Unit Polonez, între România și Polonia. A fost exprimată, în același timp, hotărîrea comună de a amplifica și îmbogăți aceste bune raporturi, de a intensifica și aprofunda colaborarea și cooperarea economică, valorificînd și mai mult posibilitățile pe care le oferă economiile, în continuă dezvoltare, ale celor două țări, în folosul ambelor popoare, al cauzei generale a socialismului și păcii în lume.

constelația PIONIERII

1. Scurtă consfătuire de lucru. Fetele vor să facă o propunere pentru programul de activități ale detașamentului (Școala generală, comuna Bacova, județul Timiș).

2. Roadele toamnei, roadele hărniciei noastre (Școala generală nr. 1, Rucăr, județul Argeș).

3. Frățiorii noștri mai mici de la grădiniță sînt nerăbdători să învețe o meserie (Casa pionierilor, Rădăuți).

4. O lume alcătuită din tranzistori, siguranțe și multe, multe fire, în mijlocul căreia băieții, pasionați de electronică, se simt «ca acasă» (Casa pionierilor, Ploiești).

5. Fruntași în activitățile de muncă patriotică, pionierii detașamentului clasei a VII-a A de la Școala generală nr. 1 din Cernavodă, județul Constanța, sînt și acum prezenți în parc pentru a-i menține aspectul îngrijit.

3

1

4

2

5

RADAR
Cutezătorii

Zilnic, cu vădită bucurie și îndreptățită mîndrie, cititorii revistei, pionieri de pretutindeni din țară, ne împărtășesc din frumoasele rezultate obținute de ei, în aceste zile de toamnă, bogată în activitatea patriotică de strîngere a recoltei, de înfrumusețare a școlilor, de amenajări de noi laboratoare, ateliere.

Redăm cîteva dintre acestea:

● **TULCEA.** *În comuna* **Nufăru,** *150 de pionieri din clasele mai mari au recoltat zilnic din grădinile C.A.P. 8 500 kg roșii. Colegii lor din* **Beidaud** *ne informează că și ei s-au dovedit harnici reușind să recolteze în fiecare zi porumb de pe o suprafață de 3 ha (clasele VII-VIII) și 1 000 kg prune (clasele V-VI). La* **Telița** *pionierii adună zilnic 7 500 kg struguri. Din Isaccea am primit și un scurt fotoreportaj (din care vă prezentăm această imagine) reprezentînd activitatea intensă a copiilor acestui oraș pentru amenajarea noului local al Casei pionierilor, a grădinii ce o va înconjura.*

● **PRAHOVA. Lipănești, Zamfira, Măgurele, Motița, Podenii Vechi, Dumbrăvești, Baba Ana,** *iată numai cîteva comune în care pionierii sînt deosebit de harnici și inimoși. Tone de fructe culese de ei, sute de mii de kilograme de legume iau drumul centrelor de desfacere și al întreprinderilor de valorificare.*

● **DOLJ.** *Numai într-o săptămînă, la* **Gînjova** *au fost recoltate de către pionieri 64 000 kg fructe, la* **Moțăței** *112 000 kg. roșii, la* **Dăbuleni** *100 000 kg porumb, la* **Dobrotești** *6 000 kg fasole, la* **Ungureni** *22 000 kg struguri etc.*

NE SCRIU CITITORII

● **«ZÎMBETE ÎN ANOTIMPUL DE AUR»,** așa s-ar putea intitula relatarea **Liei Saiu,** din cl. a **8-a B, Școala generală nr. 2, Tg. Neamț.** Lia își începe corespondența evocînd, cu toate tradiționalele amănunte autumnale — frunze galbene, ploaie, gulere ridicate — o zi din octombrie 1975. Adunare de alegeri pionierești la detașament. Momentul formulării propunerilor. Pentru funcția de comandant sînt propuși trei pionieri, între care Lupu Vasile. Se votează și e ales Vasile. Venit în clasa lor cu numai doi ani în urmă, Vasile a reușit să se facă respectat nu prin cine știe ce talente neobișnuite sau, cum se mai întîmplă, prin «arta de a fi simpatic», ci prin seriozitatea lui. Unii au obiectat însă că e cam închis în sine: nu vorbea decît dacă era întrebat, iar în pauze rămînea în clasă să-și revadă tema pentru ora următoare. Dar iată-ne în octombrie 1976: **«Activitatea pionierească din noul an școlar a început cu toate pînzele sus chiar de la 15 septembrie, pentru că pionierul-comandant Vasile Lupu nu mai e băiatul din toamna trecută, timid și retras. Pe parcursul timpului a dovedit că știe să fie și energic, să-și spună deschis părerea, să-și asume o răspundere și să-i determine și pe alții, în primul rînd prin exemplul personal, să facă la fel. Multe acțiuni pionierești cu care azi ne mîndrim se datoresc inițiativelor și eforturilor lui organizatorice. Cine și-ar fi închipuit că din acel băiat sfios, care trecea aproape neobservat, va ieși un comandant în adevăratul înțeles al cuvîntului? Eu, una, nu — dar NOI, detașamentul da!»**

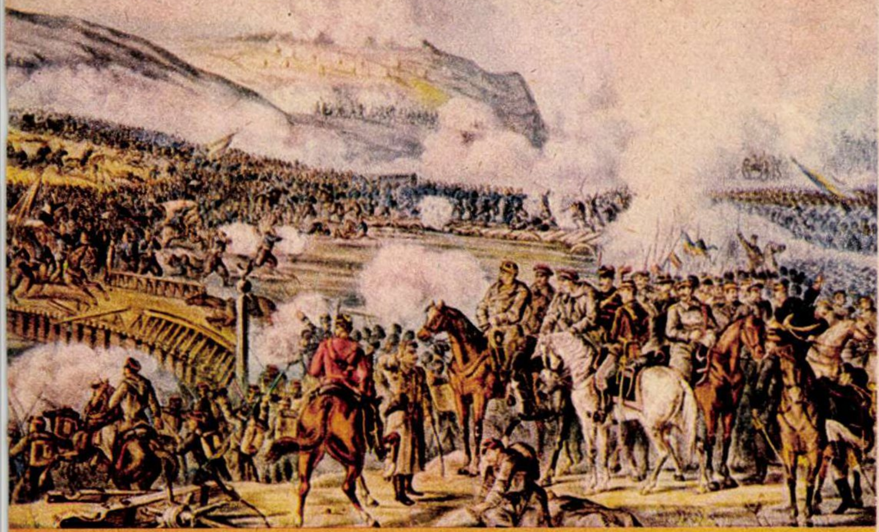

COLUMNĂ ÎN MILENII

De mult pătruns în istorie, în legendă și în inima noastră, eroismul ostașilor români care au pecetluit cu sîngele lor actul cuceririi Independenței de stat a României — eveniment al cărui centenar îl vom sărbători anul viitor — constituie una dintre cele mai luminoase pagini din cartea de aur a poporului român.

Vă prezentăm astăzi un buchet de gravuri ale timpului, realizate de artiști — martori oculari ai acelor dramatice zile de lupte și sacrificii. Gravurile se află la Cabinetul de Stampe ale Academiei R.S.R.

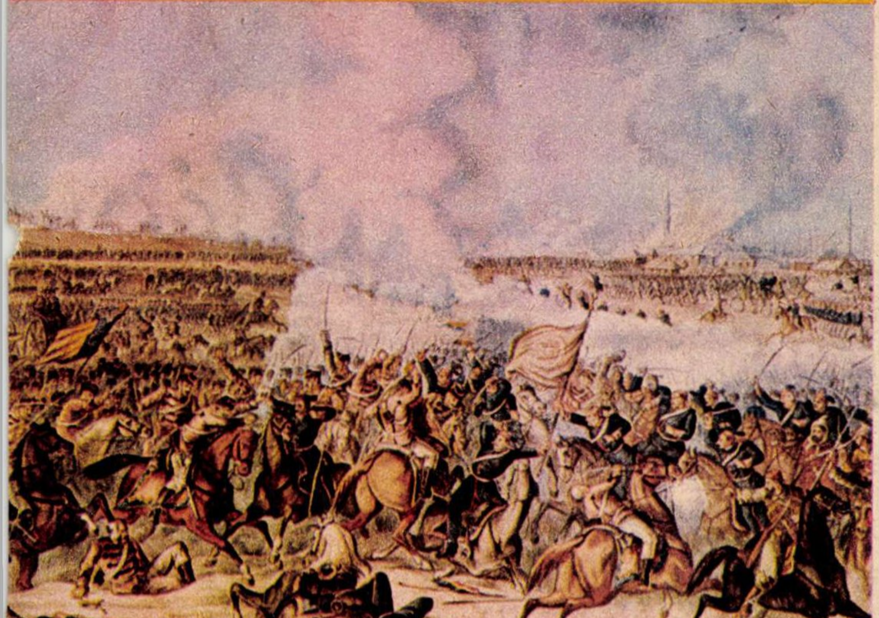

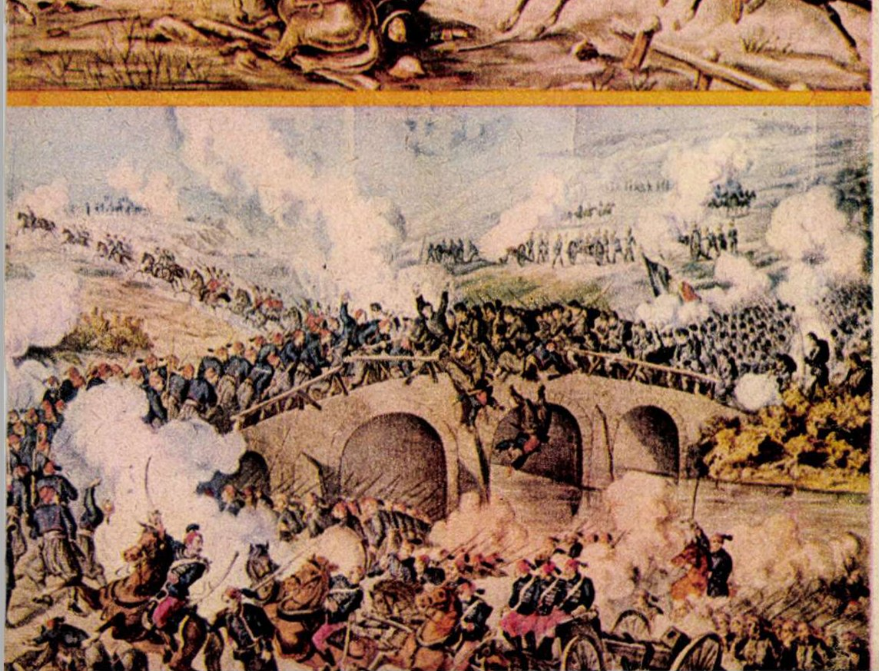

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

„Răsplata muncii mele e viața"

—Dar tu, ce vrei să te faci?

— Eu vreau să mă fac doctor! răspunde copilul (care poate să aibă 14 sau... 4 ani!) și de obicei după un astfel de răspuns nu se mai întreabă de ce.

Totuși, pentru un reporter aceasta e o întrebare de neocolit. Așadar...

—De ce, tovarășe doctor Vlădescu?

—Ei, da: pentru că pînă și copiii au înțeles că a fi medic este mai mult decît o meserie, e un angajament solemn cu tine însuți că vei apăra viața, sănătatea.

—Sînteți un om curajos?

—Ce este? Vă uitați la mîinile mele? (și doctorul P. Vlădescu de la Spitalul județean — Tîrgoviște rîde). Vă înțeleg întrebarea și răspund: Sînt! Poate e lipsit de modestie s-o declar chiar așa, dar vedeți, nu de puține ori, în munca mea, a fost nevoie să-mi fac singur curaj.

—Fiindcă a venit vorba: ce fel de muncă are chirurgul, el care nu produce într-un anumit timp, un anumit număr de obiecte?

—Înțeleg că vă referiți la efort! Efortul nostru e de altă natură. Nu este numai efort fizic, dar nici numai intelectual, ca al savantului.

În cazurile de urgență și acestea-s uneori cele mai numeroase, trebuie luată o decizie rapidă. Timpul înseamnă viață — n-ai voie să stai! Și nici să dezertezi. Această necesitate de a hotărî rapid și fundamental cred că ne caracterizează cel mai mult pe noi, chirurgii. Noi nu dăm sfaturi, ci soluții.

—Copiilor le merge vestea că se tem de durere. Din aprecierile dumneavoastră asupra pacienților, ce observații aveți la acest capitol?

— Mă rog, e firesc să nu le placă durerea și noi toți vrem ca ei să n-o cunoască. Dar, mai trebuie să vrem, și-n acest sens grupele de mici sanitari pot face mai mult, să-i obișnuim cu ideea că omul la nevoie trebuie să lupte cu durerea, s-o învingă, pentru a-și redobîndi sănătatea. A-ți învinge frica de propria durere e o pildă înaltă de curaj.

—Dar adulții cum se comportă?

—Sînt cazuri și cazuri. În general însă «oamenii serioși», cum le spunem noi, cei care au muncit și muncesc, care vor să-și trăiască în chip util, necontenit, viața, privesc lucrurile cu gravitate. Ei nu se tem. Odată am trăit o scenă emoționantă. Unui țăran mai în vîrstă, la ieșirea din spital, deși operația reușise, i-am atras atenția să nu facă efort. N-a înțeles. Atunci i-am repetat: «Adică, să nu muncești». Omul s-a uitat lung la mine și am simțit cum o tristețe adîncă îi întunecă fața... Că de ce l-am mai chinuit, că el ce-o să facă dacă nu e în stare de treabă. «Păcatele mele, o să stau în vitrină?» I-am explicat că numai o lună două și gata, poate munci.

Vedeți? Omul dacă nu e întreg, dacă nu e capabil de muncă, nu se simte un adevărat om. Această capacitate este înțelesul cel mai adînc al vieții omenești. Orice medic — și noi, chirurgii, în primul rînd — la această viață ne gîndim și ea este răsplata cea mai adîncă a muncii noastre.

T. RĂCEANU

CODUL ETIC ÎN LUMINA FAPTELOR

Un băiat de ispravă

Într-una din zile, la redacție a sosit o scrisoare din comuna Bogdand, județul Satu-Mare. În cuprinsul ei am citit despre o întîmplare adevărată, despre o faptă pionierească. Iat-o:

Era o zi obișnuită de lucru, oamenii se aflau la munca cîmpului. Deodată cineva a zărit o trîmbă de flăcări la grajduri. Au dat fuga cu toții și au început, care mai de care, să umple găleți cu apă, să le transporte la locul incendiului. În acele momente de mare agitație, de încordare, pionierul Nagy Albert, elev în clasa a VII-a, din aceeași localitate, a dovedit multă prezență de spirit, cutezanță: a fost primul care a sărit prompt să deschidă animalelor ușa, deși flăcările focului se arătau amenințătoare.

Corespondentul Nagy Sándor, semnatarul acestor rînduri, ne roagă să consemnăm această întîmplare. O facem cu plăcere, adăugînd cuvintele noastre de laudă: bravo, Albert!

O mică uzină: atelierul școală.

NICI MUNCĂ
FĂRĂ PÎINE,
NICI PÎINE
FĂRĂ MUNCĂ!

VIATA PRIN FERESTRELE ATELIERULUI!

Reporter: Cum îi zice!?

—V.T. Canar! Canar electronic.

—Și la ce e bun?

—L-am pus în circuit, în loc de sonerie. Cînd apeși de-afară pe buton, cîntă în casă. Vreau să mai pun unul pe coridorul dintre cele două camere.

—Dar jucăria asta a ta seamănă ca principiu cu vreun aparat tehnic din cele... serioase?

—În fapt e un generator de semnale cu circuite acordate pe diferite frecvențe.

—Mai clar!

—Aduce frecvența receptorului la frecvența emițătorului. Le potrivește, adică. Cum e la radio, la alfabetul morse, în uzine pentru acordarea unor circuite care...

—Este clar. Și acum, spune-mi: te-ai chinuit mult să-l faci?

—Cum... chinuit?

*

...Și Viorel Tuică, clasa a VI-a, Școala generală nr. 196 din Capitală, se uită la mine contrazis: adică, mi-e greu să înțeleg că unui copil **îi face plăcere** (n.n.) să-și lucreze singur un obiect folositor și amuzant?

Nu mi-era greu, firește, dar am vrut să mă conving încă o dată cum trece **efortul** pe planul doi atunci cînd o muncă este depusă în numele unor gînduri, sentimente, dorințe. Noi, oamenii, le numim valori spirituale. Iar dintre ele, **plăcerea jocului** —cea despre care e vorba-n exemplul de mai sus — e abia prima treaptă!

Dar **mai departe?**

«EU CÎND MĂ URC ÎN TROLEIBUZ...!»

«Dispoziția de livrare nr...
Către întreprinderea de reparații auto Grivița...
Specificația reper: Bandă stinghie cu cataramă.
Bucăți 2 000. Lei... (etc.).

...Profesorul maistru **Ștefan Manu** îmi arată documentele. Nici vorbă aici de canari electronici — și ai fi tentat să-i privești pe vajnicii lăcătuși **cu alți ochi** (n.n.) —dacă ne gîndim la amicul lor de mai sus, Viorel.

Scurt pe doi: ne aflăm într-o veritabilă secție de producție a Uzinelor de reparații auto Grivița, cu deosebirea (care nu mai contează în fapt) că secția cu pricina se află într-o școală: Școala generală nr. 178 din Capitală.

Reporter: Ce-i asta?

—Opritor ușă pentru autobuze.

Meșterul și ortacii! săi.

«Nu încă! ...Acuma!» (maistrul Manu)

Hait ! S-a strîmbat!

—Asta?!

—Aa! Păi nu așa. Pe aici trece un șurub; dincoace, după finisaj, se capitonează și cînd se prinde la ușă, împiedică balamalele să se dea peste cap — adică ușa, dar trebuie s-o vedeți acolo...

Ei da, trebuie **s-o vedem acolo**; adică în viața ei adevărată! Interlocutorul meu, Costel Tomescu — și la fel cu el, toți colegii săi de atelier — văd de la început într-o bucată de fier din atelierul școlii o piesă care funcționează **acolo!** în producție, în viață! Dar la-nceput?

—La-nceput... cam multe scutiri medicale — își amintește profesorul-maistru Ștefan Manu. Ba, am avut și-un caz. Pe un băiat zdravăn, de peste 1,60 m, nu-l lăsa maică-sa la atelier. Dar copilul ar fi dorit. Pînă la urmă a ajuns să lucreze mai bine ca alții —iar acum se descurcă de minune — unde? La un liceu industrial! Copiii sînt mîndri de ceea ce fac —mai ales cînd cei de la uzină îi apreciază.

Asta mi-aduce aminte de un alt dialog.

—Știți ce fac eu imediat ce mă urc într-un troleibuz sau autobuz? Chiar dacă e loc liber, stau în picioare și mă țin de bară... Le-ați văzut, nu? Barele acelea...

—Ei?!

—La capete, oamenii poate nici nu le văd, sînt două piese-suport, cu o scobitură rotundă, prinse de sus cu un fel de labă de gîscă în trei șuruburi.

—Și?!

—Ei! Piesele alea sînt făcute de noi. Uzina nu mai face așa ceva — deci sînt făcute de noi! Oricui îi place să se țină de bară, dar eu am așa, o **bucurie specială**, o plăcere...

Viorel, Cristian și Victor, — într-o plimbare meritată.

Da, da, înțeleg. O plăcere, care nu mai e doar copilăreasca plăcere a jocului, ci mai ales **mîndria** de-a te știi în stare de lucruri importante.

Adică o treaptă mai înaltă a acelor **valori spirituale** despre care vorbim noi, oamenii.

CHIAR ȘI UN SIMPLU CUI POATE DEVENI CUIUL LUI PEPELEA!

Oricine s-ar așeza pe scaunul unui autobuz simte, ați ghicit ce: plăcerea odihnei, dar iată că din nou un școlar de la aceeași școală, aflat în aceeași situație, ar simți **o plăcere specială:** «Partea lemnoasă a scaunului o facem noi». Ca să execuți o comandă de 250 seturi (250×32 locuri într-un autobuz = 8 000 de bucăți!), apoi trebuie muncă, nu glumă: cantitate și calitate.

«Aș putea spune, mărturisește maistrul **Aurel Chirilă,** că la noi operațiile sînt mai mecanizate decît chiar în uzină. Ne-am făcut singuri mașinile de care avem nevoie, în colaborare cu colegii de lăcătușărie. (Deci părerea că-ntr-un atelier școlar dotarea tehnică e neapărat săracă — nu rezistă n.n.). Copiii iubesc mașinile, le place să lucreze cu ele. Nu din comoditate, ci fiindcă se bucură cînd treaba sporește» — continuă meșterul Chirilă.

Și «treaba» în jurul meu merge strună: traforajele taie, mașina de decupat... decupează iar... Da, da: cineva s-a împotmolit într-un cui de care trage amarnic să-l scoată.

—Ce-ai pățit, «meștere»?

— A intrat cam la stînga.

— Uite, aici trebuia! Centrele de greutate trebuie prinse în cuie, cu precizie.

— **Aaaa!**

Și-n locul cuiului nedisciplinat, pac! altul. «Nu era mare lucru, dar așa trebuie!» mai găsește de cuviință elevul Paul Mănișor să-și rotunjească demonstrația și iar, pac! Asta-mi aduce aminte de ce mi-a spus un coleg al lui, Silvian Mindirigiu, ceva mai înainte: «Nu-ndrăznisem niciodată să umblu la un aparat de radio, dar acum un an, nu mai mergea acul de la scală. I-am dat jos capacul. Ce era? O simplă ață! Formidabil, ce rol poate să aibă un lucru oarecare!»

Păi da: dar numai dacă e pus unde trebuie, adică **nu la întîmplare,** ci gîndit, calculat «exact în centrul de greutate», cum zice Paul despre cuiul lui. Asta se cheamă **calitate** — și bucuria cea mai adîncă a muncii de-aici pornește!

DE LA CANARUL ELECTRONIC LA... TABURET!

După ce a învățat el cum se bate un cui: rapid și sigur!. Cum se încleiază două repere etc. După ce, întors acasă, a mai ciocănit pe ici pe colo; după ce s-a plimbat mîndru cu tramvaiul sau cu autobuzul; ținîndu-se de bară sau stînd pe scaun ca omul care are dreptul, Dănuț Artenie s-a mai uitat o dată la surioara lui cea mică de doi ani, și-a observat, ceea ce de fapt știa mai de mult, că ea nu ajunge bine la chiuvetă cînd vrea să se spele.

Și-atunci, dumnealui, cel care intră cînd vrea pe poarta unei uzine «în interes de serviciu» și tratează comenzi și livrări —și-a zis cu gravitate: Da, da! Aici ar trebui un taburet!

Dar cînd a trecut la treabă, și-a dat seama că oricum, în povestea cu taburetul, e și ceva «glumă». Asta însă nu l-a împiedicat să-l facă **trainic** și **frumos!**

Da, dar ca și «autorul» canarului, numai după ce trecuse prin toate fazele unui veritabil om al producției, după ce înțelesese că **ceea ce i se cere,** ceea ce **poate,** sînt lucruri, valori prin care-și așază mîndria în rînd cu a tuturor celor care fac toate bunurile din care e alcătuită viața.

ILIE TRAIAN

Fructele hărniciei

Un tablou alegoric și contemporan al toamnei poate înfățișa alături de belșugul simbolic al roadelor și chipurile copiilor, ajutoare de nădejde ale părinților lor. Aceeași impresie luminoasă o prilejuiesc, ne comunică, de la Satu-Mare, colaboratorul nostru Mircea Șuțu și cei peste nouă mii cinci sute de pionieri din județ, care participă la campania agricolă de toamnă. Cele peste 2 705,44 tone de legume, fructe și zarzavaturi reprezintă o recoltă frumoasă a roadelor pămîntului și totodată o recoltă frumoasă a hărniciei copiilor. Să facem o trecere în revistă a unităților de pionieri care s-au remarcat deosebit în această muncă.

MERE, STRUGURI ȘI PRUNE *în cantități impunătoare dovedesc ajutorul prețios dat de pionieri la recoltare. Îi menționăm pe pionierii de la Școala generală din Urziceni care au recoltat în 8 zile 120 tone de mere, pe elevii de la Școala generală din Cehal care au cules în 13 zile, 187 tone de mere, pe elevii de la Școala generală din localitatea Decebal care au cules în 6 zile 85 tone de mere, pe cei 58 de elevi de la Școala generală din Cuța care au cules în 12 zile, 70 tone de prune și pe cei 450 de copii de la Școala generală, Roșiori care au cules în 3 zile, 16 tone de mere, struguri și prune.*

ȘI CELELALTE ROADE, *legume, zarzavaturi, definesc prin cantitățile recoltate, aportul entuziast al copiilor la munca de recoltare. Menționăm printre cei mai vrednici dintre ei, pe pionierii de la Școlile generale din Foieni, Tiream, Andrid și Culciu.*

REPORTER

Jurnalul Olguței

La confluența dintre ultimul minut al vacanței și startul către noul an școlar purtăm simultan în noi amintirile acestei veri bogată în bucurii și elanurile cu care am pornit spre noi tărîmuri ale cunoașterii, ale învățăturii. Olguța urează tuturor prietenilor — fetelor și băieților deopotrivă — sporite succese în dialogul perseverent și fertil cu cartea, în ampla suită de activități pionierești pe care le veți desfășura, noi performanțe în toate domeniile unde-și spun cuvîntul preocupările voastre. Ca în fiecare an, aștept de la voi acele scrisori care să aibă consistența faptelor trăite în viața școlii și a organizației, a problemelor ce vă frămîntă pe fiecare dintre voi și al căror răspuns simțiți nevoia să-l căutăm împreună. Aș dori să eliminați din epistolele voastre suficiența, relatarea unor fapte banale, veșnica solicitare de adrese, care, neavînd un suport serios, duc implicit la o mare risipă de timp în dauna învățăturii. Vă recomand, de asemenea, să abordați problemele cu sinceritate și discernămînt, să nu vă lăsați furați de intrigi mărunte, de răfuieli personale sau de renghiuri jucate colegilor. Să fim cu toții foarte atenți pentru a nu leza prieteniile voastre, sentimentele de stimă și colegialitate. Solicit de la voi o «conduită epistolară» demnă, cinstită, lipsită de orgolii și de ambiții reprobabile.

Luăm «startul» convorbirilor noastre din acest an școlar cu o... felicitare pentru noua mea corespondentă Daniela Nistoran (elevă în clasa a V-a, la Școala generală nr. 89 din Capitală) care a absolvit primele patru clase cu medii mari. Îți doresc, dragă Daniela, să menții și de-acum înainte ștacheta notelor maxime. Adresez totodată mulțumiri Iulianei Lazăr (Școala generală nr. 6 Tulcea) pentru frumoasa relatare despre ultimul episod al vacanței petrecut în tabăra Bughea de Jos. În epilogul jurnalului meu înmînez condeiul Manuelei Ilie (membră a cenaclului «Zburătorul» din municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej) să-și exprime cuvîntul prin verbul sensibil al poeziei «Aș vrea»:

„Aș vrea să zbor
pe aripile vîntului spre soare,
să culeg polenul razelor
să-l torn în pocale
de mulțumire,
să poleiesc spicele copilandre
în care să se odihnească
stelele anilor mei tineri.”

Pe curînd,

Olguța

VREDNICUL ȘI TALENTATUL NOSTRU PRIETEN:
CREIERUL

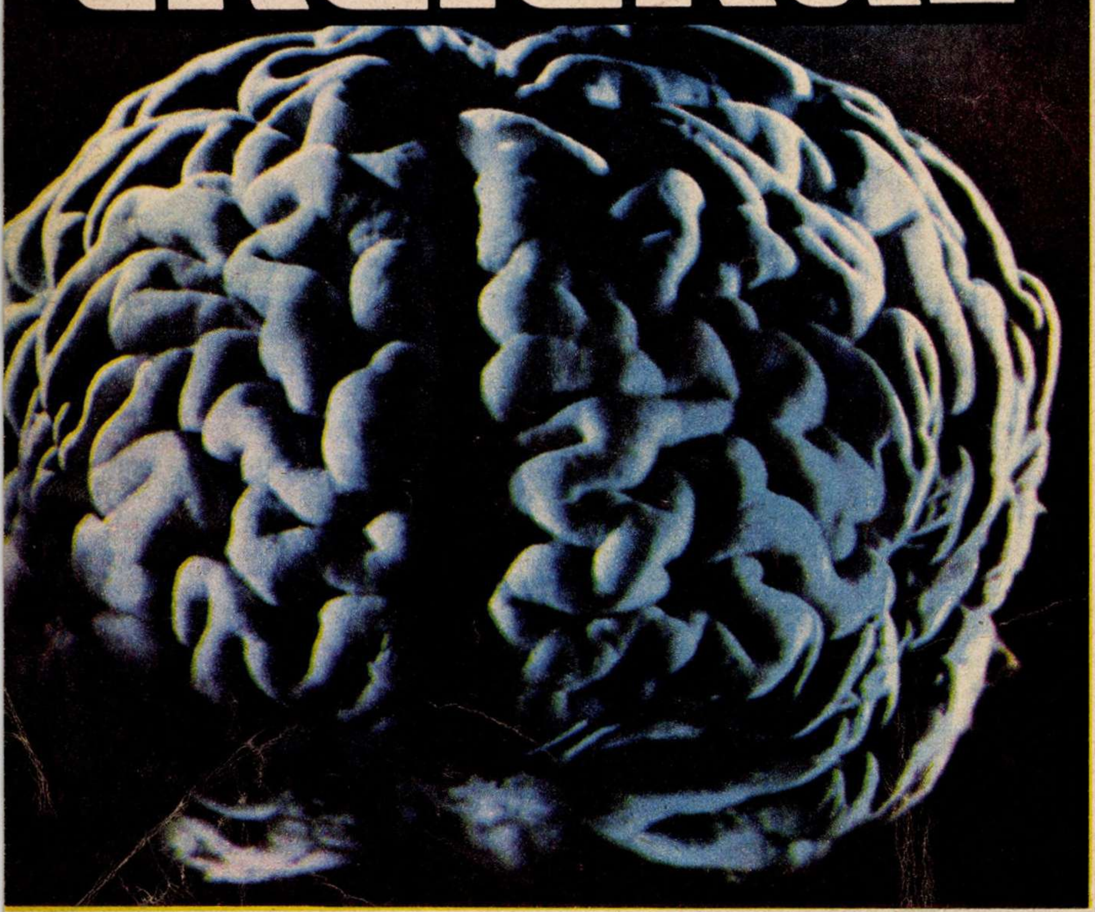

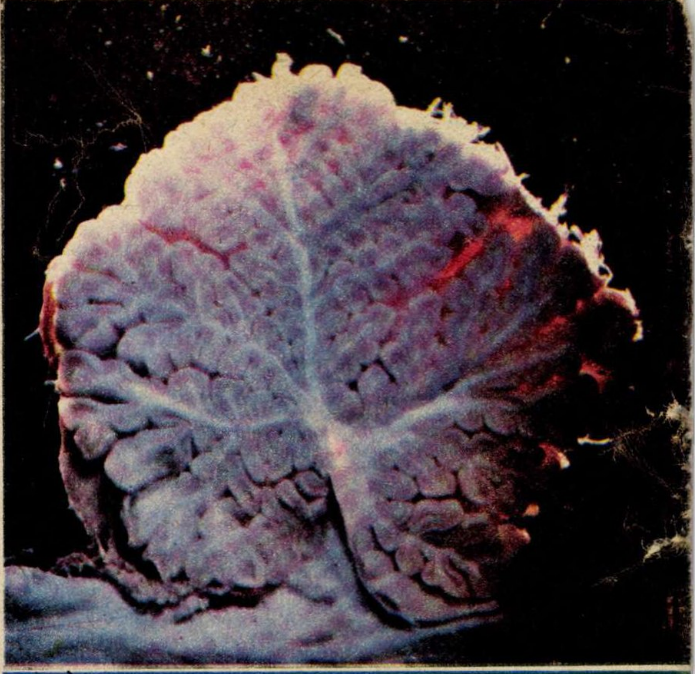

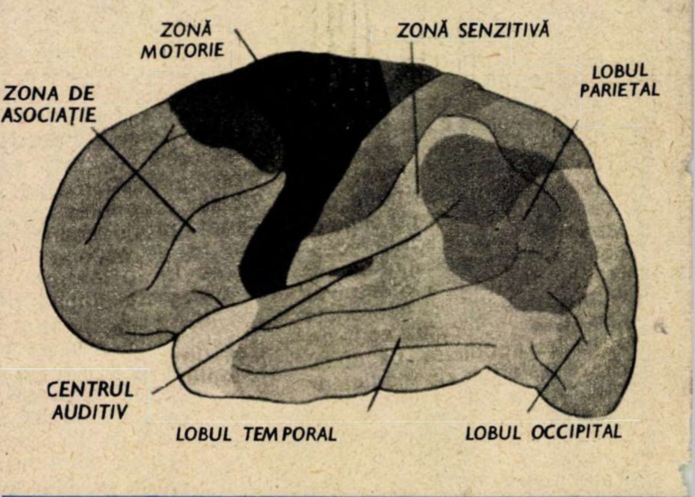

● ...Cînd mirosim o floare, jucăm fotbal, dăm «bună ziua»... sau cînd citim aceste rînduri — creierul lucrează. Nu numai cînd avem de rezolvat complicate probleme de matematică, fizică ș.a.m.d. el se află în plină activitate, ci în fiecare clipă a vieții noastre.

● Seara, cînd «cădem de oboseală», «ni se închid ochii de somn», creierul «trage obloanele», își întrerupe — adică — treptat, multe din legăturile cu exteriorul, dar nu încetează să lucreze. Cînd dormim, el își concentrează «atenția» pe «interior», pe «noutățile» care au sosit în cursul zilei în creier (cunoștințe primite la școală, căpătate din cărți, informații de tot felul), ordonîndu-le, prelucrîndu-le, organizîndu-le pentru «examenele» — oficiale sau neoficiale — pe care tot el le va avea de dat a doua zi sau cine știe cînd.

● Foamea sau setea, dorul, tristețea, buna dispoziție sau bucuria, furia, curajul, cutezanța își au izvorul tot în creier. Unde anume și cum se nasc toate acestea? Pentru fiecare există cîte un răspuns — mai lung ori mai scurt... Ori cîte o taină nedezlegată încă.

● Creierul «este un Everest pe care nu vom reuși să-l escaladăm vreodată» — spunea cu tristețe un savant, văzînd cum, pe măsură ce se dezleagă unele taine ale creierului, apar altele, noi. (Situația este, însă, obișnuită în știință: pe măsură ce înaintăm în cunoaștere, se înmulțesc și semnele de întrebare, ne apar tot mai multe lucruri ca necunoscute; neobișnuit este numai faptul că obiectul cercetării creierului omenesc... este însuși creierul omenesc, că el trebuie să se gîndească cum anume gîndește...)

● În ciuda nenumăratelor dificultăți, studiul creierului uman, odată declanșat, a înaintat neîntrerupt, pe un front din ce în ce mai larg. Și chiar dacă socotim astăzi creierul în bună parte necunoscut (atenție, cititori, e și acesta un teren ce solicită mințile voastre cutezătoare!) s-au aflat, totuși, destule lucruri despre «vrednicul și talentatul nostru prieten».

● În spitale, medicii au ajuns la interesante concluzii studiind, de pildă, uitarea — amnezia —, pierderea capacității de a vorbi — afazia — și alte manifestări anormale; experimentatorii au folosit observația și «observația provocată» (experimentul) pe animale. Biochimiștii, biofizicienii, ciberneticienii, fiziologii, psihologii și alți oameni de știință, utilizînd tehnici moderne, cuceriri ale altor numeroase domenii, au întocmit scheme și hărți amănunțite, adevărate monografii de specialitate ale creierului.

● O constatare pe cît de surprinzătoare pe atît de bogată în învățăminte: creierul omenesc la ora actuală este **INCOMPLET FOLOSIT.** Consecințele sînt neplăcute nu doar pentru noi (că nu realizăm tot ce am putea realiza), ci și pentru acest neprețuit prieten: neantrenîndu-l în activități dificile, pe măsura posibilităților sale, el decade, îmbătrînește prematur, îmbătrînește uneori cu mult înainte de a înflori în toată tinerețea și frumusețea lui.

● Deținem fiecare un tezaur, o bogăție inestimabilă ce are uimitoarea însușire... de a crește pe măsură ce o utilizăm. În epoca celor mai mari revoluții în știință și tehnică, în gîndire și în societatea omenească avem nu numai posibilitatea, dar și datoria de a folosi din plin această bogăție.

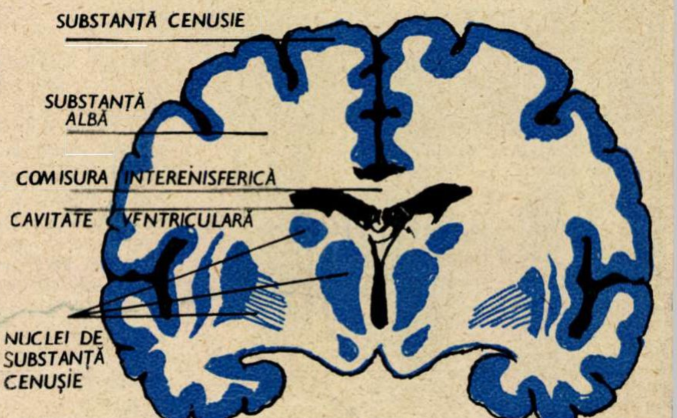

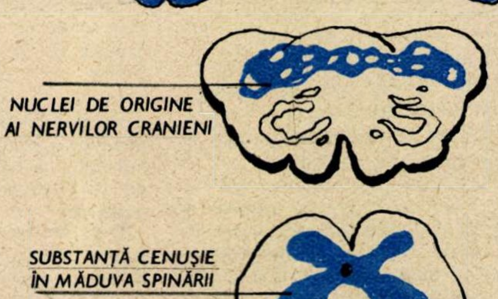

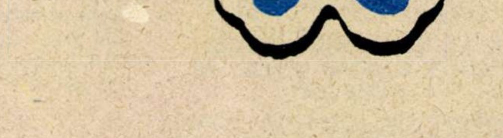

experiențe

«Munca l-a creat pe om» este astăzi un adevăr bine cunoscut. Și acum cînd se naște un copil el nu devine automat om («experiențe» accidentale, nefericite, cu copii rătăciți în pădure la o vîrstă extrem de fragedă, au demonstrat că — chiar dacă animalele pădurii erau prietenoase cu ei, ca în «Cartea junglei» a lui Rudyard Kipling —, spre deosebire de Mowgli, eroul acestei cărți, dacă rămîneau acolo mai mulți ani, ei nu mai puteau redeveni oameni oricîte eforturi se depuneau în acest sens).

Calitatea de om se cîștigă numai într-un mediu uman (în familie, într-o societate cît mai omenoasă), printr-o susținută activitate proprie (în copilărie, jocul împletit cu jocul umanizant care este munca).

Experiențe simple, pe animale, ne pot da o imagine despre influența considerabilă pe care o are asupra dezvoltării creierului o activitate complexă.

Exemplul 1. S-au constituit trei «grupe» de șobolani de aceeași vîrstă:

— grupul «martor» (trei șobolani închiși împreună într-o cușcă obișnuită);

— grupul «jucăușilor» (doisprezece șobolani într-o cușcă mare plină cu «jucării»: etajere, scărițe, plase, leagăne, un balansoar, trepte, ș.a.);

— șobolani «individuali» (fiecare în cîte o cușcă lipsită de orice «jucărie»).

Toți au primit aceleași îngrijiri, aceeași hrană. După cîteva săptămîni, totuși, la sfîrșitul experienței, s-a constatat că cei mai «deștepți» erau «jucăușii» (creierul lor era vizibil mai dezvoltat decît al celorlalți).

Repetîndu-se experiența cu cuștile «individualilor» în interiorul cuștii celei mari s-a putut constata că, din păcate, «spectatorii» (cei din cuștile «individuale» nu aveau posibilitatea să se «joace», ci doar să-i privească mai de aproape pe cei doisprezece) nu dovedeau o dezvoltare vizibilă. Trebuie «lucrat» așadar; propria experiență de viață, propria activitate este cea care dezvoltă creierul și nu experiența altora. Păstrînd, firește, proporțiile, ne putem da seama că, într-o oarecare măsură, concluziile generale care se desprind din astfel de experimente sînt valabile și pentru om.

Altă experiență (o puteți face și voi... dacă nu vă e milă de pisici).

Se ia o pisică (imediat după ce «face ochi» și i se aplică un guler orizontal. Se așază într-o cușcă în care nu are posibilitatea să vadă decît dungi verticale. După cîteva săptămîni, cînd pisica a învățat să vadă, veți avea surpriza să constatați că pisica este «oarbă» la liniile orizontale (dacă i le scoateți acum în cale — e prea tîrziu, ea nu le mai vede). Firește că este un animal infirm.

...Oare nu tot un fel de infirmitate ne paște și pe noi atunci cînd nu vrem să învățăm decît ceea ce sîntem obligați să învățăm, cînd ne e «greu» să desfășurăm activități complexe în clasă, pe plan obștesc, în cercurile pionierești?!

Pisica din experiența descrisă — spun cercetătorii — avea neuroni specializați «pentru orizontal», care, prin nefolosire, au decăzut, ...s-au sfîrșit «de plictiseală». Oare, din 20 000 000 000 de neuroni, noi reușim să-i folosim zilnic pe toți?

Ar însemna să-i punem la treabă și pe cei înzestrați pentru telepatie, de exemplu, sau... pentru sugestie și autosugestie voită, crescînd gradul de apropiere între noi, călindu-ne voința, înzecindu-ne (fără exagerare! Se consideră că doar o zecime din creier este folosit în mod obișnuit) puterile fizice, psihice și intelectuale.

Se pare că omul, dacă vrea — și se antrenează în acest sens — poate învinge frigul, durerea, boala... și chiar moartea.

Să nu scutim, așadar, creierul de nimic din ce e omenesc!

LĂSAȚI AUTOMATULUI CE-I AL AUTOMATULUI

«Automatizarea» — ca și «computerizarea» — este străveche în organismul uman.

Dacă săptămîni în șir ne vom trezi la ora 6,00, vom deschide larg ferestrele și vom executa exercițiile de înviorare, ne vom spăla cu apă rece pînă la brîu, vom face patul, vom mînca, vom verifica ghiozdanul sau servieta cu cărțile și vom pleca la școală — în creier se vor «bătători» niște «cărări», niște «circuite»; un lanț de acte reflexe vor intra în componența așa-numitului «stereotip dinamic» (îl putem socoti pe deplin constituit în momentul în care nu ne mai vine greu să executăm o acțiune sau alta din lanțul de acțiuni propuse). Odată «stereotipul dinamic» format, el trebuie păstrat cu grijă (chiar și în perioada vacanțelor, într-o modalitate pe care o considerăm cea mai potrivită cu situația în care ne aflăm).

E bine să ne formăm asemenea «stereotipuri dinamice» pe toate acțiunile fundamentale ale zilei. Ele vor da un aspect ordonat, disciplinat activității noastre. Dar nu numai aspectul exterior al lucrurilor ne interesează. Mult mai important încă este marele cîștig de energie nervoasă (lanțul de acte reflexe odată declanșat se desfășoară automat, pe căi cunoscute, fără greutăți și alternative — cu participare minimă din partea scoarței cerebrale).

E stupid să ne gîndim în fiecare zi (de trei ori pe zi!) că trebuie să ne spălăm pe dinți, cînd acest gest poate fi «complet automatizat», iar noi să utilizăm gîndirea mult mai «omenește», creator, în folosul nostru, al dezvoltării creierului de care dispunem — rezolvînd probleme din ce în ce mai grele —, spre marele folos al semenilor noștri, al activității clasei, detașamentului din care facem parte, spre folosul familiei, al țării întregi.

EUGENIA GROSU

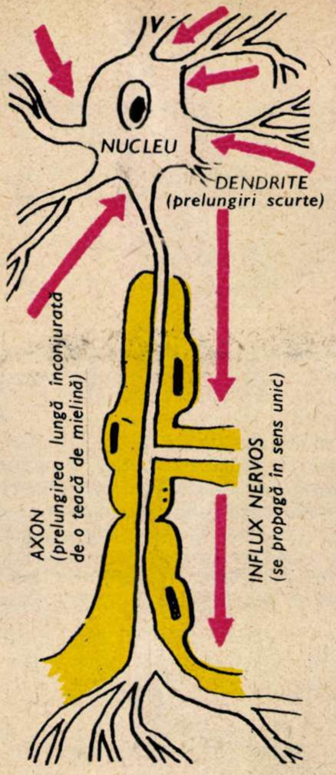
NUCLEU
DENDRITE (prelungiri scurte)
AXON (prelungirea lungă înconjurată de o teacă de mielină)
INFLUX NERVOS (se propagă în sens unic)

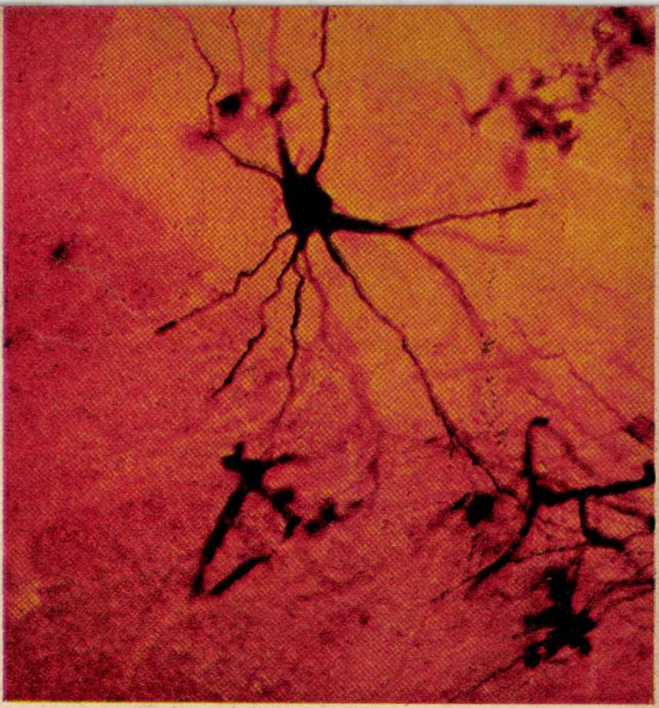

NEURON FOTOGRAFIAT LA MICROSCOPUL ELECTRONIC CU BALEIAJ.

Celula nervoasă (Neuronul)

Creierul (ca întregul sistem nervos) este alcătuit dintr-o populație celulară ce se poate împărți în:

— celule nervoase principale (celule «nobile») — NEURONII;

— celule de susținere și nutriție — celulele GLIALE.

NEURONUL funcționează ca un generator de energie (prin mecanisme biochimice complexe) ce se transmite din aproape în aproape, de la o celulă la alta.

În creier există aproximativ 20 000 000 000 de neuroni. Corpul neuronului este cenușiu, iar prelungirile (datorită stratului de mielină — alburie — ce înconjoară axonul) sînt albe. Vom observa că în creier substanța cenușie (corpi neuronali) este situată mai ales la suprafață, în timp ce în măduva spinării celulele ocupă o poziție centrală.

Extraordinara bogăție de circuite care se pot stabili între celule o întrece pe aceea a oricăror calculatoare (calculatoarele se înțelege că reprezintă modele extrem de simplificate ale acestor circuite vii). Imensa «microuzină» chimică și electrică necesită un aport constant de «carburant» energetic (glucoză) și de oxigen.

Nu vom neglija nici una din mesele zilei, așadar, vom mînca la ore fixe, pentru a asigura hrănirea ritmică a creierului.

Vom aerisi camera în care urmează să lucrăm sau să ne odihnim, vom face sport, excursii, turism alpin pentru a aproviziona creierul cu oxigen (lipsa totală a oxigenului fie și numai pentru cîteva minute provoacă nu îmbolnăvirea, ci moartea celulei nervoase).

Un savant român-pionier în studiul celulei nervoase

Printre savanții de renume mondial care s-au ocupat de studiul celulei nervoase — al sistemului nervos în general — se numără și GHEORGHE MARINESCU (1863—1938), fondatorul școlii române de neurologie. Elev al lui Victor Babeș, Gheorghe Marinescu a fost unul dintre primii cutezători care, folosind un bogat arsenal științific — variate metode și tehnici nemaiutilizate pînă la ei —, a pătruns plin de curaj în ținuturile de taină ale sistemului nervos. Adept convins al concepției materialiste și al evoluționismului în biologie, Gheorghe Marinescu a relevat specificul calitativ al fenomenelor biologice în raport cu cele fizico-chimice și mecanice, subliniind interdependența dintre organism și mediu. Tot el a arătat, printre primii, că acest organ de excepție — CREIERUL — este în general subapreciat de către oameni. Printre cărțile publicate de el se numără importante contribuții la studiul celulei nervoase cum ar fi «Celula nervoasă» (1909) sau «Studii asupra evoluției și involuției celulei nervoase» (1900).

• PRETUTINDENI TRĂIESC COPII • PRETUTINDENI TRĂIESC COPII • PRETUTINDENI

СЕПТЕМВРИЙЧЕ

Printre şcolile noi care au fost date în folosinţă în ultimii ani în R.P. Bulgaria se numără şi aceea din localitatea Chabla, care poartă numele savantului bulgar A. Zlatarov.

Elevii şcolii, peste 800 la număr, dispun de săli de clasă spaţioase, de laboratoare înzestrate cu aparatură modernă, de sală de gimnastică precum şi de un cabinet pentru însuşirea limbilor străine.

În imagine, vă prezentăm un aspect din timpul unei ore desfăşurate în cabinetul de limbi străine.

PRE
DIEVČENCE
A CHLAPCOV

KAMARÁT 2

Ročník IX. (XXVII).
7 september 1976
Cena Kčs 1

În fiecare zi, sute și sute de pionieri praghezi se îndreaptă voioși spre clădirea «Casei de pionieri și tineret» în care obișnuiesc să-și petreacă, după preferință, o parte a timpului liber.

De o mare atracție se bucură, mai ales printre băieți, cercul micilor feroviari. De-a lungul a trei ani, membrii acestui cerc au executat o rețea de cale ferată miniaturală pe care acum circulă vagoane trase de locomotive electrice. Odată pe săptămînă trenulețele sînt prezentate vizitatorilor, restul zilelor săptămînii fiind rezervate reparării și perfecționării instalațiilor.

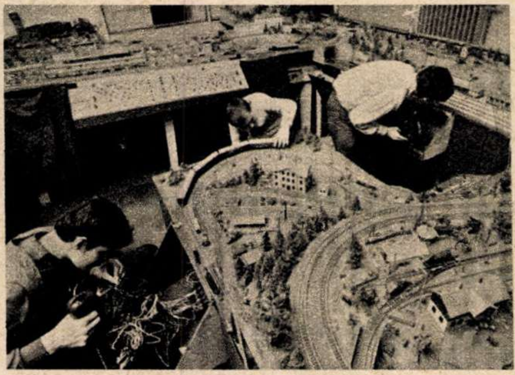

TROMMEL

Zeitung für Thälmannpioniere und Schüler 29. Jahrgang 1976 10 Pf Index 33528

23

O navă cosmică la bordul căreia se află cosmonauți de vîrsta purtătorilor cravatei de pionier. Numai că, această navă nu urmează să se înscrie

încă pe o orbită circumterestră, întrucît cei care o conduc mai au încă multe de învățat atît la şcoală cît și în cercul din care fac parte. Pentru că cei trei copii din imagine — încă elevi — sînt membrii unui cerc de cosmonautică din orașul Karl Marx, R.D. Germană. Zilnic acest cerc este vizitat de fete și băieți dornici să-și perfecționeze cunoștințele nu numai în domeniul construcției rachetelor și a zborurilor în cosmos, ci și în matematică, fizică etc.

ROMAN FOILETON

Fîntînile TIMPULUI „5”

Victor Kernbach

FÎNTÎNA FĂRĂ APĂ

Trecuseră cîteva luni și, nimerindu-se trei zile consecutive de vacanță, Gelu Calomfir îl însoți pe colegul său Dan spre rîpa galbenă din Bărăgan, fiind sigur nu că ar fi la mijloc lăudăroșenie goală sau minciună, ci doar că Stan Frunzaru, colegul său cum îl cunoștea el, avea un secret pe care nu-l putea dezvălui decît printr-o demonstrație la fața locului. Curiozitatea științifică înnăscută biruise spontan.

Tocmai cînd se apropiau cu trenul de halta unde trebuiau să coboare ca s-o ia spre rîpa galbenă și cînd Dan Calomfir se gîndea asiduu la ceea ce va avea de întreprins în cele din urmă și la faptul că totuși va trebui să încerce să ia legătură cu profesorul său spre a-i cere învoirea de a-l aduce acolo pe Gelu Calomfir, Gelu zise:

— Mai avem puțin și am sosit. Nu te întreb de ce venim aici, e probabil o surpriză și eu știu să gust surprizele. Ce mă amuză este însă că tu ții morțiș că nu e surpriză. Că ar fi vorba pur și simplu de... călătoriile alea prin timp. Cum trebuie să înțeleg asta?

— Ai să vezi! zise rîzînd Dan, apoi se gîndi

ROMAN FOILETON

cu fața ușor crispată: «Sigur, el nu trebuie să afle niciodată că îi sînt strănepot și celelalte. Aici ar fi pericolul cel mai mare al unei aberații cronologice, care cine știe dacă și cum s-ar mai putea corecta. Și dacă-l duc acolo, ce îi arăt?». Apoi surîse și încheie: «Fleacuri, dacă-l pot duce, fac ce am voie să fac, nimic altceva, iar profesorul știe ce am voie și ce nu!»

Gelu îl privise cu coada ochiului și nu mai spusese nimic. Fără să știe Dan, Gelu îl respecta acum mai mult ca oricînd tocmai pentru comportarea lui care nu i se părea ciudată, cum ar fi socotit-o mediocritățile superficiale cu mintea doldora de pantaloni evazați și de muzică beat, ci dimpotrivă, atitudinea unui bărbat adevărat așa cum se socotea a fi și el însuși, admirînd cele două modele apropiate: pe bunicul și pe tatăl său.

Trenul ajunse în haltă și cei doi tineri coborîră. Gelu spuse:

— Știi, eu habar n-am unde-i rîpa aia a ta. Mă țin după tine.

— Lasă că o știu eu destul de bine! zise Dan, continuînd în gînd: «Ar cam trebui să știi: acolo era să moară bunicul tău și acolo a venit din viitor urmașul căruia îi ești tu străbunic».

Cîmpul pe care-l străbăteau era jilav, ușor înverzit într-un preludiu timpuriu al primăverii. Ajungînd pe fundul rîpii, lîngă gura puțului, Dan Calomfir avu o scurtă strîngere de inimă: dacă nu mai era acolo capsula, dacă ei o rechemaseră; Dar se gîndi imediat că așa ceva, orice ar fi, era cu neputință. Scoase din buzunar casca, sub privirile întîi neîncrezătoare și ușor ironice ale lui Gelu, o fixă pe tîmple, se concentră în sine și atunci Gelu Calomfir văzu cu uimire, cum din gura aparentă de puț, pe care nimeni n-ar fi dat doi bani, ieși legănîndu-se ușor capsula transparentă sau translucidă. Gelu, mai mult ca să-și înfrîngă emoția, zise cu glas pierdut:

— Asta ce mai e? Faci scamatorii de circ?

— Nu, zise Dan liniștit. Asta e capsula mea temporală.

ROMAN FOILETON

Gelu începu să-și revină:

— Pot... s-o văd mai de aproape? întrebă el timid, uitîndu-se cu coada ochiului cînd la capsulă, cînd la Dan, față de care simțea acum, dincolo de respect, mai degrabă adorație.

— Poți, zise Dan. Dar întîi trebuie să cer învoire.

Dan zîmbi. Gelu nu mai întreba acum nimic și pesemne nu s-ar fi mirat de cele mai năstrușnice operații pe care le-ar fi săvîrșit Dan, de la care se aștepta la orice, dar deocamdată nu făcu nimic uluitor, decît că, vîrîndu-și casca în buzunar, își fixă cu un arc doi electrozi cu o ciudată antenă parabolică semănînd cu oglinda de pe fruntea medicilor de nas, gît și urechi. Gelu îl sorbea din ochi cu venerație, nu pentru aparatul în sine, care avea înfățișarea unei jucării, ci pentru faptul că Dan scosese din rîpă, fără gesturi și sforțări, minunăția aceea de sferă lucioasă care acum gravita în aer, nesusținută de nimic. Dar zise indiferent, arătînd cu degetul aparatul pe care și-l instalase pe cap:

— Acesta este un telepatocron. Cu el o să intru în legătură cu cine trebuie, de acolo... deși, trebuia să-ți spun că «acolo» nu e un termen potrivit, fiindcă ei sînt tot «aici», însă altădată, în viitor. Și adăugă: Acum trebuie să mă concentrez.

În timp ce Gelu se retrase doi pași, Dan vorbi în gînd, repetînd de cîteva ori un cifru al chemării. Comunica esențialul celor petrecute și ceru învoirea de a-l aduce pe «străbunicul» său Gelu Calomfir în anul 2150. Imediat auzi replica profesorului său: «Poți să-l aduci. Ai grijă să nu afle cine ești în raport cu el. De fapt, aducerea lui face parte din experiment». Și cu asta se încheia convorbirea, fără să se poată spune cine era mai uimit, Gelu sau Dan, chiar dacă fiecare era uimit în felul său și din cu totul alte motive. Dan își înlocui din nou căștile. Zise:

— Gelule, o să intrăm în capsulă. E voie! Vei face un salt peste timp. (Gelu făcu un pas

ŚWIAT MŁODYCH
HARCERSKA GAZETA NASTOLATKÓW
Nr 81 6 LIPCA 1976 R. CENA 1,50 ZŁ

În vara acestui an, în timp ce se aflau într-o tabără științifică din localitatea Gieradz, un grup de studenți de la Universitatea din Lodz au pornit la inventarierea unor vechi monumente istorice din împrejurimi, cercetînd totodată locuri pe care au luptat și au căzut de-a lungul timpului participanți la luptele de eliberare națională și socială.

Acestei frumoase acțiuni li s-au alăturat și copiii din împrejurimi. Cunoscîndu-și bine locurile natale, ei au pornit sîrguincioși la lucru, reușind să le ofere noilor prieteni un substanțial ajutor. În urma cercetărilor efectuate, ei au pus la dispoziție studenților o bogată documentație descriptivă a locurilor precum și numeroase fotografii pe care le-au executat singuri.

Dovedindu-se fructuoasă, colaborarea dintre studenți și copii va continua.

La acțiuni asemănătoare participă și copii din alte localități ale R.P. Polone. În orașul Cracovia, de pildă, funcționează, de peste un an, un «centru pionieresc de arheologie și conservare». Membrii celor cîteva secțiuni ale «centrului» se ocupă de cercetarea și conservarea vechilor monumente, efectuează cercetări antropologice, analize chimice, realizează filme. Propunîndu-și să realizeze un ciclu de filme despre viața și cultura materială a oamenilor din cele mai îndepărtate epoci, membrii centrului au prezentat pînă acum două pelicule despre viața în paleolitic și neolitic.

Pajtás 30
37 A MAGYAR ÚTTÖRŐK SZÖVETSÉGÉNEK KÖZPONTI LAPJA
XXXI. ÉVF. ● 1976. SZEPTEMBER 15. ● ÁRA: 1,50 Ft

În apropiere de capitala R.P. Ungare, la Csillebérc, se află o tabără specială de artă populară pentru pionieri. În vara acestui an, peste 1 000 de copii din R.P. Ungară și-au petrecut acolo o parte din vacanță. În cadrul taberei participanții au avut prilejul să cunoască și să practice arta populară. Organizatorii și îndrumătorii taberei — artiști populari, membri ai Studioului de artă populară pentru tineret și pedagogi — i-au introdus pe copii în tainele minunatelor creații populare, învățîndu-i dansuri și cîntece populare, poezii, proverbe, basme... Tot aici pionierii au învățat să confecționeze diferite obiecte din lut, lemn, lînă, cînepă, paie, nuiele etc., au pictat minunate motive populare pe farfurii, pe diferite piese de mobilier.

Muzeul Damjanich din Szolnok a prezentat în cadrul taberei o expoziție de jucării populare.

În zilele petrecute la Csillebérc, copiii au participat și la activități distractive, șezători, seri dedicate povestirii legendelor și întîmplărilor hazlii din folclor etc.

Пионерская правда

Pionierii din orașul Petrozavodsk (U.R.S.S.) au sărbătorit nu de mult treisprezece ani de existență a formației corale de băieți «Pelervo» de la Casa pionierilor din oraș.

Cei peste 160 de membri ai ansamblului coral — băieți între 7 și 13 ani — sînt elevi ai școlilor din localitate. De la înființare și pînă în prezent, corul băieților din Petrozavodsk a efectuat numeroase turnee atît în republicile unionale cît și peste hotare. La multe dintre spectacolele prezentate în fața publicului din orașul lor, copiii au cîntat alături de părinți.

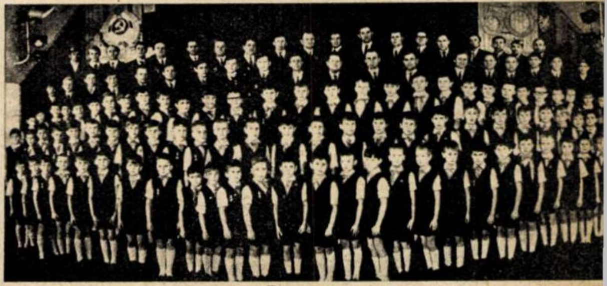

Din bogatul repertoriu al corului de băieți fac parte cîntece populare, cîntece despre frumusețile țării, cîntece și marșuri pionierești precum și numeroase melodii din folclorul popoarelor Uniunii Sovietice. De fiecare dată cînd au participat la concursuri ale formațiilor corale de copii, membrii corului «Pelervo» au obținut frumoase premii.

ROMAN FOILETON

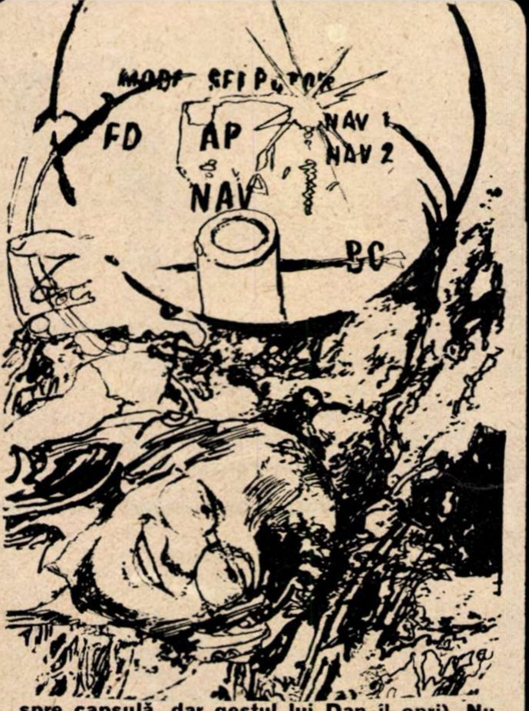

spre capsulă, dar gestul lui Dan îl opri). Nu încă. Mai întîi trebuie să-ți spun niște lucruri. Vom sta acolo poate și cîteva săptămîni, deși nu vom lipsi de aici decît cele două zile cîte se știe că ne sînt necesare pentru excursia la ripa din Bărăgan. De fapt din timpul vostru lipsești o miime de secundă sau poate nici atît, așa ca și mine, care-mi voi petrece aici poate chiar un an, fără să lipsesc de acolo mai mult decît tot niște miimi de secundă.

Mai tîrziu ai să înțelegi mai bine, atît cît se poate înțelege. Capsula nu este o mașină a timpului. Noi, adică societatea căreia îi aparținem cei din anul 2150, am fixat cu mare grijă, după mii de verificări ale epocilor, cîteva puțuri temporale, ca ăsta, preferindu-se fîntînile fără apă din locurile discrete prin impersonalitatea lor. Cum funcționează? Nici eu nu știu prea bine. Mi se pare că puțul e preparat astfel ca să devină un cîmp de forță temporală neutră și există zvonul pe care doar puțini îl pot explica precis că primul puț avea un cîmp de forță neutră temporală naturală, și abia după ce s-a descoperit asta, s-a ajuns și la inventarea capsulei de transport. Fără aceste fîntîni seci, naturale sau artificiale, capsula nu valorează nimic.

— Mă simt tot mai derutat. Nu mă așteptam la un cîmp de forță neutră naturală. De ce e așa?

— Ți-am spus, nu știu, și nu sînt sigur că știe deocamdată cineva. Se pare că primul descoperitor, sau cel puțin primul care ne este cunoscut, numai din întîmplare a intrat într-un asemenea puț. Era undeva în Himalaia și în jurul acelui puț localnicii țesuseră o imensă rețea de mituri. Omul s-a trezit spontan în altă epocă. Dar era fizician și avea și un hobby: mitologia. Multă vreme a tăcut, adică după ce s-a întors în timpul lui, pentru că s-a întors totuși, și tot fără voie. În cele din urmă nu l-a răbdat inima și a intrat în legătură cu niște savanți japonezi care erau în corespondență cu bunicul tău, ilustrul Dan Calomfir. Dan Calomfir, pînă să moară, a apucat să găsească o idee de ecuație care să orienteze lucrurile spre explicarea științifică a fenomenului. Dar abia în anul 2054, găsindu-se mi se pare încă un puț natural, n-aș putea spune unde anume, s-au făcut și încercări de modelare, după care... Nu-i așa, te gîndești că ideea e absurdă, deși acum vezi translația temporală e o realitate.

— Nu mă gîndesc la asta, că ar fi absurd! zise Gelu Calomfir. La urma urmei, cărăbușul încalcă legile aerodinamicii, structura aripilor sale teoretic nu-i permite să se ridice în aer, și totuși cărăbușul se ridică în aer și zboară.

— Atunci ai intuit. Comparația cu cărăbușul e foarte bună, ca metaforă științifică. Uite, însuși faptul că nu lipsesc din timpul meu decît o miime de secundă, cu toate că atunci cînd nu mai sînt acolo, timpul meu curge paralel și concomitent cu timpul lor, dacă pot folosi pe duratele dorite telepatocronul, e o aberație, pentru că atunci cînd mă voi întoarce nu va mai fi nici un decalaj al meu calendaristic de acolo, deși unul biografic al meu va fi. Și atunci unii spun că deoarece absența călătorului nu se remarcă prin evidența fizică, ar fi vorba de un soi de dublare. De asemenea, nu putem să ne deplasăm în timp schimbînd punctul din spațiu, adică fîntîna. Firește, după ce am ieșit din capsulă, mă comport ca orice ființă cvadridimensională: mă deplasez geografic și înaintez în vîrstă. Dar după ce m-am întors, de n-ar fi memoria mea, a aparaturii de memorizare și a celor părăsiți pe care între timp i-am contactat, s-ar putea spune că n-a fost decît un vis. Dar nu e vis, vezi că nu e nici un vis.

— Da, nu e vis! rosti Gelu cu glas înstrăinat de sine însuși.

— Nu e! mai zise Dan. Spune-mi, acum că vom intra amîndoi în capsulă, nu ți-e frică deloc? Trebuie să te previn că în timpul transportului ești aproape fără cunoștință, unii ziceau cîndva că asta ar fi chiar o stare similară stării de moarte, dar nu-i adevărat, deși nu știm cum e cînd mori. Se pare că efecte biologice secundare nu se produc, și-ncă ceva, se prea poate ca riscul să fie exclus.

— Asta nu mai are importanță pentru mine, zise Gelu rîzînd.

— Fiindcă observ că ai început să poți rîde, deduc că ești destul de pregătit pentru călătorie, spuse Dan Calomfir și manevră deschiderea trapei. Apoi intrară în capsulă. O luminiță albastră clipi, fără să se audă vreun semnal sonor, dar călătorii își simțiră trupurile supuse unui freamăt scurt, mai puternic decît orice semnal...

(Va urma)

A mai venit cineva, mamă?

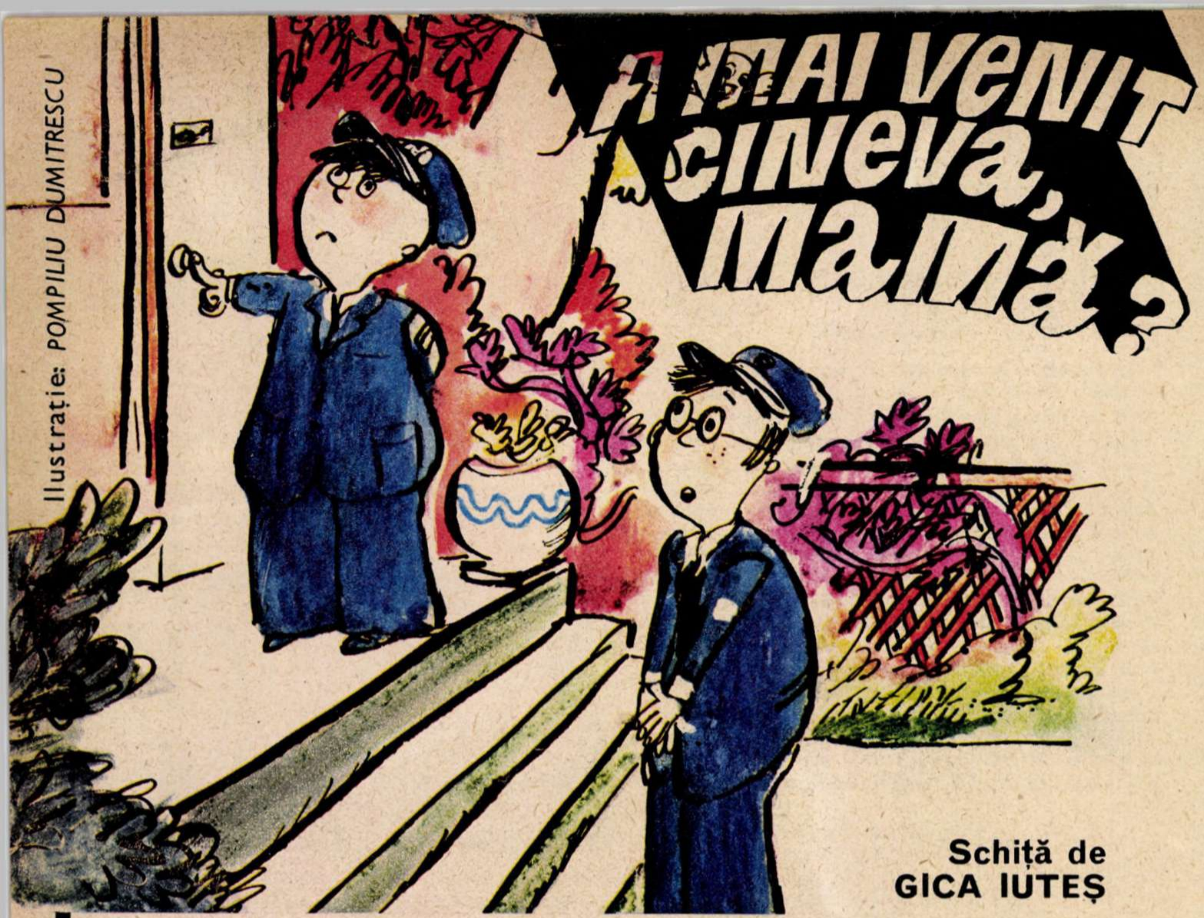

Ilustrație: POMPILIU DUMITRESCU

Schiță de
GICA IUTEȘ

Fusese una din acele zile înșelătoare, cînd ai fi putut jura că toate sînt la locul lor, și deodată se întîmplă ceva, care strică ordinea lucrurilor, le învălmășește de crezi că n-ai cum să le mai dai de capăt. Așa se întîmplase luni de dimineață: clasa era curată, nici o absență, nici o notă proastă în catalog, tabla strălucea oglindă, aveau burete nou, și-o cutie de cretă colorată, abia începută. Iar noul lor diriginte începuse lecția cam așa: «Sînt sigur că ne vom înțelege bine și cît de curînd vom deveni prietenii fizicii». Apoi, întrebase, cine vrea să iasă la lecție. Asta era un noroc, pentru că ieșise Zîna și Dan Arghir, așa că prestigiul clasei fusese salvat. După felul cum se desfășurau lucrurile, puteau să conteze pe doi de zece.

Ei, și deodată, cînd nimeni nu se aștepta (cu atît mai puțin Virgil Panaitescu, care tocmai atunci își găsise să facă schimb de mărci cu Vrăbioiu Ionel), profesorul se îndreptă direct spre banca lor.

— Ați putea să-mi împrumutați și mie clasorul ăsta, pentru un timp oarecare? Clasorul fu așezat pe marginea catedrei, iar Panaitescu rămase pe marginea prăpastiei: adică fu invitat la tablă. După mutra pe care o făcea ai fi fost gata să-i plîngi de milă. «Cu caietul, te rog», adăugase tovarășul profesor. Zăpăcit, și tremurînd, Panaitescu se îndreptă spre pupitrul lui, pășind ca pe ace. Șopti disperat:

— Un caiet, dați-mi un caiet!

De ce scosese Puiu învelitoarea caietului? De ce îl lăsase apoi să cadă la picioarele lui Panaitescu? Asta nu putea să-și explice. Oricum, își dădea seama că stricase și mai rău lucrurile. «Al cui este acest caiet nesemnat?» întrebase tovarășul profesor. Întrebarea fusese repetată în timp ce o liniște absolut mormîntală se lăsă asupra clasei. «Caietul este al colegului meu de bancă. Îl recunosc pentru că are cele mai frumoase desene din clasă!» Zîna rostise foarte clar aceste cuvinte, Puiu le ascultase înmărmurit, bineînțeles, că se ridicase în picioare. Și toată lumea părea înmărmurită. Tăcerea deveni din ce în ce mai grea și mai apăsătoare, așa ca o negură deasă, prin care simți că e imposibil să mai deslușești un lucru de altul. Dar nu se mai întîmplă nimic: cei trei fură trimiși la locurile lor, fără nici o notă zece, fără nici o notă doi, și explicația lecției viitoare fu însoțită numai de ronțăitul pixurilor pe maculatoare. Recreația a fost la fel: nu vorbea nimeni, singurul, care încercă să rupă vălul întunecos al acestei situații încîlcite a fost, culmea culmilor, tot Panaitescu: «Pîrîtoare, ce ești! să fiu eu în locul lui Puiu»...

—Du-te mă de-aici, îl alungă Puiu, vorbindu-i printre dinți.

Zîna nu zise însă nimic, nu căută nici o explicație, cît de cît. Părea și ea supărată, pe cine mai mult, Puiu n-ar fi putut să spună. Destul că fiecare plecase singur acasă, nu se mai așteptaseră ca de obicei. Pe urmă, Puiu găsise în mănușă, misteriosul mesaj semnat «Arhimede». Mănușile fuseseră în buzunarul paltonu-

---

TRIATLONUL „VLĂSTARELOR" TÎRGOVIȘTENE

START '76

● Cei care s-au sculat de dimineață ● «Hora» întrecerilor ● Primul pas spre performanță ● O inițiativă pe care v-o recomandăm tuturor.

Se știe că-n atletism, mai mult decît în alte discipline sportive, numai cine se scoală de dimineață poate ajunge departe. Un adevăr unanim acceptat și, de-un timp încoace, și pus în practică pe meleagurile județului Dîmbovița, anul acesta fiind organizată aici, de către Consiliul județean al Organizației pionierilor, prima ediție a Cupei «Vlăstarul» la triatlon, competiție rezervată pionierilor și școlarilor în vîrstă de pînă la zece ani.

Și «vlăstarele» s-au prins în... horă. S-au întrecut în cele trei probe — la viteză pe 40 m plat, la săritura în lungime și la aruncarea mingii de oină, mai întîi pe școală, apoi pe centre (opt cu toate), după care, pentru cei mai talentați dintre ei a urmat finala pe județ care s-a desfășurat, într-o frumoasă zi de la sfîrșitul lui septembrie, pe stadionul din Tîrgoviște.

lui, paltonul stătuse în cuier. Era clar, îl strecurase cineva acolo, acel Arhimede. Dar cine era el, rămînea un mister pînă la ora cinci.

Potrivit indicaţiilor din mesaj, Puiu luase autobuzul 35, coborîse în staţia Privighetorilor şi începu să caute adresa. Constatînd că numerele cu soţ erau de partea cealaltă a străzii, traversă şi văzu că la nr. 14 era o căsuţă cu un etaj. Viţa de vie sălbatică potopise micul balcon de fier forjat, se întindea ca o coroană ruginie pînă sub streaşină, unde stoluri de vrăbii gălăgioase se jucau de-a v-aţi ascunselea. Puiu se simţi cuprins de o emoţie ciudată. Cine locuia aici şi cine scrisese oare, mesajul misterios? Ce păcat că era certat cu Zîna, ce rău e să nu ai cu cine te sfătui... Se apropie de grilajul potopit şi el de viţa de vie cu frunzişul în flăcările toamnei. Dar nu apucă să împingă portiţa de fier. Auzi o şoaptă.

—Hei, pstt, pstt, Puiule! Sînt aici.

Dădu cu ochii de Panaitescu Virgil. Şedea ghemuit după tufişul înalt şi deşi nu era o zi prea friguroasă, părea zgribulit rău în paltonaşul lui cu guler de miel.

— Ce-i cu tine aici? întrebă Puiu privindu-l uluit. Virgil continuă să stea acolo pitit, cu mutra unuia care n-are de gînd să fie zărit nici chiar de nişte presupuşi urmăritori invizibili.

— Ce să fie? Am primit un bileţel! mormăi Virgil, cu vocea lui de zile mari, lungind silabele ca atunci cînd scos la lecţie se lupta cu fiecare cuvînt. Şi-arătă cartonaşul: era acelasi mesaj scris cu carioca roşie şi albastră «Dacă ai cuvînt de pionier, vino în str. Privighetorilor nr. 14, autobuz 35, ora 5 fix. Arhimede». Deci aceeaşi semnătură cu litere de tipar.

—Hm, zise Puiu, nu ştiu, de ce cred că aici e mîna Zînei.

— Ce Zînă? şi Panaitescu făcu nişte ochi rotunzi, ca de bufniţă. El le-a scris personal.

—El?! se miră Puiu cuprins de îngrijorare. De unde eşti aşa de sigur?

—Păi uită-te şi tu ce scrie pe uşă! Nu scrie profesor Seneşan? Cînd am văzut mi s-a făcut părul măciucă în vîrful capului! Bine c-ai venit, că singur nici mort nu intru. De la patru jumate sînt aici! Au venit toţi, Dan Arghir a venit cu dumneaei!

— Laşule! izbucni deodată Puiu furios. Sînt aici numai şi numai din pricina ta şi-a prăpăditelor tale de mărci! Dar gogomanul cel mai mare eu sînt! Că nu trebuia să-ţi dau nici un caiet! Am zis că salvez onoarea clasei, la început măcar! Dar tu, nu ai cuvînt!

—Mă jur că mi-am desenat! Dar am încurcat caietele! L-am confundat pe cel de fizică, cu ăla de naturale!

—Un cuvînt să nu mai scoţi! Dacă vrei să ştii, mă bucur, că or să se lămurească toate lucrurile. Şi cu un gest hotărît se repezi spre soneria unde scria: Prof. Seneşan Ana, Prof. Seneşan Arhimede. Sunaţi de trei ori.

— Arhimede? bolborosi Puiu.

—Păi, nu ţi-am spus? scînci Panaitescu. Mai bine îmi punea un doi!

Uşa se deschise aproape imediat.

— Săru-mîna! salutară amîndoi deodată cu vocea pierită.

În faţa lor se afla o doamnă foarte înaltă şi slabă, cu ochelari şi cu părul alb strălucitor.

—Aşadar, iată şi pe cei doi eroi ai noştri!

Asemenea cuvinte, îl făcură pe Puiu să se împiedice de covoraşul de lîngă uşă, dar bătrîna doamnă îl susţinu să nu cadă peste un cuier supra încărcat de haine şi căciuliţe. Trăsnit de uimire, Puiu văzu că acolo erau paltoanele clasei întregi. Primul indiciu: căciuliţa cu moţ roşu a Zînei!

—Zîna crede că eşti foarte supărat pe ea! continuă doamna zîmbind. Şi cînd zîmbi, Puiu se gîndi buimăcit cît de izbitoare era asemănarea cu profesorul lor de fizică.

—Pe-aici, îi conduse ea pe coridorul plin de o plăcută mireasmă de vanilie. Şi arătă altă uşă:

—Acum, o să vedeţi un laborator de fizică, pe care l-a întemeiat un băieţaş de vîrsta voastră, în urmă cu aproape două decenii.

Abia deschise uşa şi orbiţi de becul puternic care lumina nişte trepte de lemn în semicerc, auziră o voce cunoscută:

— A mai venit cineva, mamă?

Timp de trei ore, cei 70 de participanţi şi-au disputat întîietatea, diplomele şi premiile, dar mai ales Cupa. (De fapt cupele, pentru că au fost două, una pentru fete şi alta pentru băieţi). Şi cu toate că n-a fost doborît nici un record republican, ardoarea şi pasiunea cu care «combatanţii» s-au străduit să se autodepăşească şi să se afirme cu acest prilej au făcut din finala Cupei «Vlăstarul» un frumos spectacol, o convingătoare pledoarie în favoarea practicării atletismului de la cea mai fragedă vîrstă.

Acum, după acest eveniment, cele mai promiţătoare «vlăstare» ale atletismului tîrgoviştean sînt cunoscute: **la 40 m plat** — ***Isabela Stoica*** **(Şcoala** generală nr. 8, Tîrgovişte) cu 6"9, *Cristian Chirilă* (Şcoala generală nr. 8, Tîrgovişte), cu 6"9 şi *Silviu Gheorghe* (Şcoala generală, Titu-Tîrg) tot cu 6"9; la lungime — *Corina Manolache* (Şcoala generală nr. 8, Tîrgovişte) cu 3,18 m şi *Aurelian Voicu* (Şcoala generală nr. 8, Tîrgovişte) cu 3,32 m; la aruncarea mingii la oină — *Dana Barbu* (Şcoala generală nr. 2, Moreni), cu 28,70 m şi *Ion Petrache* (Şcoala generală nr. 2, Moreni), cu 34,90 m. Cele două cupe au revenit *echipelor de fete şi de băieţi ale Şcolii generale nr. 8 din Tîrgovişte* care s-au dovedit mai omogene, pe locurile întîi la individual compus situîndu-se *Dana Barbu* (Şcoala generală nr. 2, Moreni) şi *Constantin Voicu* (Şcoala generală nr. 8, Tîrgovişte).

Datorită Cupei «Vlăstarul» — frumoasă şi interesantă iniţiativă a pionieriei dîmboviţene, pe care v-o recomandăm cu căldură tuturor — cei mai mici şi mai talentaţi atleţi de pe aceste **meleaguri au făcut primul pas spre performanţă. Succesul acestora, deşi modest, doar la nivelul judeţului lor,** îi **îndreptăţeşte să spere la mult** mai mult.

CONSTANTIN DIACONU

Frumoasele zile ale expediţiei

*

● Nişte întîmplări fericite ● Drumeţii, tenis, şah, dar şi un meci internaţional de fotbal la 2 509 metri altitudine ● Nicăieri nu ne-am simţit atît de bine ca aici.

Că Expediţiile «Cutezătorii» le oferă participanţilor bucurii şi satisfacţii dintre cele mai mari, posibilităţi nelimitate de a-şi petrece o parte a vacanţei de vară cît mai plăcut şi mai instructiv cu putinţă, ne-o dovedeşte încă o dată şi scrisoarea pe care pionierul Dan Grofu de la Şcoala generală din Drăguţeşti, judeţul Gorj, ne-a trimis-o recent la redacţie.

În vară, pe 1 iulie, membrii echipajului «Jiuleţul» de la această şcoală au pornit în expediţie, în masivul Retezat. Şi ar fi fost — după părerea lui Dan, care a făcut parte şi el din acest echipaj — o expediţie obişnuită (deşi după părerea noastră nici o expediţie nu-i — şi nu poate fi — obişnuită), dacă nu s-ar fi petrecut cîteva «întîmplări fericite». Mai întîi «s-a întîmplat» ca membrii «Jiuleţului» să-şi aleagă ca loc pentru «cartierul general» frumosul platou dintre lacul Buta şi cabana cu acelaşi nume. Apoi, doar ce-şi instalaseră corturile, că au şi apărut, tot «întîmplător», încă două echipaje — unul din Vulcan, iar altul din Petrila — care s-au instalat şi ele tot aici. «Şi aşa a apărut acolo o adevărată tabără pionierească.» Apoi «s-a întîmplat» ca profesorului-comandant al «Jiuleţului» să-i vină... «o idee de aur»: să amenajeze acolo un teren de fotbal. Şi-au amenajat. Au construit doar două porţi, că-n rest totul era «ca la carte». Şi după ce expediţionarii se întorceau de pe traseele montane dimprejur (unde-şi desfăşurau activităţile specifice de cercetare, observare şi culegere de materiale), se-ncingeau disputele fotbalistice. Îndeosebi între băieţi, fetele preferînd tenisul de cîmp şi şahul. După cîteva zile iar «s-a întîmplat» ceva: a apărut la cabană un numeros grup de turişti străini care, atraşi mai întîi de spectacolul fotbalistic, i-au... provocat pe expediţionari la o partidă amicală. Aşa se face că a avut loc acolo, la 2 509 metri deasupra mării şi-n preajma norilor, un palpitant meci de fotbal între reprezentativa expediţionarilor şi... restul lumii. «A fost un meci mare, la care noi am avut o galerie mai înfocată chiar decît a echipei Dinamo», ne spune Dan. Un meci cîştigat cu 6—1 de echipa expediţionarilor care, deşi incomparabil mai tineri şi mai mici, au profitat din plin de faptul că erau de-acum acomodaţi cu altitudinea.

Au mai fost şi alte «întîmplări» de felul acesta. Şi-n plus, şi cîntece, şi jocuri, şi concursuri de ghicitori, ba chiar şi de glume, şi un foc de tabără «cum nu s-a mai văzut», «întîmplări» petrecute fie sub cerul limpede al zilelor, fie sub cerul înstelat al serilor de vară. «Nicăieri nu ne-am simţit mai bine ca acolo, ne mărturiseşte Dan. De aceea niciodată nu vom uita cele paisprezece zile petrecute în expediţie». Noi îl credem. Pentru că toţi cei care participă la Expediţiile «Cutezătorii» spun la fel.

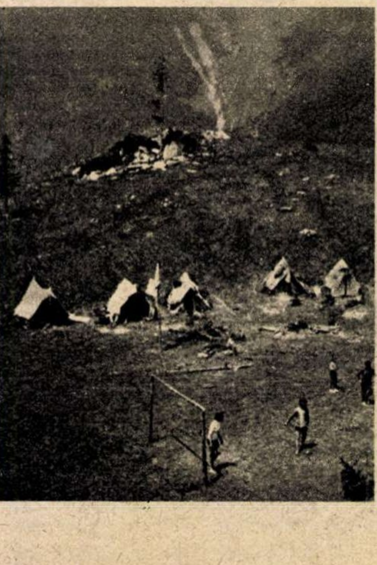

UN MILION DE PRIETENI

Ancheta ««**AŞA MUNCEŞTE COLEGUL MEU**»

● «DE DOUĂ ORI, MÎNDRESCU». **Doru Gîndilă**, din cl. a 7-a, Bucureşti, ne scrie:

«Începînd din acest an şcolar, facem practică la întreprinderea care se află în apropierea şcolii. Unii sînt la lăcătuşărie, alţii la strungărie, alţii la atelierul mecanic. Peste tot, muncitorii se ocupă cu multă atenţie de noi, ne tratează ca pe nişte adevăraţi tovarăşi de muncă. Ieri am avut o surpriză: colegului meu, Mîndrescu Emilian — care «prinzînd» atît de repede meseria a fost lăsat să execute singur cîteva piese la strung — i-a apărut fotografia la panoul de onoare al întreprinderii. Să vedeţi însă ce interesant: pe panou era mai de mult şi fotografia tovarăşului Mîndrescu Virgil, tatăl său, care este matriţer în această fabrică! Nu degeaba îi cheamă Mîndrescu: eu bănuiesc că numele lor se trage probabil dintr-o poreclă dată unui strămoş, căruia îi plăcea să facă totul bine, să fie în frunte, obicei care văd că a rămas în familie!»

După cum am promis, atît autorul cît şi eroul relatării de mai sus primesc cîte o **Diplomă specială** din partea redacţiei. Noi corespondenţe interesante pe tema **«Aşa munceşte colegul meu»** aştept atît eu cît şi... Diplomele şi premiile rezervate acestei anchete!

● ABONAT INTEGRAL LA «CUTEZĂTORII» este şi detaşamentul clasei a 4-a D. Şc. gen. din **Bolintin-Vale, Ilfov,** pe care îl vedeţi în clişeu. Ne va face plăcere să publicăm şi fotografiile altor detaşamente abonate integral. Ar fi util să adăugaţi fotografiei cîteva precizări în legătură cu cele mai deosebite activităţi şi preocupări ale detaşamentului respectiv.

● PE SCURT. Marioarei Guţu, cl. a 8-a, Iaşi: Nu publicăm adrese. Dacă vrei să corespondezi, adresează-te pionierilor despre care e vorba în reportajele şi ştirile publicate de noi — vei găsi adrese din belşug. **Victor Sebeşanu,** cl. a 6-a, Arad: Chiar din numărul viitor va începe să apară un nou serial pe tema sugerată de tine: eroismul celor mai tineri ostaşi români care au participat la luptele pentru zdrobirea fascismului. **Cristian-Valentin Dumitrel,** cl. a 4-a, Bucureşti: Întrucît mărturiseşti de la bun început că îţi plac fotbalul şi echipa «Dinamo», nu înţeleg de ce ne mai rogi pe noi să-ţi recomandăm un sport pe care să-l practici. Văd că ţi-ai ales şi sportul, şi echipa. Aşteptăm rezultatele!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta menţiunea «Un milion de prieteni»

66

ORAR Cutezătorii

Anul școlar 1976 1977

Ora	LUNI	MARȚI	MIERCURI	JOI	VINERI	SÎMBĂTĂ
⏰						
⏰						
⏰						
⏰						
⏰						
⏰						
Activități pionierești extrașcolare, cultural sportive						
				Lectură preferată: *„Cutezătorii”*		

Elev .... *clasa* ....

Școala .... *localitatea* ....

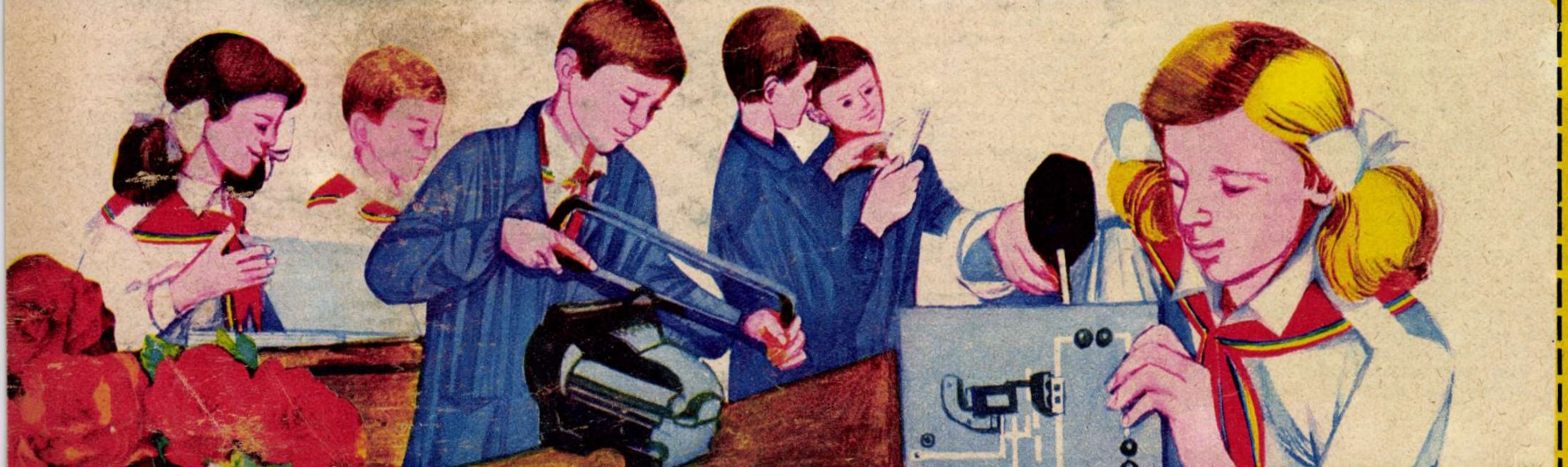

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU • Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA • Secretar responsabil de redacție : IOAN DONCA

12 PAGINI, 1 LEU

PREZENTARE ARTISTICĂ: POMPILIU DUMITRESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: LUCIA SICOMAȘ

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● *TIPARUL:* **C.P.C.S.**

index 41033

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile **P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64–66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.**

**25 octombrie –
Ziua Forțelor Armate
ale R.S.R.
Omagiu pionieresc
eroilor patriei**

În acest număr:
**REZULTATELE
CONCURSULUI
„MINITEHNICUS'76"**

Cutezătorii*

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZATIEI PIONIERILOR

43

JOI, 21 OCTOMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 474)

Septembrie 1944. Abia eliberate de către insurecția armată antifascistă și antiimperialistă victorioasă, organizată și condusă de Partidul Comunist Român, satele și orașele de la granița de vest a țării sînt cuprinse din nou de pîrjolul războiului. Într-o încercare desperată de-a cuceri trecătorile Carpaților, numeroase trupe fasciste au trecut frontiera țării și, după ce-au ocupat vremelnic Curticiul, Aradul și alte localități, și-au îndreptat lovitura principală de-a lungul Văii Mureșului. La gura defileului însă, în zona Păuliș-Miniș-Ghioroc-Cuvin, cotropitorii erau așteptați de ostașii Detașamentului Păuliș, alcătuit în majoritate din elevii Școlii de subofițeri de rezervă Radna. Deși tineri, mulți dintre ei încă adolescenți, animați de fierbinte patriotism erau hotărîți să se bată cu bărbăție. Lor le este dedicat noul nostru serial în imagini «DETAȘAMENTUL EROU», care apare, începînd din acest număr în pag. 12.

Evidențiat: întreg catalogul!

Constelatia
PIONIERII

—Ca să spun drept, luni seara, cînd m-au chemat la consiliul de conducere și mi-au spus că o să am grijă de copiii care vin la cules de roșii în grădina cooperativei, am plecat cam îngrijorat. Poate și fiindcă, mă gîndesc eu acum, mi-au vorbit cam oficial: vezi, ai grijă să nu strice, să nu lase roșiile pe jos, să nu stea degeaba că au normă, să le dai de lucru ca să nu zică pe urmă că și-au pierdut timpul de pomană din cauza noastră.

Îngrijorarea inițială a brigadierului Cristea R. Ion de la ferma legumicolă a cooperativei agricole de producție din comuna Balaciu, județul Ialomița, s-a dovedit pînă la urmă nejustificată. A doua zi, dis-de-dimineață, și-a mai luat un om cu el și împreună au mers în grădină, au stabilit la fața locului terenul de pe care urma să se recolteze, au potrivit locul unde urmau să fie depozitate tomatele. Și așa, gospodărește, făcîndu-și treaba, au ieșit la capătul tarlalei și și-au întîmpinat oaspeții veniți să dea o mînă de ajutor, să-și desăvîrșească educația la școala plină de învățăminte a muncii.

Vineri, orele 16 și 15 minute. Pe o rază de cîteva zeci de metri, pionierii, elevi ai Școlii generale din Balaciu, constituiți în echipe de lucru, lucrează de zor, fiecare culegînd, după cum îi învățase brigadierul, cu atenție, cu grijă. Moș Alexandru recepționează după toate regulile produsele, face observație atunci cînd găsește o roșie stricată sau crudă. Alături, profesorul Stoica Chiriță, cu un caiet în mînă, pontează gălețile, ține evidența muncii pentru fiecare elev în parte. Metoda se dovedește pedagogică, utilă, eficientă. Profesorul abia pridideşte cu notatul, iar copiii țin neapărat ca evidența să se facă cu rînduială și cît mai exact posibil.

—În numai două zile de lucru în grădină, îmi confirmă interlocutorii mei, elevii au recoltat șase tone de roșii care au și luat drumul fabricilor de conserve.

Un bilanț care dovedește că pionierii și uteciștii Școlii generale din Balaciu s-au întrecut pe ei înșiși, că atît ei, cît și profesorii lor, ca și consiliul de conducere al cooperativei agricole de producție au privit această acțiune cu seriozitatea cuvenită. Și la acest bilanț mai trebuie adăugat că, pe agenda de muncă a elevilor din Balaciu, au fost înscrise rezultate la fel de bune la culesul merelor și strugurilor și vor fi înscrise, de asemenea, cele de la depănușat porumb din zilele următoare.

—Nu notați și cîteva nume? ni se sugerează.

—De ce nu?

Iată-i, împreună, pionieri și uteciști: Daniela Trifu, Mihai Dumitrescu, Gabriela Vasile, Marian Zaharia Emilia Boiciu, Emilia Caropancea, Iulian Turea, Victoria Simion, Rodica Zaharia, Marian Chiosa, Victoria Tărînă, George Dobre...

—De fapt, intervine cu chibzuință brigadierul, ar trebui să scrieți tot catalogul, că toți sînt vrednici și de laudă.

De acord cu această remarcă, așternem, iată, în finalul acestei însemnări, cuvinte de prețuire pentru toți pionierii și uteciștii școlii.

AL. DOBRE

Foto: VALERIU TANASOFF

⁂

La microferma Școlii Băiceni din județul Botoșani: ultimii saci cu cartofi se pregătesc pentru adăpost.

⁂

Militarii, cutezători apărători ai patriei, sînt buni prieteni ai pionierilor.

Imaginile noastre surprind aspecte de la aceste adevărate întîlniri între cutezători.

RADAR CUTEZĂTORII

PIONIERI PE ȘANTIERELE HĂRNICIEI

Cititorilor noștri, obișnuiți cu participarea entuziastă a pionierilor, alături de oamenii ogoarelor, alături de uteciști, la marea bătălie a toamnei, le oferim noi știri îmbucurătoare.

● **OLT.** *250 000 dintr-un milion! Aceasta este partea de contribuție pe care și-au asumat-o pionierii din județ în cadrul acțiunii «Nucul», inițiată de Comitetul județean Olt al P.C.R., și în care se prevede plantarea unui milion de puieți de nuc. Numai în orașul Slatina pionierii au plantat peste 4 000 de puieți.*

Și cifrele, în întreg județul, cresc mereu!

● **VRANCEA.** *Recoltă bună de struguri la ferma nr. 1 a C.A.P. Cîmpineanca. Mîini harnice au cules roadele la timp și-n bune condiții. Printre autori, pionierii Școlii generale nr. 7 din Focșani.*

● **ARAD.** *La I.A.S. Cermei, la recoltatul porumbului au participat pionieri ai Școlii generale din Sepreuș, clasele VI—VIII. Colegii lor mai mici, din clasele a V-a, au recoltat fasole pe loturile C.A.P. din comuna lor.*

Și unii, și alții însă au lucrat «ca acasă»!

● **BACĂU.** *Cifră rotundă, satisfacție deplină: 10 000 kg mere recoltate de pionierii din Filipeni. Lîngă această cifră, «stau bine» numele celor mai harnici, printre care: Claudiu Catinaș, Dumitru Rusu, Gelu Munteanu sau Dana Sîrbu. Și aceștia sînt numai cîțiva dintre cei mulți.*

⁂

● **DÎMBOVIȚA.** *Dovadă mai clară nici că se poate: priviți-o pe Rodica Novac, de la Școala generală nr. 5 din Tîrgoviște, prezentînd doi cartofi de 600 gr fiecare, din soiul «Triumf», recoltați de pe lotul școlii.*

Într-adevăr...un triumf!

COLUMNĂ
ÎN MILENII

„CAREI, pămînt eroic!”

Cînd spunem Carei, gîndul ardent al recunoştinţei noastre şi simţămîntul profund al emoţiei se înalţă iluminat de bucuria izbînzii, a deplinei eliberări, din zorii acelui 25 octombrie 1944. Cînd spunem Carei, năvălesc în memoria, în conştiinţa noastră, tulburător, ecourile acelor ceasuri fierbinţi, de luptă şi eroism, de curaj şi jertfă, cînd ostaşii noştri, întruchipînd o singură, uriaşă voinţă, purtînd în inimi acelaşi ideal suprem, smulgeau duşmanului cotropitor ultima brazdă din trupul ţării.

Da, şi aici, la Carei, istoria contemporană, cu făuritorii ei — de ieri, de azi şi de mîine — îşi celebrează eroii. Eroii cărora un mare artist, născut pe aceste meleaguri ale nordului, le-a dedicat gîndul nostru-omagiu dăltuit în tăria stîncii. Emoţie-simbol transfigurată în înalt obelisc şi chip de oştean puternic şi dîrz — «Monumentul ostaşului român» de Vida Géza.

*

Cîndva, în vreme de război, un copil întrebat «ce vrei să te faci?» a răspuns cu glasul hotărît şi mîndru: «oştean ca tata!» Vorbe simple în aparenţă, căci sensul lor e bogat, concentrînd esenţa unor năzuinţe mari şi semnificaţia unor fapte pe măsura lor. Cuvinte ce vin spre noi cu un spor de înţelesuri, la care se adaugă aspiraţiile şi faptele prezentului, la şcoala cărora vă formaţi voi, cutezătorii, promoţia viitorului, şi care la întrebarea veche-veche de cînd lumea «ce vrei să te faci?» — răspundeţi azi: «comunist ca tata!»

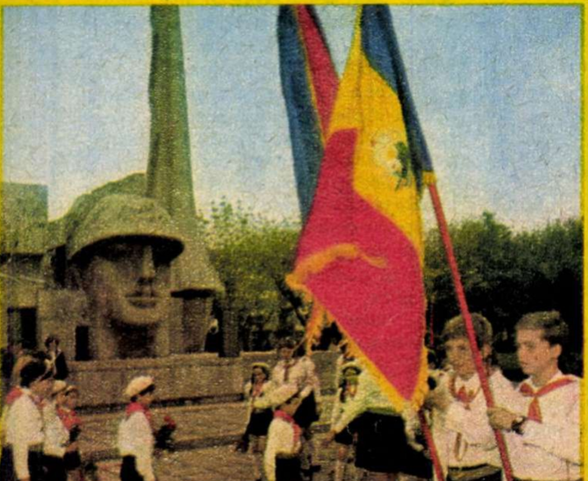

Ştim cu toţii că de cît şi cum învăţăm din istoria trecutului şi din cea a zilelor noastre depinde acel «**mîine**» — pe care-l dorim zi luminoasă şi pe care îl numim **comunism.**

*

În preajma împlinirii a 32 de ani de la eliberarea oraşului lor de sub dominaţia fascistă, 600 de purtători ai cravatei roşii cu tricolor, fii ai acestui pămînt eroic — Careiul —, au luat parte la o emoţionantă lecţie de istorie şi patriotism. La impunătorul «Monument al ostaşului român» a avut loc un impresionant moment evocator, în care pionierii — unindu-şi glasurile în cîntec şi vers de cinstire — au rememorat file glorioase din epopeea luptelor pentru neatîrnare şi dreptate socială ce traversează istoria milenară a poporului nostru. Şi aici, ca pretutindeni, pe întinsul ţării,

«Eroii murmură în piatră,
De mii de ani stau ţării temelie.
Prin ei avem cea mai adîncă vatră,
Prin ei ne ştim legaţi de veşnicie.»

Pămîntul românesc era înflorit, în acel sfîrşit de octombrie 1944, de florile izbînzii. Mai tîrziu, cînd ostaşii cu feţele brăzdate de praful de puşcă al războiului îşi purtau paşii victoriei către casă, printre cei ce-aveau să treacă pragul oraşului natal se afla şi-un tînăr locotenent — astăzi profesorul de istorie Ion Ardeleanu. Acum, după peste trei decenii, istoriseşte la marele sfat al copiilor episoade trăite pe cîmpul de luptă, povesteşte cu pioasă aducere-aminte despre faptele de arme ale celor căzuţi vitejeşte pentru ca şi ultimul cotropitor să fie alungat de pe pămîntul ţării.

«...pe ploaie, pe drumuri desfundate, Divizia I cavalerie (componentă a Armatei 4 române), din care făceam parte, străbătuse aproape 60 km avînd în faţă un duşman crud. Trebuia să executăm o acţiune de învăluire dinspre nord, pe Valea Someşului. Am reuşit mai întîi să sfărîmăm ariergărzile fasciste întîlnite la Fărcaşa şi Borleşti. Cavaleria, fiind mai mobilă, a primit ordinul să se deplaseze spre Viile Satu Mare. La podul de peste Crasna, inamicul a opus rezistenţă, însă ofensiva noastră l-a silit să se retragă.»

— Următorul obiectiv era Careiul — continuă pioniera Eleonora Artinov (elevă la Şcoala generală nr. 1) firul povestirii. Ştim asta din cartea de istorie. Dar cum s-a desfăşurat atacul decisiv aici, în oraşul nostru?

— Corpul 2 al Armatei 4 române se îndrepta spre Satu Mare, iar Corpul 6 spre Carei, fiindcă pe aceste două aliniamente inamicul încerca să închege ultimele cuiburi de rezistenţă. În noaptea de 24 spre 25 octombrie, în ciuda vremii ploioase şi a terenurilor pline de noroi, întregul nostru dispozitiv de luptă era mobilizat în vederea unui atac concentric asupra Careiului. Dar, ciudat, nici un foc de armă n-a izbucnit dinspre fortificaţiile fasciste. Era un moment apăsător, o acalmie neliniştitoare. Care erau intenţiile lor? După miezul nopţii s-a declanşat deodată o explozie puternică, cîmpul de luptă s-a luminat, proiectile de artilerie şi mine au fost slobozite asupra noastră. S-a încins o bătălie crîncenă, dar în zorii zilei de 25 octombrie, la orele 7, pe soclul monumentului din piaţa oraşului se înălţa drapelul victoriei noastre.

— Au căzut în zilele acelea fierbinţi soldatul Ion Cercel, caporalul Andrei Zbarcea — rosteşte cu

ILEANA PIŢA

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

(CONTINUARE IN PAG. 5)

NICI MUNCĂ FĂRĂ PÎINE, NICI PÎINE FĂRĂ MUNCĂ!

GRÎUL VISEAZĂ MÎINI DE AUR

Într-un centru de pîine, Viorel M., pionier, școlar în clasa a VI-a, strînge-n mînă 5 lei și se uită. Se uită la sortimentele de pîine aliniate în rafturi.

«Vii des să cumperi pîine?». «Oho! De cînd eram mic». «Și ce fel de pîine ți s-a spus de-acasă să cumperi?» «Mama nu-mi mai spune acum de care, zice doar atît: du-te și ia pîine!» «Dar tu de care iei de obicei? De pildă, dintre astea care se văd acolo?» «Dîmbovița» (n.n.- în raft era și o pîine de forma cozonacului. I-o arăt) «De ce nu pe-aceea?» (dă din cap; adică nu, copiii de azi nu mai au nostalgia cozonacului...).

«Și cum îți place să fie pîinea pe care o cumperi?»

«Proaspătă!» (eram sigur!)

«Și mai cum?» Stă pe gînduri, apoi, ușor stînjenit că nu-i vine în minte un răspuns mai «deștept»: «Frumoasă. Să fie frumoasă!» Mie însă răspunsul nu mi se pare deloc lipsit de deșteptăciune. Și nici de... frumusețe. De aceea, m-am gîndit că nu-i momentul acum să-i pun și întrebarea: «Știi cît costă?» Pentru că eram sigur că mi-ar fi răspuns corect.

...Dar eu un alt fel de răspuns așteptam.

ALUATUL E VIU

În vorbirea noastră de toate zilele, majoritatea obiectelor în mijlocul cărora trăim sînt «de fabrică». Iar fabrica, în acest sens, e mai mult mașină.

Unii copii, probabil, după ce au văzut la televizor sau direct în uzină cum mașinile produc în serie diferite obiecte, n-au stat mult la îndoială să-și imagineze și pîinile plimbate pe benzi transportoare.

Și nici nu s-au înșelat!

La fabrica de pîine «Spicul» — prin ale cărei arome, mai ales seara, tramvaiele străbat podul peste Dîmbovița, în Grozăvești — pîinile merg pe bandă, aluatul e frămîntat de un imens braț de fier, mașini speciale taie pînza de cocă la gramajul exact etc.

Dar pîinea, pîinea cea eternă și adevărată, **oamenii o fac tot cu mîinile!**

...**Filofteia Răgălie**, femeie de 46 de ani, membru de partid, face pîine pentru oameni de 26 de ani — și o face cu mîinile goale, asemeni gestului încrustat în efigia baladelor noastre. Este modelator. Ați înțeles: modelează coca! În fiecare zi, mii de gesturi prin care docilul aluat e alungit, turtit sau rotunjit după nevoie. După care nevoie?

— Dacă nu e frumoasă, cocătorul n-o bagă în cuptor, ne-o dă înapoi. Ea trebuie să arate cum îi e felul. Să știe omul: aceasta-i franzela albă, aceasta-i Dîmbovița. — Fiecare cu chipul ei.

Filofteia Răgălie a făcut de toate aici, în fabrică: a frămîntat aluat, l-a modelat, a vîrît pîine-n cuptor, adică toate operațiile prin care, din străbuni, se face pîinea noastră cea de fiecare zi.

Și chiar dacă astăzi, toate acestea se petrec aici, într-o fabrică, în condiții de tehnicitate și mare productivitate, ea are și acum sentimentul pios că face pîine, la ea acasă, pentru ai ei.

— Nu poți face pîine fără să te gîndești la oameni. Eu, cînd ies din schimbul de noapte, la 6 dimineața, după o noapte de muncă, mă uit mereu din tramvai cum la centrul de pe Orhideelor oamenii cumpără pîinea — și merg spre casă liniștită și împăcată, chiar dacă nici unul dintre ei nu știe că — pîinea aceea am făcut-o eu, cu o oră două mai înainte.

— Cînd cumpără pîine, copiii dumneavoastră o critică vreodată?

— Nu. Asta nu, dar mi s-a întîmplat ca ei să spună, în cîte-o împrejurare, că «pîinea noastră e mai bună» — adică cea de la «Spicul». Poate au zis-o așa, pentru mine...

Copiii Filofteiei Răgălie știu cum se face pîinea. Fata cea mare urmează liceul industrial cu profil alimentar. Cînd erau mici, văzînd-o în halatul alb, imaculat, spuneau cu mîndrie altor copii că mama lor e doctor. Iar astăzi susțin cu aceeași mîndrie, același lucru: «e doctor în pîine», cum s-a exprimat unul din băieții ei, și metafora aceasta o merită cu prisosință.

PÎINEA SE FACE «CU SUFLETUL»

Tînărul **Nicolae Criveanu**, însă, e abia de trei luni în fabrică. În această fabrică bătrînă, unde se face pîine de 100 de ani, lucrează atîția tineri: numai în secția maistrului Vasile Moga, din 50 de oameni, 40 sînt tineri!

Da, e lesne de imaginat: strungari tineri, tractoriști tineri, cosmonauți tineri. Sînt tipice meserii de avînt, — dar bărbați tineri care frămîntă aluatul?

— Ce reacții au avut cei din jurul tău, cînd au auzit ce faci aici, ca brutar?

— Ei... Unii au zîmbit în colțul gurii. Părinții au fost chiar supărați. Alții însă, cei mai mulți, printre ei băieți și fete, prieteni de-ai mei, m-au ascultat cu de-amănuntul și au zis că-i bine. Fiindcă ce fac eu, haideți să vedeți, e treabă serioasă, de bărbat.

M-am dus și așa era: un imens castron cu aluat (cît oala cu oțel topit a oțelarului), al cărui conținut trebuie învins prin forță și rapiditate bărbătească și care, deși pe rotile, nu poate fi mutat dintr-un loc în altul decît tot... bărbătește.

Red.: Cum credeai că se face pîine «la fabrică»?

— Ei... așa, cu mașinile. Adică, numai cu mașinile. E adevărat, mașinile fac multe aici. În viitor, vor putea face și mai mult. Dar anumite operații tot în grija omului vor rămîne cred. Eu, de pildă, nu frămînt cu mîinile mele, ați văzut; dar ca pîinea să fie bună și frumoasă, e nevoie de mîna omului la modelare, la crestare...

— La ce?

— La crestare. Stați să vedeți! Ați observat că pîinea — franzelele Dîmbovița au cîteva crestături deasupra, mai mult sau mai puțin egale. Nu-s egale ca distanță, fiindcă-s făcute cu un bețigaș, în mare iuțeală, de către cocător, înainte de-a le vîrî la copt. Operațiunea aceasta este foarte importantă. Se execută cu mare atenție: dacă le-a făcut prea adînci, atunci pîinea se aplatizează. Ies franzelele acelea prea subțiri și cu coajă multă. Dacă sînt prea superficiale, bioxidul de carbon, la copt, n-are pe unde ieși și atunci umflă pîinea în sus fără a o coace în profunzime. Vedeți?

— Văd. Adică am văzut de mai multe ori, dar nu știam cum și de ce. Nu știam adică faptul că un brutar trebuie să știe lucruri de acest gen: chimie, biologie etc.

— Păi, sigur. Uite, de pildă, mirosiți pîinea asta. Ce simțiți?

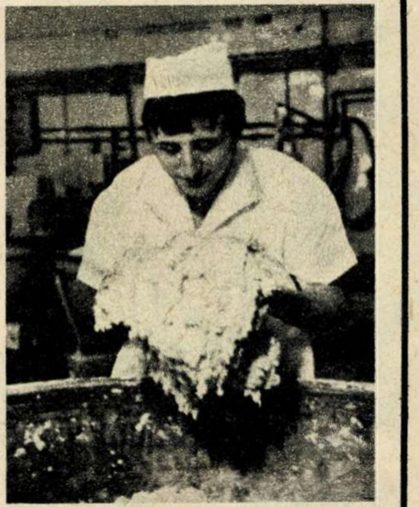

— Miros de... pîine!

— Ați zis bine: nu miros de grîu. Fiindcă, iată rețeta franzelei București: pentru **100 kg** pîine — **80 kg** făină, 0,250 kg zahăr («Zahăr?» «Da, zahăr»), 2 kg margarină, 2,200 kg lapte (?!) (Curat cozonac — n.n.)

— Ești tînăr. Ai citit și tu, ai auzit probabil că unii specialiști prevăd că-n viitor vom mînca ba alge, ba pilule. Ce-o să te faci cu meseria ta?

Nicolae Criveanu rîde neîncrezător. Nu îndrăznește să contrazică niște specialiști, dar «...eu tot cred că omul va face pîine întotdeauna — chiar dacă mai puțină sau din alte substanțe. Iar meseria mea se va schimba odată cu pîinea.»

Optimismul tînărului e robust. Pentru că pîinea, spunea el, se face «cu sufletul». «De multe ori am secerat grîu, am adunat spice. Uneori, treaba asta mi se părea prea grea și nu de-ajuns de utilă. Adică acolo, niște spice... Acum cîteva luni însă am mers cu colegii de muncă la cules spice. Eu, brutarul. Și lucrurile, nu știu cum să vă spun, le-am înțeles altfel: n-aș mai privi nepăsător un spic de grîu care putrezește în apă. Și îi sînt recunoscător maistrului Moga că m-a ajutat să fiu mîndru de meseria mea. Fiindcă acum eu știu mai bine decît alții, în fiecare zi, în fiecare minut, că spicul acela înseamnă pîine.»

*

Ei, Viorel M., acum pot să-ți pun întrebarea: Cît costă o pîine? Iar tu, acum poți să-mi răspunzi, mai bine-zis poți să-ți răspunzi ție însuți, acolo, în acel etaj al conștiinței unde cifra 2 lei și 20 bani nu înseamnă mai nimic.

110 tone de pîine pe zi scoate numai fabrica «Spicul». Adică, socotit în franzele, 220 000 bucăți. În tot Bucureștiul, peste 7 000 de oameni coc pîinea, zi și noapte, pentru noi, atunci cînd tu «răspunzi» la istorie, cînd îți faci temele, cînd te joci sau cînd dormi. Cînd alte sute de mii de oameni, vară, iarnă, primăvară se luptă cu pămîntul pentru a-l face să ne dea spice.

Ei, Viorel M., acum pot să te întreb, să te ajut să te întrebi: care este neprețuitul preț al pîinii?

ILIE TRAIAN

„CAREI, pămînt eroic!"

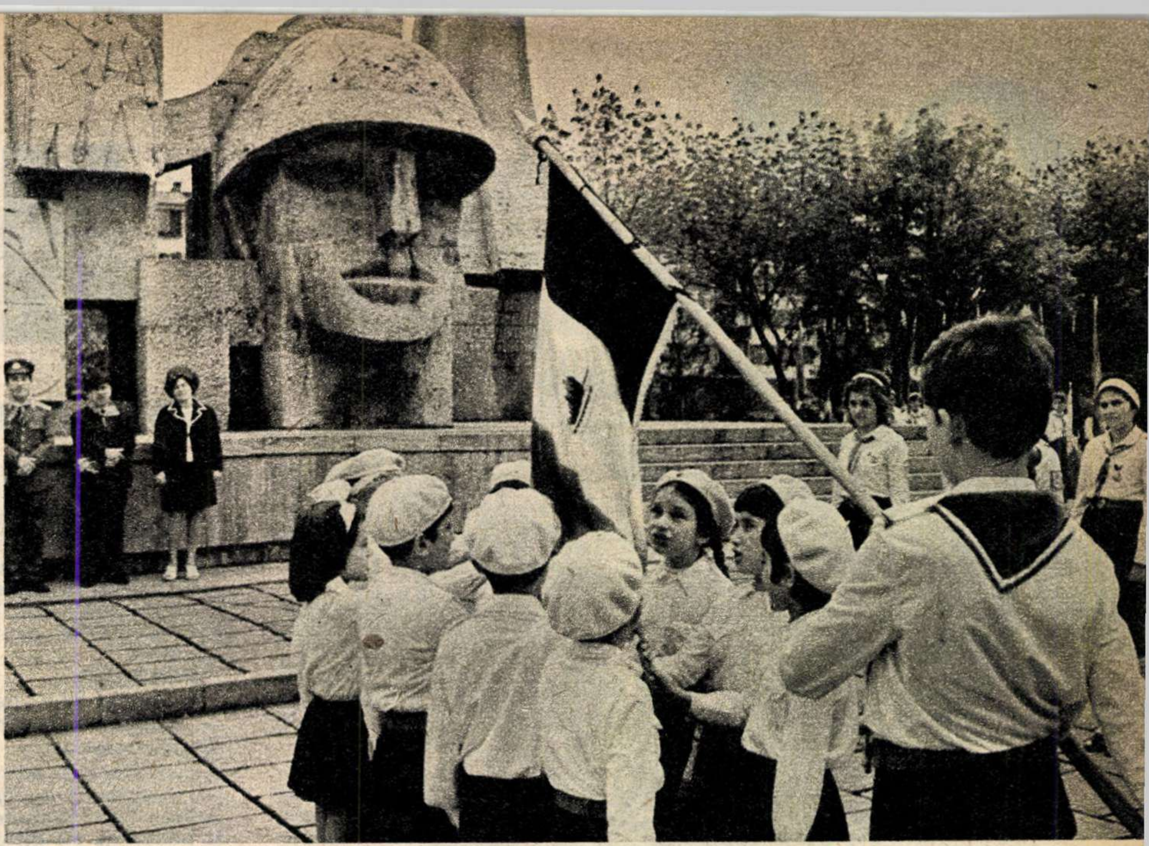

(URMARE DIN PAG. 3)

emoție Manuela Ieremia — și alți ostași ale căror nume am vrea să le știm.

— ...și sergentul Ioan Dima, în ziua de 20 octombrie, la Borlești, cînd un proiectil a explodat în mijlocul nostru, chiar în momentul în care interogam cinci prizonieri. Ne-am dat atunci seama că fasciștii aveau undeva un observator pe care noi nu-l reperaserăm. Am pornit deciși să-l descoperim, moartea camaradului nostru ne îndîrjise. Trebuie să știți că frăția de arme care se cimentează în focul luptei devine o legătură indestructibilă. Umăr lîngă umăr am luptat aici, la Carei, cu un alt mare prieten, locotenentul Vasile Olteanu, și pe care aveam să-l pierd mai apoi pe frontul din Cehoslovacia, în timpul unei acțiuni dificile întreprinse în vederea atacului din localitatea Kremnica. Sînt multe nume de eroi scrise și nescrise în istoria luptei pentru eliberarea Ardealului, pe care l-am regăsit, la sfîrșitul războiului, așa cum l-a descris cu ochii minții și ai sufletului său Nicolae Bălcescu. Aveam de-acum o țară rotundă și frumoasă, — năzuință de totdeauna a neamului nostru.

Vă amintiți? Există în cartea voastră de citire o pagină de Agîrbiceanu, o istorioară din vremea unui alt război — cel din 1916. Un bătrîn dăruie soldaților, veniți să elibereze pămîntul Transilvaniei, otava strînsă cu atîta trudă — singura sa avere — pentru ca ei să-și poată hrăni caii înfometați, obosiți de drumurile lungi și grele ale războiului. Pagină-mărturie, ca atîtea altele, despre această mare, emoționantă comuniune de suflet și faptă între localnici și ostași, uniți prin aceeași patriotică năzuință — dragostea de țară.

Povestește acum, copiilor, un bătrîn născut pe pămîntul Careiului — fostul poștaș Gheorghe Georgescu — cum, în noaptea aceea din 24 spre 25 octombrie 1944, toți locuitorii orașului stăteau de veghe așteptînd clipa atacului hotărîtor. «...Eram în grădină cînd am auzit deodată în preajmă vorbindu-se românește. Am alergat la vecinul meu și i-am șoptit «Vine armata română!» Amîndoi știam că podul de peste Someș fusese minat de nemți. Am hotărît să-i prevenim neîntîrziat pe ai noștri. Și am fugit pînă la capătul străzii Ghenciului. De acolo am strigat: «Nu vă apropiați, aseară nemții au minat podul!» Ocolind un șir de grădini, am ajuns la pozițiile ocupate de români și i-am condus pe o altă cale spre intrarea în oraș, în apropiere de Urziceni. O grupă de soldați a fost trimisă numaidecît să demineze podul pentru a elibera drumul altor divizii care urmau să sosească.»

O pagină nescrisă, dar care aduce, prin simplitatea și firescul viului grai, dovada unor fapte petrecute pe unul dintre cele mai patetice fronturi ale devotamentului și patriotismului poporului nostru. Filă ce amintește despre acele zile și nopți, atîtea zile dramatice și nopți albe pe care părinții noștri le-au sacrificat în numele unui nobil, ardent ideal — acela al întregirii de țară.

Lor le-au dedicat copiii Careiului, cu prilejul aniversării Zilei Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România, pios omagiu, i-au înconjurat cu dragoste pe oaspeții lor — Ion Ardeleanu, Gheorghe Georgescu, locotenent-colonelul Anton Moraru și, legîndu-le cravata roșie cu tricolor, i-au declarat, după tradiție pionieri de onoare. Și tot aici, la «Monumentul ostașului român» au rostit, sub faldurile drapelului, zece școlari din clasa a II-a, de la Școala generală nr. 2, Angajamentul pionierului. Azi, cînd cerul se umple de limpezime și de cîntec tînăr, cînd tara, de la un hotar la altul, cu munții și apele ei, cu oamenii săi înțelepți și harnici, cu copii minunați alcătuiesc o singură priveliște, aceea a României trăind plenar destinul socialist.

PATRIA MEA

Patria mea — nemurire,
Dor radiind din privire;
Pod de-argint
Între noapte și zi;
Rațiunea noastră de-a fi.

Ploaia cînd intră-n pămînt,
Murmură numele-ți sfînt.
Vîntul trecînd pe coline,
Spune povești despre tine
Și-ți duce cîntul departe, departe —
Dragostea mea fără moarte.

DIM. RACHICI

ȘI NOI VISĂM CETĂȚILE DE MÎINE

Cu drag ne cere clipa-ntre unelte,
Grădini suim alături de părinți
Cu gînduri treze și cu brațe zvelte
Sub ocrotirea orelor fierbinți.

Și noi visăm cetățile de mîine,
Contururi albe rotunjind în spații,
Răsar sub pleoape lanuri vii de pîine
Cum geometrii albastre-n ecuații.

Deviza noastră-i unică și clară:
Să fim ai vieții ctitori temerari
Și să-nvățăm cum înflorește-o țară
Pe un pămînt al meșterilor mari.

GEORGE CHIRILĂ

AICI

Aici,
și păsările sînt lut.
Le-am zămislit
noi
pe roata olarului.

Aici,
și copacii sînt piatră.
Noi
le-am dăltuit chipul
cu mîna lui Brâncuși.

Aici,
și roadele sînt inimi.
Noi
sîntem cei care le-am încălzit
în cuptoarele noastre
de pîine.

Aici,
și țara e cîntec.
L-am compus
noi
în acest timp comunist.

RAM

De la păsări
am învățat să mă-nalț
spre lumină.
De la fluturi am învățat să iubesc
culorile.
De la oameni
am învățat să înving
întunericul.
Sînt ram în grădina
cu primăveri.

MIRELA SAMOILĂ,
Liceul nr. 9, București

CONCURSUL DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR
Pentru talent și creativitate în Cincinalul revoluției tehnico-științifice 1976-1980
CONCURSUL Minitehnicus
REVISTA «Cutezătorii»

Minitehnicus '76

● 48 254 PARTICIPANȚI ● PESTE 32 000 LUCRĂRI ● 379 CONSTRUCȚII ÎN EXPOZIȚIA REPUBLICANĂ ● 18 POSIBILE INVENȚII ÎN STUDIU LA OFICIUL DE STAT PENTRU INVENȚII ȘI MĂRCI ● 30 LUCRĂRI PENTRU PRODUCȚIA DE SERIE PRIN ÎNTREPRINDERI ȘI ATELIERE ȘCOLARE

TROFEELE „MINITEHNICUS" LA A IX-A EDIȚIE A CONCURSULUI

În urma omologării rezultatelor Concursului «Minitehnicus», a studierii graficului de participare și a altor realizări din aria de desfășurare a activității tehnico-aplicative a minitehnicienilor, au fost acordate următoarele trofee:

MARELE TROFEU TRANSMISIBIL «MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII», pentru calitate și pentru valoare aplicativă, în conformitate cu punctajul calculat pe baza regulamentului în vigoare: pionierilor și școlarilor din Municipiul **București.**

TROFEUL «BRĂȚARA DE AUR» pentru nivelul tehnic al lucrărilor prezentate în actualul an școlar și caracterul de masă sporit al mișcării «Minitehnicus»: pionierilor și școlarilor din județul **Constanța.**

TROFEUL «RAMPA DE LANSARE», pentru cele mai valoroase contribuții la modernizarea mijloacelor de învățămînt, corespunzător cerințelor actualului cincinal: pionierilor și școlarilor din județul **Ilfov.**

TROFEUL «RACHETA SATELOR», pentru cea mai largă participare la concurs a copiilor din mediul rural: pionierilor și școlarilor din județul **Arad.**

TROFEUL «ȘTAFETA CUTEZANȚEI», pentru activitate deosebită a unui cerc tehnico-aplicativ funcționînd într-o întreprindere dintr-un județ cu susținută activitate «Minitehnicus»: pionierilor și școlarilor de la Cercul de mecanică al Școlii generale **Poiana Cîmpina,** județul **Prahova,** care funcționează la Întreprinderea de reparații pentru tractoare și mașini grele din localitate.

TROFEUL «JÓBARÁT», pentru cea mai valoroasă participare la concurs a minitehnicienilor cititori ai acestei reviste: pionierilor și școlarilor din județul **Covasna.**

TROFEUL «ORIZONT 2000», pentru autodotarea școlii cu mijloace didactice audio-vizuale, pionierilor și școlarilor de la Școala generală din **Șinca Nouă,** județul **Brașov.**

*

Diploma concursului și medalia de aur se acordă unui număr de 20 profesori-îndrumători ai activității tehnico-aplicative pionierești.

Diploma concursului se acordă tuturor profesorilor și pionierilor care au lucrări în Expoziția republicană «Minitehnicus '76».

PREMIILE „MINITEHNICUS" LA IX-A EDIȚIE A CONCURSULUI

MARELE PREMIU INDIVIDUAL și medalia de aur — Narcis N. Negulescu, Șerbănești-Suceava: **Instrument pentru măsurarea unor mărimi electronice.**

MARELE PREMIU COLECTIV și medalia de aur — Ovidiu Ciovlică, Cristian Paraschiv, Sorin Rădulescu, Ion Năstase, Marius Constantinescu, Ploiești-Prahova: **Aparat medical-terapic pentru acupunctură.**

SECȚIA A: Radio și televiziune

PREMIUL I și medalia de aur — Mircea Coman, Dan Cucerzan, Genghiz Menadi, Mihai Coman, Victor Gavrilescu, Mircea Zărnescu, Constanța: **Studioul de înregistrare-redare «MS 061»**

PREMIUL II și medalia de argint — Valentin Tomșa, București: **Receptor superheterodină pentru unde scurte cu dublă schimbare de frecvență;** Gabriel Varodi, Constantin Mitulescu, București: **Receptor pentru benzile de unde ultrascurte.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Viorel Mate, Ioan Toader, Buzău: **Excitator SSB pentru banda de 3,5 MHz.**

MENȚIUNI:

Alexandru Tasi, Ioan Petz, Carei — Satu Mare: **Emițător pentru radiogoniometrie.**

Ioan Săbăduș, Mircea Cireap, Vasile Cristolțan, Liviu Pintea, Dan Cutu, Zalău — Sălaj: **Radiotelefon portabil în banda de 145 MHz.**

Radu Scorțescu, Călărași — Ialomița: **Emițător receptor 3,5 MHz.**

Ioan Cîrstea, Traian Chipară, Horia Bucur, Sibiu: **Radioreceptor pentru vînătoare de vulpi.**

Ioan Albu, Rîmnicu Vîlcea — Vîlcea: **Amplificator de 20W.**

Mirela Gheorghiu, Didina Enache, Adjud — Vrancea: **Radioreceptor cu amplificare directă.**

SECȚIA B: Electronică, automatizare, cibernetică

PREMIUL I și medalia de aur — Raul Uvegheș, Dorin Răducanu, Ionel Stoica, Constantin Mateescu, Laurențiu Chima, Ion Petreaca, Mangalia — Constanța: **Laborator electronic.**

PREMIUL II și medalia de argint — Dan Stochină, Cornel Chirodea, Ion Nistoran, Șerban Florin, Sandu Constantin, Nicolae Manta, Motru — Gorj: **Ceas electronic;** Dorin Bran, Robert Schwalie, Arad: **Amplificator audio-stereo 2 × 15W.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Claudiu Baroiu, Iași: **Traductor optic al semnalelor sonoare.**

MENȚIUNI:

Anton Gologan, București: **Termometru electronic.**

Lăcrimioara Lamatic, Narcis Prisăcaru, Cornel Stan, Bicaz — Neamț: **Dispozitiv de conducere programată;**

Kádár Levente, Kádár Csaba, Bereczki Barna, Molnár Sándor, Sándor Ernö, Berd Zoltán, Sf. Gheorghe — Covasna: **Afișare electronică a numerelor «IFI LUX».**

Mihai Benamin, București: **Magnetofon portabil.**

Bogdana Mancei, Dan Proca, Iași: **Ohmetru cu afișare numerică.**

Aurel Strat, Iași: **Aprindere electronică pentru autovehicule.**

Gheorghe Popa, Răzvan Sorohană, Ploiești — Prahova: **Amplificator 60 W.**

Németh László, Matias Matias, Páll Lajos, Covasna: **Multitester tranzistorizat.**

Romică Zaharia, Alexandria — Teleorman: **Aparat complex pentru măsurarea mărimilor electrice.**

George Bîzdoacă, Sorin Istrate, Craiova — Dolj: **Stroboscop.**

Florin Anuță, Zsejki Iuliu, Hedes Radu, Bistrița, Bistrița Năsăud: **Manipulator electronic cu circuite integrate.**

Silviu Prigoană, Ion Miclea, Marius Cherecheș, Ion Pavel, Gherla — Cluj: **Amplificator stereo cu circuite integrate 15 + 15W.**

Adrian Ghinea, Tulcea: **Instrument pentru depanarea aparaturii tranzistorizate.**

Iulian Lazăr, Clement Drăgan, Cornel Chibzui, Iacob Turcu, Liviu Mîniosu, Toader Ungureanu, Adjud — Vrancea: **Amplificator stereofonic cu tuburi 2 × 3W.**

Ilie Nicoleta, Dumitru Damian, Dan Popa, Silviu Constantinescu, Focșani — Vrancea: **Minimuzic.**

SECȚIA C: Electromecanică, mecanică, mecanizarea agriculturii

PREMIUL I și medalia de aur — Hegedűs István, Kovács József, Mărosi Jenö, Opra Béla, Geréb Attila, Geréb Csaba, Peter Mazinger, Brașov: **Mașina de strîns mere și pere «Ariciul».**

PREMIUL II și medalia de argint — Alexandru Tudose, Ion Beloiu, Mircea Silvestru, Victor Bulgaru, Hîrșova — Constanța: **Prășitoare mecanică;** Mihai Manea, Adrian Nae, Sorin Negrea, Gheorghe Mătău, Cornel Bușe, Remus Munteanu, Brașov: **Separator electromagnetic.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Ion Moise, Lucian Marcu, Pal Dan, Laurențiu Marcu, Claudiu Sandu, Galați: **Dispozitiv de vopsit electromagnetic cu eliminarea schelelor din jurul navelor;** Deme Vasile, Barbu Mureșan, Szilágyi Vasile, Székely Carol, Satu Mare: **Presă manuală pentru confecționarea soclurilor pentru tranzistoare.**

MENȚIUNI:

Eugen Dan, Constantin Stan, Marian Dan, Claudiu Ciobanu, Cernavodă — Constanța: **Mașină de stropit.**

Ioan Mironescu, Marian Coșa, Marius Dărcăneț, Kurt Bomfert, Wolfgang Bomfert, Brigitte Israilo, Sibiu: **Cart.**

Elisei Pop, Ioan Cișmaș, Berghia — Mureș: **Dispozitiv pentru reglarea automată a irigării solului.**

Stelian Tănase, Marian Țațomir, Galați: **Aparat pentru determinarea calității fructelor.**

Gabriel Voicu, Vasile Pîsat, Rudolf Majorcsik, Oltenița — Ilfov: **Telefon cu claviatură.**

Emanuel Donici, Viorel Tătaru, Buhuși — Bacău: **Dispozitiv electronic pentru raționalizarea iluminatului electric.**

Constantin Drumea, Puiu Reș, Dan Mija, Dan Buf, Brașov: **Alimentator didactic.**

Dan Faina, Făgăraș — Brașov: **Aparat pentru lipirea maselor plastice.**

DIPLOMA DE ONOARE A C.N.O.P.

Biroul Consiliului Național al Organizației Pionierilor a acordat «Diploma de Onoare» a Consiliului Național al Organizației Pionierilor pentru rezultatele obținute la cea de-a IX-a ediție a Concursului «Minitehnicus», pentru calitatea și nivelul tehnic al lucrărilor prezentate, valoarea lor aplicativă și caracterul de masă al participării la concurs, după cum urmează:

Consiliului municipal București al Organizației pionierilor;
Consiliului județean Constanța al Organizației pionierilor;
Consiliului județean Ilfov al Organizației pionierilor;
Consiliului județean Arad al Organizației pionierilor;
Consiliului județean Prahova al Organizației pionierilor.

SECȚIA D: Modelism

PREMIUL I și medalia de aur — Ion Ionel, Ionel Trofin, Filip Emil, Cornel Balaban, Brăila: **Portavion R99 «România»;** Emil Gabrian, Dragoș Răducanu, București: **Aeromodel 01.**

PRIMUL II și medalia de argint — Cristea Plopeanu, Ilie Frunză, Slobozia — Ialomița: **Galion.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Szabó Mihai, Gerhardt Grigoriu, Victor Cazan, Gerhardt Bran, Timișoara — Timiș: **Macheta primului portavion cu propulsie nucleară.**

MENȚIUNI:

Petre Dumitrescu, Dănuț Bălășescu, Marin Voicu, Cîmpulung — Argeș: **Macheta bricului «Mircea».**

Iulian Iacobeț, Tîrgoviște — Dîmbovița: **Minielicopter cu motor rotativ.**

Silviu Enache, Giurgiu — Ilfov: **Navomodel telecomandat Y123.**

Dan Sima, M. Blaga, Dănuț Grigoriu, Ana Cîmpeanu, Dorina Mocanu, Denise Cadulenco, Buzău: **Drakar miniaturizat.**

Florin Zamfirescu, Cezar Dumbrăveanu, Alexandru Avasiloaei, Iuri Prisăcaru, Relu Amos, Dănuț Busuioc, Botoșani: **Bric.**

Radu Olaru, Timișoara — Timiș: **Machetă de avion experimental cu hipersustentație.**

Traian Decu, Turnu Măgurele — Teleorman: **Navă cu motor.**

Marian Zaharia, Costel Tucu, Strehaia — Mehedinți: **Motomodel acrobat radiocomandat.**

Radu Gnosienco, Brașov: **Navă semisubmersibilă de apărare.**

SECȚIA E: Machete de construcții

PREMIUL I și medalia de aur — Petrică Dumitrescu, Laurențiu Aanei, Aurel Cădulan, Cristian Marin, Gheorghe Nedelcu, Răzvan Bidoave, Galați: **Macheta platformei de foraj marin «Gloria»;** Viorel Avarvarii, Sorin Ionescu, Francisc Rimoți, Stelian Vlădescu, Laios Daniel, Dumitru Vuc, Bocsa — Caraș Severin: **Pod rulant.**

PREMIUL II și medalia de argint — Ciprian Dariescu, Costache Mircea, Florin Mutu, Iași: **Macheta Palatului culturii din Iași.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Costel Leonchescu, George Pungoci, Vasile Stancu, Curtea de Argeș — Argeș: **Macheta microcentralei «Argeș».**

MENȚIUNI:

Berei Adalbert, Siklódi László, Kovács Vencel, Bokor András, Orbán Jenö, Páll Ilona, Domokos Magda, Sovata — Mureș: **Macheta Casei pionierilor din Sovata.**

Mihai Preda, Florian Mitroi, București: **Macheta cabanei «Peștera».**

Adi Jidoveanu, Rîmnicu Vîlcea — Vîlcea: **Far marin.**

Mircea Pantea, Floricică Vasile, București: **Macheta Foișorului de Foc cu semnalizator optic.**

Sorin Baican, Iași: **Intersecție dirijată automat.**

Gidó Ioan, Vlăhița — Harghita: **Macheta forjei din Vlăhița.**

SECȚIA F: Jucării

PREMIUL I și medalia de aur — Mircea Petrescu, Cornel Sîrbu, Mihai Cornea, Carmen Chituc, Marian Camen, Giurgiu — Ilfov: **Miniautomobil electric «Get 01».**

PREMIUL II și medalia de argint — Vasile Stan, Ion Borz, Jibou — Sălaj: **Excavator.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Csutak Attila, Miercurea Ciuc — Harghita: **Pisica dansatoare;** Orbán István, Odorheiul Secuiesc — Harghita: **«Ești mai isteț ca bufnița?»;** Florentina Capriș, Adrian Cîrjan, Anca Jianu, Rîmnicu Vîlcea — Vîlcea: **Joc distractiv «Lupii și capra».**

MENȚIUNI:

Stelian Nedea, Emil Sîrbu, Aurel Ciobanu, Adrian Tarara, Aurelian Dobroată, Marian Mușat, Giurgiu — Ilfov: **Minicontrol auto.**

Gheorghe Pop, Cornel Antal, Cehul Silvaniei — Sălaj: **Pisică electronică.**

Sentian Schwerin, Victor Schweinert, Oțelul Roșu — Caraș Severin: **Roboțelul.**

Ștefan Zuban, Timișoara — Timiș: **Vehicul militar transformat pentru scopuri pașnice.**

Radu Spirea, Cătălin Mantu, București: **Rachetă.**

Vasile Turcu, Cornel Vlase, Focșani — Vrancea: **Pescăruș electronic;** Buh Andrei, Balog Sándor, Oradea — Bihor: **Sincrofazotron.**

SECȚIA G: Aparate și instrumente didactice

PREMIUL I și medalia de aur — Stan Marius, Ștefan Arhip, Dan Luțescu, Urziceni — Ilfov: **Panou demonstrativ pentru predarea fizicii;** Dan Ola, Călin Morariu, Alexandru Dunca, Dej — Cluj: **Atelierul electronistului.**

PREMIUL II și medalia de argint — Daniela Camen, Anca Carp, Sorin Oroviceanu, Marin Cristian, Dan Ulmeanu, Mihai Aldescu, București: **Orgă electronică;** Gabriel Voicu, Rudolf Majorcsik, Oltenița — Ilfov: **Schema fotosintezei.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Ion Năstase, Sorin Rădulescu, Constantin Tentu, Dumitru Cornel, Ploiești — Prahova: **Agitator electromagnetic termostatat;** Radu Gherasim, Marcel Matcovschi, Suceava: **Osciloscop.**

MENȚIUNI:

Dan Șerban, Corneliu Apopei, Dragoș Lăzărescu, București: **Mașina de înmulțit.**

Mihai Amăriuței, Relu Aanei, Piatra Neamț — Neamț: **Dispozitiv pentru învățarea tablei înmulțirii.**

Iulian Mereu, Dorin Lepădatu, Florin Putere, Sorin Szál, Alexandru Tóth, Timișoara — Timiș: **Verifix.**

Claudiu Silea, Brașov: **Verifix.**

Adrian Gligor, Daniel Blăjan, Villy Mircescu, Pitești — Argeș: **Verifix cu circuite logice.**

Nagy Andrei, Borș — Bihor: **Autoexaminator la limba germană.**

Eduard Popescu, Liliana Vasiliu, Mioara Manta, Magdalena Kalló, Adriana Predescu, Adelina Vișoiu, Buzău: **Ghid de orientare școlară și profesională.**

Tóth Miklós, Fekete Zoltán, Sf. Gheorghe — Covasna: **Traforaj.**

Gheorghe Balint, Pompei Chiuzan, Felicia Suceanu, Bistrița, Bistrița Năsăud: **Traforaj mecanic.**

Marian Traian, Alexandru Teaha, Adrian Ureche, Petrila — Hunedoara: **Radioreceptor multifuncțional.**

Mitea Pop, Tiberiu Lumei, Ioan Maris, Robert Terdic, Dumitru Valer, Vasile Kádár, Alexandru Ozun, Ioan Pricop, Mirela Ulici, Sighet — Maramureș: **Set de aparate electronice.**

Vasile Bucur, «Alexandru Vlahuță» — Vaslui: **Panou didactic «Funcții».**

Gheorghe Spiridon, Bacău: **Microlaborator.**

Cristina Ciobanu, Ciprian Stoica, Gheorghe Radu, Mariana Pavel, Slatina — Olt: **Aparat de testare psihologică.**

SECȚIA H: Lucrări din domeniul protecției muncii

PREMIUL I și medalia de aur — Sorin Istrate, Dan Bălănescu, George Bardoacă, Sorin Hîtulescu, Dan Sîrbulescu, Ionel Găvănescu, Craiova — Dolj: **Automat pentru închiderea hidrantului în caz de inundație la apartamente;** Gabriel Varodi, București: **Aparat pentru prevenirea inundațiilor.**

PREMIUL II și medalia de argint — Dan Mureșan, Marius Ivan, Bartalos Sofia, Liviu Pop, Dej — Cluj: **Ionizator;** Ionel Prața, Felician Pacalu, Vulcan — Hunedoara: **Tester pentru determinarea fisurilor la conductele subterane;** Elena Turnescu, București: **Sesizor de prezență.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Sever Man, Șimleul Silvaniei — Sălaj: **Baston electronic pentru orbi.**

MENȚIUNI:

Cătălin Botezatu, Roznov — Neamț: **Baston pentru orbi.**

Mihai Bătrîneanu, București: **Detector de radiații.**

Adrian Tănăsescu, Liviu Sorin Georgescu, București: **Aparat pentru absorbția gazelor toxice.**

Adrian Curea, Petru Moldovan, Oțelul Roșu — Caraș Severin: **Supraveghetor de flacără.**

Marin Chira, Radu Turda, Gheorghe Pop, Mircea Ardelean, Negrești — Satu Mare: **Dispozitiv de alarmă.**

Nicu Drujban, Ploiești: **Dinamograf;** Gheorghe Chița, București: **Dispozitiv automat de curățare a bujiilor.**

Marius Constandeș, Liliana Calinciuc, Radu Duduman, Remus Jivasici, Cristian Ungurenașu, Gabriela Plămadă, Zvoriștea — Suceava: **Fotocomandă cu avertizare sonoră,**

SECȚIA I: Atelierul fanteziei

PREMIUL I și medalia de aur — Elena Sburlan, Manon Popescu, Mihaela Bucur, Adrian Ailenei, Laurențiu Zoicaș, Radu Cosmin, Buzău: **«Proiectul urbanistic «Buzăul erei comuniste»;** Tudor Liviu, Angela Spătaru, Piatra Neamț — Neamț: **Mobilierul «Prichindel».**

PREMIUL II și medalia de argint — Agripina Constantinescu, Geanina Dragomirescu, Simona Pantazi, Adrian Nicolescu, Pătîrlagele — Buzău: **«Hora păcii»;** Ion Sorin Bordei, București: **Centrală solară.**

PREMIUL III și medalia de bronz — Daniela Melnic, Felicia Stîncel, Simona Bota, Marian Lazăr, Adrian Timar, Dan Stoica, Kótay Tiberiu, Victor Stane, Timișoara — Timiș: **Stație pilot pentru prospectarea mediului și a condițiilor vitale;** Marius Anghel, Puiu Chițu, Adrian Olteanu, Ciprian Caraulă, Costel Dragnea, Sorin Vorovenci, Fetești — Ialomița: **Centrală electrică eoliană cu ax vertical;** Gabriela Angelescu, Sandu Diaconescu, Petre Ganea, Mihai Păunescu, Aurel Petroșanu, Marius Stăncioiu, Pucioasa: — Dîmbovița: **Proiectul «Casa pionierilor din Pucioasa în anul 2000».**

MENȚIUNI:

Leonard Arghir, Anișoara Pisică, Brăila: **Centrală electrică eoliană.**

Narcisa Senduc, Anca Tănase, Zeno Liviu Gavriș, Cugir — Alba: **Aparat pentru încercarea puterii mîinii.**

Valentin Ciutolu, Nicolae Gheorghe, Gheorghe Șulea, București: **Ceas cu semnal electronic.**

Corneliu Mihai, Narcis Mihai, Ion Hodea, Kovács Zoltán, Gabriel Ganea, Dan Tapicu, Constanța: **Modul lunar.**

Eva Mészáros, Codlea — Brașov: **Farfurie zburătoare**

Bogdan Popescu, Sorin Tudor, București: **Farfurie zburătoare.**

Valeriu Rotaru, Bogdan Cacoveanu, Șerban Petruși, București: **Farfurie zburătoare:**

Dan Corneliu Albotă, Tulcea: **Far sirenă cu deșteptător.**

UN MILION DE PRIETENI

● MAI ÎNTÎI, ca de obicei, una din scrisorile sosite la ancheta **«AȘA MUNCEȘTE COLEGUL MEU»**. Autoarea, **Iulia Pînzariu,** anul I, Liceul nr. 1 — Dorohoi, e una din cele mai vechi corespondente ale noastre. Ea ne scrie despre o prietenă, **Cerasela Camelia Florescu,** din clasa a 8-a. Succint.

> **«Trăsătura principală a Cameliei este că, pe de o parte, știe să rîdă din toată inima, să glumească și să se bucure cînd e cazul — dar, în același timp, este exemplar de serioasă, aproape severă cu ea însăși și cu ceilalți cînd e vorba de muncă. Iată cîteva din succesele Cameliei: cu formația de pionieri-agenți de circulație a ocupat locul întîi pe județ și locul trei pe țară; în vară, a obținut în tabăra de la Vișeul de Sus locul întîi la crosul pionierilor, la concursul «Cel mai bun solist de muzică ușoară», la concursul «Cel mai bun solist de muzică populară» și la handbal. Veselă și jucăușă veți spune, nu-i așa? Ei bine, nu e numai așa! În fiecare an, Camelia se numără printre fruntașii la învățătură. Nu ține doar pentru ea ceea ce știe; se străduiește să-i atragă pe toți colegii în activitățile cultural-sportive, să-i convingă să învețe din ce în ce mai bine. Iată de ce în clasa a 3-a era comandantă de detasament, iar într-a 7-a, comandantă de unitate! Cît a purtat cravata roșie cu tricolor, n-a fost acțiune în care Camelia să nu se numere atît printre organizatori cît și printre cei care au desfășurat cel mai bine în practică această acțiune. Cu toții ne-am bucurat cînd, astă-primăvară, Camelia a devenit utecistă. Deunăzi, am auzit că s-ar putea să fie propusă și ca secretară a organizației U.T.C. pe școală. Nu știu care va fi rezultatul dar pentru toți pionierii din unitate evoluția Cameliei constituie un motiv de mîndrie.»**

Atît Iulia cît și Camelia primesc din partea redacției cîte o **Diplomă specială.** Reamintesc că astfel de diplome primesc toți autorii și eroii celor mai interesante și originale relatări din cadrul anchetei **«Așa muncește colegul meu»**, la care fiecare dintre voi e așteptat să participe.

● TRISTEȚEA UNEI SPORTIVE... Din Craiova, **Sidonia Dorag** (14 ani) îmi scrie, între altele, că părinții nu-i îngăduie să meargă la antrenamente și la meciuri, deși învață într-o clasă cu profil... sportiv — volei! **«Mă simt foarte fericită cînd pot... fura o oră de antrenament. De cîte ori se dau meciuri de volei la televizor, părinții îmi spun: Tu n-ai să fii niciodată în stare să faci așa ceva».** Sidonia, ai dreptate, e un paradox: figurezi într-o clasă de sportive dar nu ești lăsată la antrenamente și meciuri! Nu-mi pot explica reținerea părinților tăi. Poate au niște motive despre care eviți să ne vorbești? Nu cumva le-ai dat prilejul să se teamă că activitatea sportivă ți-ar stînjeni munca de învățătură? Deși, după stilul și ortografia scrisorii — foarte corecte — aș conchide că ești o elevă studioasă. Cred că o discuție între părinții tăi și tovarășul diriginte ar da bune rezultate.

● VERSURI. **D.I.** din Cluj-Napoca le-a citit colegelor două poezii compuse de ea, dar **«nici n-am terminat bine că toate**

● ●

TESTE

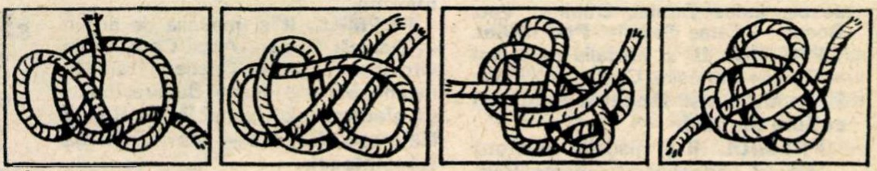

Găsiți soluția de a desface nodurile printr-o singură mișcare.

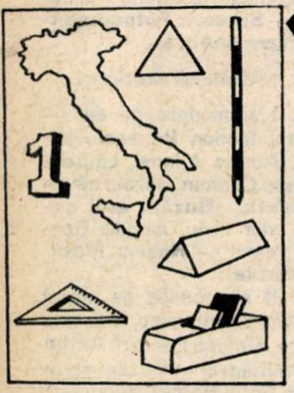

Aceste desene ascund denumirea uneia dintre cele mai mari planete. Pentru a o afla, este suficient să identificați fiecare desen și cu inițialele cuvintelor să formați numele planetei căutate.

Seria de numere prezentată aici de la 1 la 25 este amestecată și incompletă. Care lipsesc? Aveți un minut pentru a le găsi. Atenție!

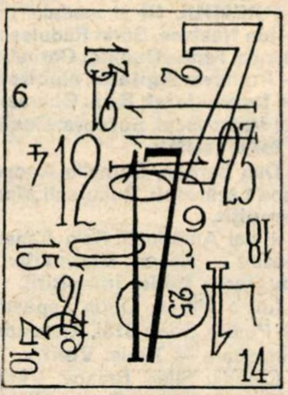

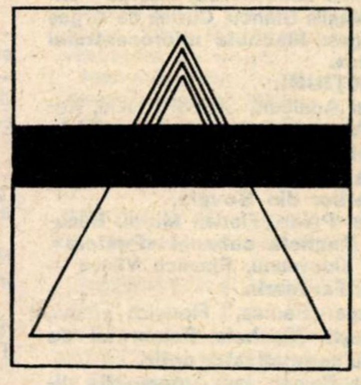

Care unghi din cele patru propuse aparține triunghiului?

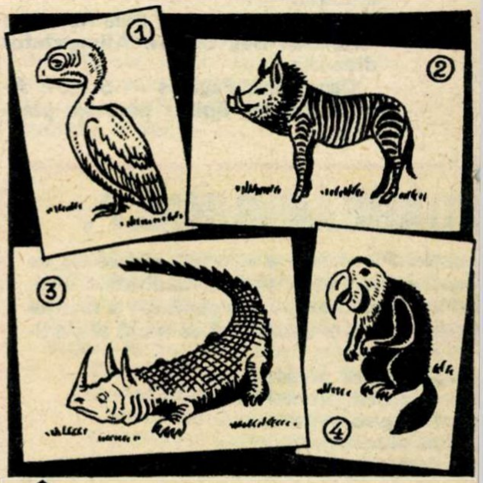

Aceste patru ființe vi se par ciudate. Pe bună dreptate, căci ele sînt alcătuite din două animale diferite. Care sînt acestea?

ROMAN FOILETON

Fîntînile TIMPULUI -6-

Victor Kernbach

ANUL 2150

Nimic nu se schimbase după 175 de ani în aspectul rîpii galbene: același lut moale și ușor jilav, aceeași gură de puț, cu adîncime amăgitoare.

Ieșind din capsulă, după străbunicul său Gelu Calomfir, pe care-l lăsase înainte din motive oarecît diplomatice, dorind să-i ofere lui primul contact vizual cu diferența spectacolului înconjurător, Dan Calomfir, acum întors în mediul său temporal, își ajută tovarășul să urce pe mal. Gelu, întîi ros de anumite îndoieli, întrebîndu-se chiar de nu va fi fost totuși un soi de scamatorie din partea lui Dan, săvîrșită cu ajutorul hipnozei, de vreme ce capsula și rîpa le mai văzuse exact cu același aspect, rămase deodată pironit sus, pe mal. Priveliștea ce se înfățișa era cu totul alta. Cîmpul din jur era plin de lanuri coapte, însă nici un om nicăieri, numai niște mașini emisferice roșii, ca niște buburuze gigantice, lunecau lin într-o perfectă aliniere la distanțe mari și egale. Curînd, una trecu prin apropiere, și Gelu privi cu nesaț modul ei de a lucra: la o mică depărtare în fața ei lanul era retezat de o coasă nevăzută, apoi o gură ca ambrazura unei cazemate absorbea spicele cu un zumzet ușor, și din spatele «buburuzei» erau aruncate lin pe traseu baloturile de paie. Gelu își închipui că boabele de grîu rămîn înăuntrul mașinii, dar nu pricepu cum se taie spicele. Se întoarse spre Dan să-l întrebe. Dan însă părea foarte preocupat de ceva, așa că trebui să-l întrebe încă o dată:

— Cu ce sînt tăiate spicele?

— Spicele? întrebă Dan nedumerit. A, cu laser. Dar lasă asta. Hai! și porni înainte, peste cîmp. Apoi își urmă gîndul întrerupt: «Nu știu dacă n-am făcut o greșeală să-l aduc aici. Dar profesorul a încuviințat. De ce a fost de acord profesorul? Gelu va muri abia în 2197, la vîrsta de 197 de ani, după ce va fi depășit chiar recordurile noastre de longevitate. Dar acum e un copilandru! Dacă stîrnesc prin aducerea lui aici un paradox al dublurii și cine mai știe ce altceva?»

— La ce te tot gîndești? îl întrebă Gelu, nemaiurmărind «buburuzele» recoltatoare, pentru că cerul era străbătut de niște obiecte lucioase de forma aproximativă a dirijabilelor, care zburau însă teribil de încet, poate sub o sută de kilometri pe oră. Ce sînt astea care zboară? Dirijabile?

— La ce mă gîndesc? zise Dan, mergînd în același pas cu Gelu. La mai nimic. Mai avem puțin și ajungem la tunelul transportor. Întrebai ce zboară pe sus? Da, un fel de dirijabile, dar nu de transport: azi e ziua de recondiționare a atmosferei, astea sînt instrumentele noastre antipoluante, care periodic reoxigenează aerul și absorb gazele nocive.

Gelu nu mai întrebă nimic și după cîteva minute ajunseră la gura unui escalator. Jos era un hol spațios și elegant; susținut de o enormă colonadă albastră, tavanul era în întregime pictat într-o furtună de culori avînd o geometrie secretă. Colonada avea uși ovale, dispuse de jur-împrejur la diferite nivele. Dan îl luă de braț pe Gelu și se opri cu el în fața unei uși de la mijlocul colonadei (urcaseră pe o scară spirală). Trebuiră să aștepte cam cinci minute, pînă cînd ușa se deschise prin dublă glisare, și Dan îl împinse ușor pe Gelu înăuntru; după ei mai intrară trei oameni, apoi ușa se închise. Înăuntru era o lumină moale, scursă din pereții rotunzi: se găseau într-o sferă, cu fundul plan, fără scaune. Nici un zgomot nu se produse, nici o mișcare nu se făcu simțită. Gelu nu îndrăznea să pună întrebări. Bănui că se află într-o dublă bilă, cea dinafară probabil rostogolindu-se prin ceea ce Dan numise tunel. Dar nu era așa. Dan zîmbi și-l întrebă:

— Îți imaginezi cumva cum anume ne transportăm? (Gelu clătină din cap). E simplu, preciză Dan: sferele transportoare, perfect sincronizate față de intrările și ieșirile de pe tot traseul, bineînțeles nu și între diferitele trasee, sînt aruncate ca glonțul prin țeava puștii prin tunelurile antigravitaționale. Cam asta e tot.

Lumina din sferă se intensifică o clipă, apoi răsună un bîzîit.

— Hai, zise Dan, am ajuns la București!

Ușa se deschise și ieșiră; apoi escalatorul îi urcă la suprafața orașului.

Gelu Calomfir se uită de jur-împrejur cu o tresărire: aproape totul îi era cunoscut, foarte bine cunoscut: bronzul statuii ecvestre a lui Mihai Viteazul, gesturile pietrificate ale lui Heliade Rădulescu și Gheorghe Lazăr, Universitatea care fusese refăcută încă din vremea copilăriei sale, unde preda în 1975 tatăl său, academicianul Dan Calomfir, dincolo Teatrul Național, acum îmbunătățit și avînd o alură mai puțin bizară decît odinioară cînd i se spunea în glumă «Pălăria

au început să-mi spună că sînt niște poezii stupide și vulgare.» În dezacord cu ele, Dorina ne trimite aceste poezii, pentru a ne spune și noi părerea. Spicuim: **«Dintr-o greșeală ne-am certat, iubitule/ Atîta vreau să recunoști/ Greșeala e a ta — știi bine,/ Și totuși tu ești primul care mă părăsești».** Dragă Dorina, colegele tale au fost prea aspre cu tine, folosind și un limbaj cam neacademic... Expresia «poezii stupide și vulgare» e inutilă întrucît, de fapt, tu n-ai scris chiar versuri, ci ai așternut la repezeală pe hîrtie, într-un moment de derută sentimentală, cîteva gînduri sincere, cu primele cuvinte care ți-au venit sub condei. Sînt convins însă că ai o fire sensibilă, că iubești versurile și că, citind multă literatură bună, vei ajunge să înțelegi singură **adevărata poezie** și poate chiar să te numeri tu însăți printre cei care o scriu. Și pentru că gazetăria e și un bun exercițiu literar, trimite-ne corespondențe din activitatea școlii voastre.

OVIDIU ZOTTA

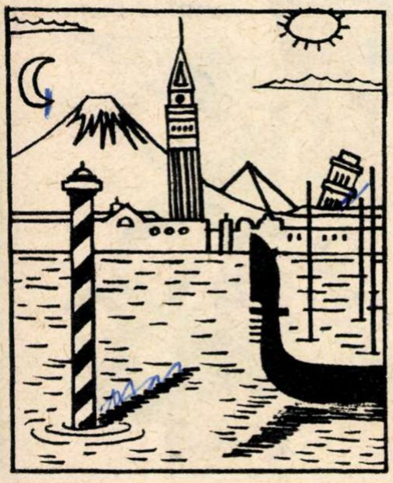

▲Această vedere a celebrului oraș italian cuprinde 5 greșeli sau anomalii evidente. Le-ați observat?

CLUBUL LOGICIENILOR

VIZITA LUI SHERLOCK HOLMES

Rar se întîmpla ca maestrul să se ducă în vizită. Totuși, în una din zilele anului 189..., Sherlock Holmes se afla în vizită în odaia de zi a dr. Watson.

— Probabil că în curte se joacă niște copii, zise la un moment dat eminentul detectiv.

— Aveți dreptate, maestre. Sînt copiii vecinilor noștri: Smith și Scott. Ca număr de copii, primii se situează familia Smith, apoi vin, în ordine, familiile Scott, Collins și Brown.

Gînditor, celebrul detectiv se ridică din fotoliu și se îndreaptă spre fereastră. Din curte, zgomotul pătrundea destul de puternic prin marea fereastră. După cîteva momente de tăcere, Sherlock Holmes întrebă:

— Dar cîți copii sînt cu toții de fac atîta gălăgie?

— Știu sigur că sînt mai puțin de 18. Fața dr. Watson se ilumină de un zîmbet: Știu aceasta, deoarece cînd le comand prăjituri, o duzină și jumătate prisosește.

— Maestre, continuă dr. Watson, am ocazia să vă pun la o mică încercare. Sînt sigur că într-un timp minim veți dezlega «misterul». Aflați, deci, că produsul dintre numerele copiilor celor patru familii este egal cu numărul casei mele, pe care desigur îl cunoașteți sau l-ați remarcat, cu siguranță, atunci cînd ați venit.

Marele detectiv ridică mănușa aruncată de Watson și-și scoase din buzunar carnetul său cu scoarțe tari. Făcu cîteva socoteli, după care îl întrebă pe Watson:

— Cel mai mic număr de copii al unei familii este mai mare decît 1?

Primind răspunsul afirmativ, după o singură clipă de gîndire, Sherlock Holmes scrise pe o foaie albă din carnetul său cîți copii are fiecare din cele patru familii.

Puteți și dumneavoastră, iubiți cititori, să aflați numărul casei la care stă dr. Watson?

EDMOND NICOLAU

SOLUȚIA PROBLEMEI: Se știe că cele patru familii au cîte un număr diferit de copii, iar suma celor patru numere este mai mică de 18. Trebuie deci să se descompună numărul casei în patru factori a căror sumă este mai mică decît 18. Pentru a rezolva efectiv problema, se scriu toate combinațiile posibile de numere diferite între ele, a căror sumă e mai mică de 18. Se constată că există mai multe cazuri în care intervine această situație. Deoarece Sherlock Holmes a avut nevoie de o informație suplimentară, înseamnă că trebuie reținute acele cazuri în care avem grupe de numere care conduc la același produs, deci ajungem la trei soluții posibile: (1, 3, 5, 8), (1, 4, 5, 6), (2, 3, 4, 5). Răspunsul dr. Watson arată că soluția este (2, 3, 4, 5) și deci numărul casei este 2×3×4×5 =120.

Dacă răspunsul dr. Watson ar fi fost «nu», problema nu era încă rezolvată, fiindcă două grupuri conțin cifra 1. Dar, deoarece răspunsul a fost «da», problema a fost rezolvată, deci familiile au respectiv 2, 3, 4 și 5 copii.

Omul și natura

INELELE LANȚULUI TROFIC

Acad. EUGEN A. PORA

Pentru a înțelege echilibrul biologic, trebuie să cunoaștem relațiile trofice (cantitative și calitative) din ecosistemul considerat.

Plantele (pe pămînt mai ales iarba și frunzele copacilor, în ape fitoplanctonul și macrofitele), cu ajutorul clorofilei și al energiei solare, sintetizează din săruri minerale și apă toate substanțele organice din care sînt alcătuite (proteine, glucide, grăsimi, vitamine, enzime etc.) și elimină în atmosferă oxigenul.

Animalele (erbivore) consumă plantele și la rîndul lor pot constitui hrana altor animale (carnivore). Astfel, se pot distinge trei inele fundamentale ale unui lanț trofic: plante, erbivore, carnivore. În realitate, lanțurile trofice sînt mai complexe și depind de natura organismelor care le alcătuiesc.

Oamenii de știință au urmărit raporturile cantitative (ponderale) ale diferitelor inele ale lanțurilor trofice și au ajuns la concluzia că, în medie, pentru a depune 1 kg carne la om trebuie ca el să consume 10 kg din inelul anterior (pește), care se formează pe baza a 100 kg din inelul anterior ș.a.m.d. Pentru a realiza lanțul trofic cu cinci inele, trebuie 10 000 kg din inelul 1, 1 000 kg din inelul 2, 100 kg din inelul 3, 10 kg din inelul 4 și se obține 1 kg din inelul final (om, vultur). Este aici o foarte mare risipă de hrană. Pentru a realiza lanțul trofic cu trei inele (ultimul) trebuie numai 100 kg fitoplancton, 10 g hamsie și se obține 1 kg din inelul final. În practică se caută a se utiliza și dezvolta lanțuri trofice cu cît mai puține inele. În ecosisteme, relațiile trofice sînt bine reglate. Pe baza valorii cantitative a primului inel poate exista numai o anumită cantitate (număr de indivizi sau greutate) din inelul final. Mărind sau micșorînd (cantitativ) primul inel, îl mărim sau îl micșorăm și pe cel final.

Poluarea mediului (și a mărilor) micșorează mereu cantitatea fitoplanctonului și astfel scade producția finală de pește. Dacă nu vom opri la timp acest fenomen, mările (și uscaturile) vor da din ce în ce mai puțină producție și întregul viitor al omenirii poate fi periclitat.

Pentru a nu pune deci în pericol producția unui ecosistem, trebuie să cunoaștem foarte bine raporturile cantitative și calitative ale tuturor inelelor care alcătuiesc lanțurile trofice ale organismului final, pe care îl folosește omul.

1	2	3	4	5 (final)
plante →	fluturi →	broaște →	șopîrle →	
(flori)	semințe →	șoareci →	șerpi →	vultur
		semințe →	popîndău →	
fitoplancton →	copepode →	pești →	sepie; →	
	fitoplancton →	copepode →	sardele →	om
		fitoplancton →	hamsie →	

ROMAN FOILETON

lui Caragiale» și apoi Spitalul Colțea (Turnul Colței, care acum nu mai împiedica traficul, fusese reconstruit întreg). Dar de după spital se ridicau trei clădiri părînd de cel puțin 150 de metri înălțime, ovale, rezemate ca pe niște pirostrii puternice de beton, amintind sculpturile lui Brâncuși. Gelu era fermecat și izbuti să recunoască într-una Oul, în alta Măiastra, a treia fiind tot de formă ovoidă, ușor diferită însă de prima.

— Hai să ne grăbim, iartă-mă, Gelule, mi-e greu să te împiedic să le vezi, dar nu sîntem în voiaj turistic, ne așteaptă profesorul! Apoi adăugă blajin și întrucîtva tainic: Vei avea tot timpul, o grămadă de timp să le tot vezi.

Bătrîna Universitate nu era îmbătrînită deloc, iar înăuntru se făcuseră modificări uneori substanțiale. Amfiteatrele, cîte văzu Gelu, purtau aceleași nume. Cel puțin, acolo unde îl vizitară pe profesor, era alături amfiteatrul «N. Iorga».

Pînă să intre, Gelu întrebă:

— Stane, spune-mi, e profesorul tău despre care mi-ai vorbit? Cum îl cheamă?

— Brîncoveanu, zise Dan Calomfir, dar mi se pare că nu e os domnesc, strămoșii lui au fost țărani pe o moșie brîncovenească. Are însă alură de voievod, ai să-l vezi.

Cînd intrară, profesorul Brîncoveanu ieși înaintea lui Gelu Calomfir cu mîna întinsă, i-o strînse jovial și cu cealaltă îl bătu pe umăr, ca și cînd ar fi fost studentul sau chiar prietenul său de care se despărțise de o zi. Fie că Gelu Calomfir era destul de maturizat, fie că studenții din anul acesta 2150 erau foarte tineri, deosebirea între el și ei nu se vedea decît în vestimentație. Gelu observă faptul și tocmai medita, parcă neconvenindu-i aerul său exotic, cînd profesorul Brîncoveanu îi spuse unui tînăr smead din preajmă, student sau secretar:

— Du-l, dragă, pe amicul nostru în laborator și îmbracă-l după moda noastră comodă, să nu se imtă străin. În dulapul meu, lîngă costumul de

ROMAN FOILETON

protecție, este o cutie pregătită. Vezi, te rog...

Gelu ieși cu celălalt tînăr.

— Va să zică, l-ai adus, bravo! Sper că ai avut grijă să nu descopere că ți-e străbunic? Dan încuviință din cap. Profesorul își fixă o clipă studentul drept în ochi:

— Taci, știu la ce te gîndești. Să nu te frămînte paradoxul dublurii. Pe Gelu Calomfir, colegul meu din corpul didactic, l-am expediat la un congres la Chicago. Asta ne lipsea, să se întîlnească el cu sine însuși! Tu cum i-ai spus că te cheamă?

— Stan Frunzaru.

— O! ești grozav, zise profesorul către Gelu care intra, purtînd pantaloni ușori, nici strîmți, nici largi, o bluză dintr-o țesătură cam ca aceea cu care era îmbrăcat «ghidul» său de acum și «colegul» său din trecut. În loc de cravată, la gît avea un fular ușor. Încălțămintea nu era butucănoasă și pașii nu aveau deloc sonoritate.

— Îți convine costumul? îl întrebă profesorul.

— Aproape că nu m-aș despărți de el, zise Gelu. Tinerii epocii mele se îmbracă parcă anume ca să se simtă mai incomod și cu mai multe prisosuri de pînză, de stofă, de pielărie.

— Acum, zise profesorul, haideți cu toții la mine acasă. Oamenii, chiar și oamenii viitorului, din al treilea mileniu al erei noastre, obișnuiesc să mănînce de trei ori pe zi. Voi, acolo, cred că v-ați închipuit că noi... Vom mînca tablete de aspirină cu aromă de pastramă și cuie, pentru fierul pe care-l conțin.

Profesorul locuia în apropiere, așa că merseră pe jos, în timp ce Gelu se mira că nu vede celebrele trotuare rulante de care făcuseră atîta tapaj fantaștii secolului precedent, iar Dan îl lămurea că trotuare rulante, cu benzi de diverse viteze mai există la periferii, cum erau tramvaiele în a doua jumătate a secolului XX, și că era de la sine înțeles că tunelurile antigravitaționale erau mult mai practice, iar pe distanțele mici lumea circula adesea pe jos, ca să facă mișcare.

ROMAN FOILETON

Profesorul locuia la etajul 50 al unei vile, clădite din mari terase circulare concentrice, cu verdeață și arbori, înșirate suprapus pe un pilon sau ax care era de fapt clădirea de locuit. Lifturile erau pneumatice și ultrarapide. Biroul profesorului se compunea din două încăperi, una fiind biblioteca, împreună cu toate accesoriile unui depozit de informație și unui terminal de computer central, cealaltă fiind laboratorul. Profesorul îi conduse pe cei doi tineri în laborator.

Două obiecte sau instalații îl captivară pe Gelu Calomfir: un cub transparent, cu un scaun ca de coafor, terminat sus printr-o cască adîncă, și apoi un trepied înalt sub care atîrna un cilindru nu mai gros decît un burlan, cu ambele capete neastupate.

— Ghicești ce sînt astea? zise Dan Calomfir.

— Cubul ar putea să fie, știu eu, ar putea să fie... ceva în legătură cu telepatia temporală, probabil un punct central. Și fiindcă profesorul și Dan Calomfir începură să rîdă, Gelu se rușină: Nu rîdeți, am spus o prostie.

— Deloc, zise Dan. Mă mir însă că ai reușit să faci relația, cu toate că pe mine m-ai văzut folosindu-mă numai de un simulacru de cască. Aici e într-adevăr un punct central de mare putere, un supertelepatocron. Pe celălalt n-ai nici o vină că nu-l poți ghici, nici n-a funcționat decît în probe. Este opera recentă a profesorului meu și gazdei noastre: un mic transportor temporal de obiecte, adică un fel de poștă temporală, cu care deocamdată n-am reușit să transport mai mult decît un plic și o cutie de chibrituri la distanța ridicolă de trei ani. E în primul rînd o problemă de energie, care încă nu se poate rezolva bine și ieftin.

Sună un clopot foarte melodios.

— Hai, băieți, zise profesorul, prietenul Alpha ne cheamă la masă.

Pornind spre sufragerie, Gelu Calomfir crezu că pricepe cine e prietenul Alpha și zîmbi amuzat.

(VA URMA)

Gutuile

Schiță de
EUDOCHIA PAVEL

Ilustrație de
DUMITRU DOBRICĂ

Casa noastră era aproape de gară. Atîta numai că fiind situată la capătul unei alei fără ieșire, căreia noi îi spuneam fundătură, lăsa impresia că e foarte periferică. Fluieratul trenurilor, al marfarelor mai ales, venea parcă de sus, de deasupra nucului imens, care acoperea jumătate din casă.

Aveam vrăbii, rîndunele, porumbei; zgomotul șoselei ajungea la noi estompat de arborii și vegetația aleii.

Mama făcea naveta la una din comunele învecinate. Era învățătoare. Se deplasa cu bicicleta, pe orice vreme. Numai iarna, cînd viscolul acoperea drumurile, iar potecile erau impracticabile din cauza poleiului, înnopta acolo, în sat. În asemenea zile căpătam ordine drastice: să hrănesc găinile, purcelul, pisica și, mai ales să nu chiulesc la lecțiile de aritmetică, fiindcă avea să mă controleze cu proxima ocazie — filă cu filă și temă cu temă!

Îmi plăcea s-o urmăresc cum se depărtează pe cărare. Eram mîndru de ea. Mama nu se farda niciodată și avea întotdeauna un aer sănătos și optimist. Dacă era frumoasă sau nu, pentru mine rămînea un lucru imposibil de lămurit și, în definitiv, nesemnificativ.

Uneori veneau scrisori de la tata de pe front. Era singura ocazie cînd mîinile ei hotărîte și tari tremurau pînă reușea să dezlipească plicul. Citea primele cuvinte, apoi citea încheierea și abia pe urmă trecea la o lectură amănunțită, parcurgînd de cîteva ori cele patru pagini, acoperite la maximum.

Despre tăvălugul războiului îmi voi aduce aminte toate zilele mele. Însă înainte de a trece prăpădul acela și pe dinaintea noastră, iată ce s-a întîmplat:

Era toamnă. Culesesem cîteva gutui, numai pe jumătate coapte, fiindcă stăteau gata să rupă crengile sub greutatea lor.

O vecină de peste ulucile gardului mi-a spus cu îngrijorare: «Vom avea iarnă grea! S-au făcut prea multe gutui».

Mie nu-mi păsa prea mult de această prevestire. Îmi plăcea pelteaua de gutui și le-am așezat la soare, sub streașină, pe o scîndură, drept sub sprînceana cîtorva țigle. Și era să le uit. Totuși, după două zile m-am suit pe scară, să le cercetez. Mare mi-a fost mirarea cînd le-am găsit înjumătățite. Asta la prima vedere, deși nu le numărasem. Era însă bătător la ochi că lipseau cîteva gutui. Cine să le fi luat? Pisica, singura în stare să se cațere pînă acolo, n-avea nici un interes!

Un semnal fluierat al prietenului meu, care mă chema la fotbal, m-a electrizat ca prin farmec și, bineînțeles, am lăsat baltă socoteala gutuilor.

SPORT

„STEAUA '64"

Componenții «Stelei '64» (adică selecționata unora dintre cei mai tineri fotbaliști ai clubului «Steaua», născuți în 1964) care, după cum ne-a declarat fostul internațional Francisc Fabian, vor ajunge departe:

Rîndul de sus, de la stînga la dreapta — Francisc Fabian (antrenorul «Stelei '64») Tudorel Cristea, Gabriel Mihăilescu, Dorel Țone, Marian Gelmeci, PetreRontea, Radu Constantinescu, Marius Tudorian, Silviu Istrătescu, Ștefan Penu, Renato Lungu, Ion Brașoveanu (instructor voluntar)

Rîndul de jos, tot de la stînga la dreapta (numai cei cu tricouri colorate) — Florin Petrache, Florin Nicolae, Constantin Anton, Nicolae Donose și Simo Atila.

Cei în alb sînt din formația «Steaua '67» pe care o să vi-i prezentăm cu alt prilej.

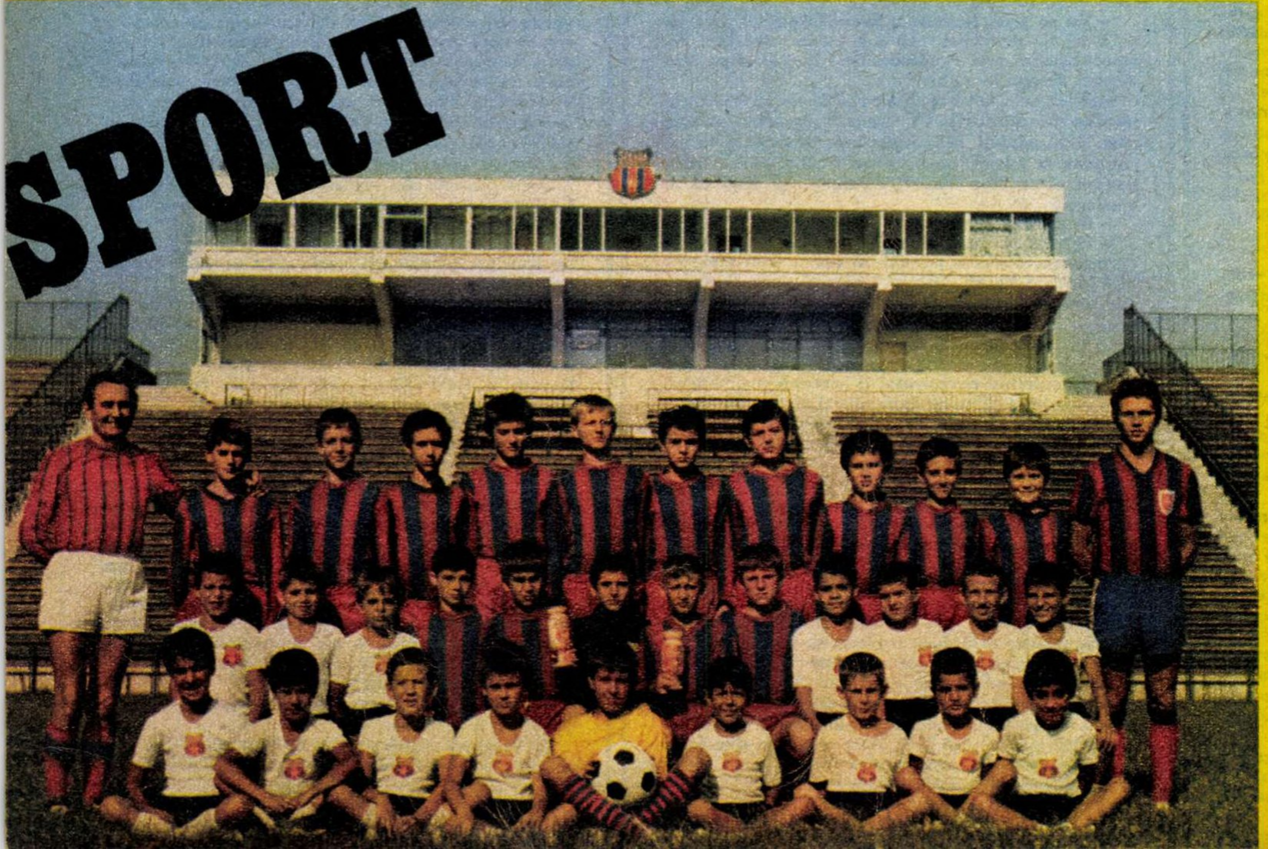

Să n-o căutați cumva pe harta cerului, că n-o veți găsi. Pentru că «Steaua '64» e... terestră. Legată cu multe rădăcini de gazonul terenurilor de fotbal din cartierul bucureștean Ghencea. E vorba — ați priceput, nu-i așa? — despre o formație de fotbal, deocamdată mai puțin cunoscută. Mai precis, despre echipa de minifotbal, promoția 1964, a clubului sportiv «Steaua».

De ce vi-i prezentăm pe acești copii, pe acești minifotbaliști în vîrstă de 12 ani? Pentru că merită, cu toții, să fie dați ca exemplu. Pentru că pot fi luați ca model de toți cei care ați pornit — sau intenționați să porniți — pe drumul sportului de performanță.

Cei mai mulți dintre ei sînt din cartierele Balta Albă și Titan. Și cu toate că pînă-n Ghencea e... cale lungă (cîțiva kilometri), ei o străbat, totuși, de cinci ori pe săptămînă. Un drum (dus și-ntors) pe care-l fac de... cinci ani. Adică de la vîrsta de șapte ani, cînd, fascinați de jocul cu balonul rotund, au bătut la porțile clubului «Steaua» și, după primul test din viața lor, au avut bucuria să fie selecționați la «pitici». Și mai trebuie să evidențiem seriozitatea și tenacitatea cu care se pregătesc. Stă mărturie, în acest sens, marele lor succes obținut în campionatul de minifotbal '75—'76 pe oraș. în care, învingînd, rînd pe rînd, formațiile similare ale tuturor celorlalte cluburi («Rapid», «Dinamo», «Autobuzul» și altele), au cucerit locul 1 (în seria lor) pe municipiul București. Și încă un tapt demn de reținut: intensa și complexa lor pregătire ca viitori fotbaliști nu-i împiedică să fie, cu toții, și elevi buni și chiar foarte buni la învățătură. Ba dimpotrivă: fiind obligați să-și împartă și să-și drămuiască timpul pînă la minute și chiar pînă la secunde, să trăiască, adică, după un program strict, de la care nu se abat, se poate spune că fotbalul îi ajută, îi obligă să învețe bine.

Seara, înainte de culcare, am ajutat-o pe mama la umflatul cauciucurilor. Trăgeam nădejde să capăt și eu, în curînd, o bicicletă. Ostenit de atîta trudă, am adormit buștean.

A doua zi însă, după ce m-am întors de la școală, am cercetat din nou polița de sub streașină. De data asta știam precis că trebuiau să se afle șase gutui. Le numărasem. Și — stupefacție! Nu mai erau decît două.

M-am înfuriat. Trebuia să dezleg misterul dispariției gutuilor, că doar nu era să mă las furat de la obraz!

M-am suit în pod. Prin ușa din spate. Voiam să cercetez cu băgare de seamă, totul, pe dinăuntru. Am ajuns numaidecît. Mîinile mi-au rămas încleștate de parapet, de uimire. Prin semiumbră, am auzit întîi o respirație șuierată. Apoi am deslușit conturul unui om. Se limpezea, pe măsură ce mi se obișnuiau ochii cu semiobscuritatea din pod. Era un om în carne și oase. Ședea pe o blană veche de capră pe care nu ne îndurasem să o aruncăm. Purta pantaloni cazoni. Rupți. Cămașa ruptă. Era desculț și bandajat la un picior. Ne-am încrucișat privirile cu spaimă. Ne temeam unul de celălalt.

Tăcea...

Tăceam.

Era limpede că el mîncase gutuile. Mi-o mărturisea tacit.

Mi se încleștase gura.

Șuieratul respirației lui devenea din ce în ce în ce mai furtunos, dar omul era atît de slab încît n-avea puterea nici să se ridice măcar. Teama mi s-a mai risipit, însă stăteam așa, pe ultima treaptă a scării, fără să urc și fără să cobor. Ca de pe altă lume auzeam fluieratul trenurilor, ciripitul păsărilor, ba chiar și vocea răgușită a vecinei. Toate, teribil de departe.

Mă balansam parcă între alb și negru. Între o decizie albă și alta neagră. Ce trebuia să fac? Poate aveam în fața mea un spion! Auzisem multe despre spionii care dădeau foc depozitelor de muniții... Otrăveau apele. Aprindeau stogurile de grîu, noaptea...

Și omul a înțeles la ce mă gîndeam. Mi-a arătat piciorul bandajat.

— Apă... grăi în sfîrșit.

Am alergat la fîntînă. I-am adus o cofă mare, plină. L-am văzut cum soarbe, cu ochii dilatați, cu pleoapele umflate. Apoi, a început să transpire. Îi șiroia apa pe frunte și pe tîmple. S-a lăsat pe spate. Pe blană. Am crezut că îi este rău. Pe urmă a adormit.

Abia la sosirea mamei s-au lămurit lucrurile. Era un fost coleg de-al lui tata. Tot învățător. Comunist. Începusem chiar să-mi amintesc — vag — disputele lor aprinse, pe care nu le înțelegeam atunci.

În noaptea aceea am crescut cu zece ani. Nu numai în înălțime se crește!

Mama l-a lăsat și ea tot acolo, din prudență pentru ambele părți. Mîncarea i-o duceam eu, camuflată bine într-o papornință. În mai puțin de o lună omul s-a înzdrăvenit. Și a plecat noaptea, pe picioarele lui, îmbrăcat cu niște haine de-ale tatii. Nu am înțeles prea bine din ce lagăr fugise. Nici — cum!

Pe atunci mama aștepta încă vești de la tata. Nu știa că n-aveau să mai vină.

Peste un an, în august, omul a trecut pe la noi cu mașina. Nu a zăbovit mult. Era foarte grăbit. Coloane cu mașini se întretăiau în sus și în jos.

Ce mult se schimbase! Era înalt. Bine legat. Purta ochelari cu dioptrii și umbral. Cei din jur îl ascultau cu drag. Pesemne le era comandant.

Pe mine m-a luat pe după umeri și ne-am pozat în fața gutuiului. Merita! Chiar dacă nu mai avea crengile încărcate cu roade.

ORA DE ISTORIE

Pe harta României profesorul ne-arată
Cum ziditori de țară lăsat-au ctitorie.
Acolo se deschide dinspre străbuni o poartă:
Neaplecarea frunții, iubirea de moșie.

Și iată-l cum Cel Mare, bărbatul cel viteaz,
Pe calul său năvalnic coboară din istorii;
De vremea lui doinesc înalții brazi
Izvoarele în prunduri, Ceahlăul nins de nouri.

Pe harta României profesorul ne-arată
Cetatea Albei Iulii, din timpuri luminînd
Unirea împlinită, pentru întîia dată,
Cînd Dacia străbună s-a re'mplinit, rotund.

Pe harta României profesorul ne-arată
Orașele ce sînt și cele ce vor fi:
O țară mai frumoasă, o vatră mai bogată
Noi vom păstra, și apăra, și împlini!

Nicicînd nu-i ora de istorie încheiată,
Ni-s inimile trepte spre anul 2000.
Programul comunist ne este hartă
A celei mai frumoase Românii.

MIHAI BĂRBULESCU

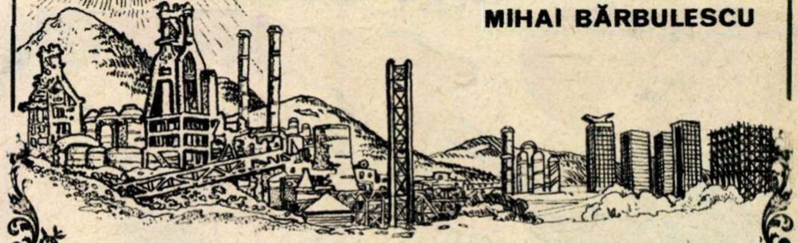

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

CEI 9+1 din Bîrlad

● O acțiune de excepție ● 35 de zile în șa ● 2 800 kilometri pe două roți ● Pare să fi fost deschis un nou drum; cine se mai avîntă pe el?

Ici-colo apar, răsar din cînd în cînd inițiative pionierești de excepție. Una dintre acestea este, fără nici o îndoială, și expeditia «Bîrlad 801».

«Eroii» acestei acțiuni nu-s mulți, cum ați putea crede: doar 9 băieți, membri ai cercului de cicloturism de la Casa pionierilor din Bîrlad, plus încă 1, profesorul Ioan Florea, conducătorul acestui cerc.

Știți, desigur, cam cu ce se ocupă și cam ce fac membrii unui asemenea cerc. Și cei 9 + 1 din Bîrlad ar fi putut să se mulțumească doar cu atît și toate ar fi fost bune și la locul lor și nimeni nu le-ar fi zis nimic. Ei însă nu s-au mulțumit. Au vrut și-au reușit mult mai mult, o uimitoare performanță sportiv-turistică: au străbătut pe două roți, timp de 35 de zile, 2 800 de kilometri prin țară.

S-ar putea ca cifrele acestea să nu vă spună prea mult. Luați însă o hartă a țării și, împreună, să urmărim itinerarul acestor mici dar cu adevărat temerari cicloturiști. Și-n timp ce-l urmăriți, țineți seamă, vă rugăm, de faptul că pe tot traseul ei s-au gospodărit singuri-singurei (cu mici excepții, impuse de starea vremii, la popasuri și-au pregătit mîncarea și au dormit în corturi), că prin toate localitățile respective au văzut și-au aflat tot ceea ce se putea vedea si afla, că într-o asemenea acțiune, întinsă și-n timp, și-n spațiu, apar o mie și una de «probleme», de la pana de cauciuc pînă la «cînd am ajuns, centrul de pîine se-nchisese și-a trebuit să mîncăm ghiveciul cu biscuiți». Și-atunci, cu siguranță, veți înțelege mult mai bine dimensiunile reale ale performantei acestor 10 cicloturisti. Iar acum, la drum: de la Bîrlad la Vaslui; apoi, cînd la vale, cînd la deal, la Iași, Tîrgu-Frumos, Hîrlău, Flămînzi, Ipotești, Suceava, Gura Humorului, Voronet, Cîmpulung Moldovenesc, Vatra Dornei, Bistrița, Liviu Rebreanu, Năsăud, George Coșbuc, Dej, Cluj-Napoca, Oradea, Băile Felix, Arad, Timișoara, Caransebeș, Băile Herculane, Orșova, Drobeta-Turnu Severin, Craiova, Pitești, Bucuresti, Călărași, Adamclisi, Negru Vodă, Mangalia, Constanța, Histria, Tulcea, Brăila, Galați, Tecuci și, în sfîrșit, din nou la Bîrlad.

Ați cam obosit, nu-i așa? Ei bine, cei 10, care au parcurs pe-ndelete acest itinerar, n-au obosit și nu s-au plictisit de loc. Dovadă că se pregătesc ca-n vara viitoare să-l reediteze. Adăugîndu-i, bineînțeles, încă vreo cîteva sute de kilometri. Și nu numai ei. Numai pînă în acest moment numărul amatorilor din rîndul pionierilor bîrlădeni a ajuns la aproximativ 300.

Originală și atractivă, complexă și deosebit de instructivă, expediția cicloturistică «Bîrlad 801» pare să fi deschis un nou drum în activitatea sportiv-turistică a pionierilor și școlarilor. Un drum pe care toți cei ce se vor avînta, vor avea parte de nebănuite bucurii și satisfacții.

CONSTANTIN DIACONU

DETAȘAMENTUL EROU

Scenariul: VASILE BÂRZĂ și
CONSTANTIN DIACONU

Desene: OFELIA și POMPILIU DUMITRESCU

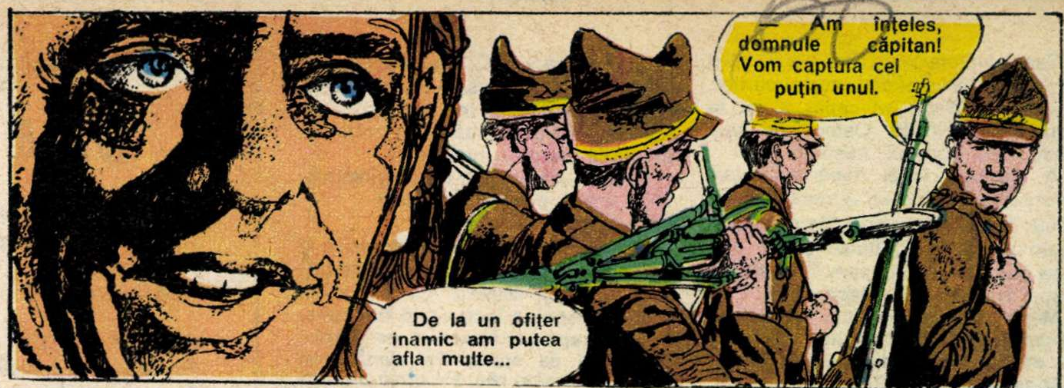
De la un ofițer inamic am putea afla multe...
— Am înțeles, domnule căpitan! Vom captura cel puțin unul.

14 septembrie 1944. În zorii zilei, grupa comandată de elevul-sergent Mitică Pastramă pleacă în recunoaștere.

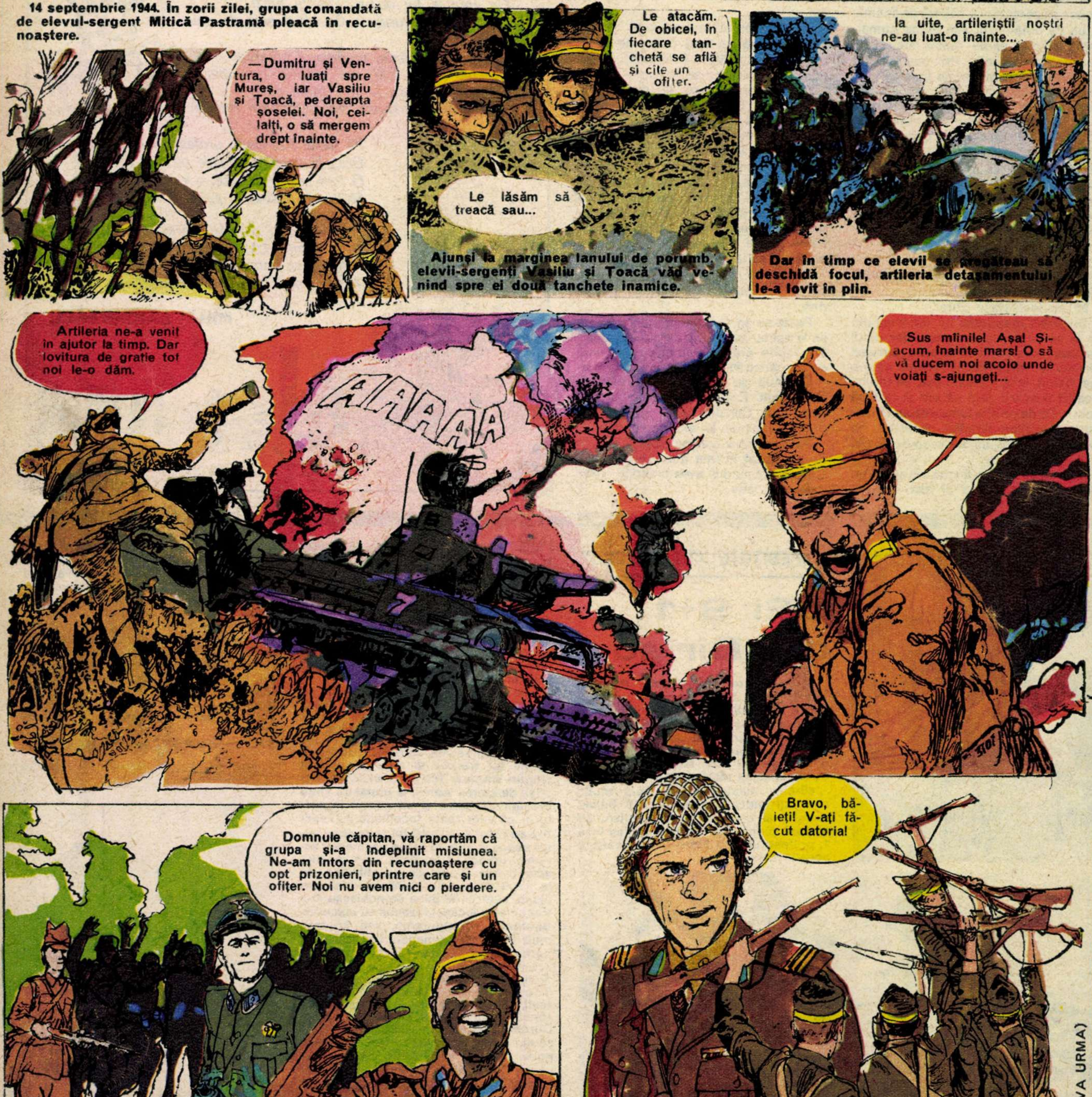
— Dumitru și Ventura, o luați spre Mureș, iar Vasiliu și Toacă, pe dreapta șoselei. Noi, ceilalți, o să mergem drept înainte.
Le atacăm. De obicei, în fiecare tanchetă se află și cîte un ofițer.
Le lăsăm să treacă sau...
Ajunși la marginea lanului de porumb, elevii-sergenți Vasiliu și Toacă văd venind spre ei două tanchete inamice.
Ia uite, artileriștii noștri ne-au luat-o înainte...
Dar în timp ce elevii se pregăteau să deschidă focul, artileria detașamentului le-a lovit în plin.
Artileria ne-a venit în ajutor la timp. Dar lovitura de grație tot noi le-o dăm.
AAAAA
Sus mîinile! Așa! Și-acum, înainte marș! O să vă duceți noi acolo unde voiați s-ajungeți...
Domnule căpitan, vă raportăm că grupa și-a îndeplinit misiunea. Ne-am întors din recunoaștere cu opt prizonieri, printre care și un ofițer. Noi nu avem nici o pierdere.
Bravo, băieți! V-ați făcut datoria!

(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64-66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

index 41033

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL; C.P.C.S.

PREZENTARE ARTISTICĂ: ALBIN STĂNESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: NIC NICOLAESCU

● Redactor șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA ●

12 PAGINI
1 LEU

CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII

Cutezătorii *

44

JOI, 28 OCTOMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 475)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

961

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

La începutul săptămînii trecute, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, s-a aflat în mijlocul oamenilor muncii de la sate, examinînd la fața locului modul cum se acționează în agricultură pentru încheierea cît mai grabnică și fără pierderi a recoltărilor, dînd importante indicații pentru punerea la adăpost în cel mai scurt timp a roadelor acestei toamne.

În cursul acestei vizite de lucru, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a oprit pe ogoarele comunelor Purani și Drăgănești-Vlașca, din județul Teleorman, la Stoicănești, Văleni și Scornicești, din Olt, precum și în zona legumicolă a Leordenilor, din Argeș.

Pretutindeni, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost întîmpinat de oamenii muncii cu calde manifestări ale sentimentelor de stimă și dragoste. Lucrătorii ogoarelor, aflați în mare număr pe cîmp, au salutat cu deosebită însuflețire prezența secretarului general al partidului, exprimîndu-și voința fermă de a-i urma întotdeauna îndemnul și exemplul de muncă fără preget pentru înflorirea patriei și ridicarea bunăstării întregului popor.

Tot săptămîna trecută, în continuarea vizitelor de lucru consacrate examinării directe, la fața locului, a rezultatelor obținute în îndeplinirea prevederilor primului an al cincinalului revoluției tehnico-științifice, a modului cum sînt transpuse în viață hotărîrile partidului, Programul elaborat de Congresul al XI-lea de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-a aflat în mijlocul oamenilor muncii din județele Alba, Sălaj, Satu Mare, Bistrița-Năsăud.

Ca și în precedentele vizite de lucru, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întîlnit cu numeroși oameni ai muncii, purtînd un amplu dialog de lucru asupra perspectivelor pe care le deschide actualul plan cincinal dezvoltării economice a acestei părți a țării și, pe această bază, ridicării în continuare a nivelului de trai al poporului.

Toate momentele vizitei au demonstrat încrederea deplină și atașamentul profund al oamenilor muncii de pe aceste meleaguri — români, maghiari, germani — față de politica partidului, corespunzătoare în cel mai înalt grad aspirațiilor de progres și civilizație ale națiunii noastre socialiste.

ALEGERILE PIONIEREȘTI

DE LA CÎMP – DIRECT ÎN ADUNAREA DE DETAȘAMENT!

Cu o oră în urmă, mai erau în grădina cooperativei agricole din comună (Mihail Kogălniceanu — județul Constanța). Îmbrăcați de lucru, cu fețe bronzate, glumind între ei, păreau că nu știu ce-i oboseala și tot mai mulți saci se umpleau cu sfeclă și cartofi. Spre prînz, întîmplător, sau poate deloc întîmplător, trecuse pe la ei însuși președintele cooperativei.

— Ei, gata pentru astăzi! Am aflat că ați avea o adunare. Ș-apoi, ați întrecut așteptările. 182 de saci! Bravo, copii! Harnici ca și părinții voștri, îi lăudase președintele.

Iată-i acum, adunați la școală, în costume pionierești, discutînd serioși, preocupați. Este un moment deosebit, de autoanaliză, de stabilire a activităților viitoare. Vor alege noul comandament. Trebuie să fie aleși cei mai buni dintre cei buni. Este vorba aici nu numai despre felul cum aceștia învață. Dacă-i așa, foarte mulți, și mai ales foarte multe fete au rezultate bune. Dar, ia să vedem cîte dintre acestea au sărit în ajutorul Lenuței Crețu, atunci cînd ea tot «aduna» notele slabe în catalog?

— Eram prietene, dar nu voia s-o ajut, prefera să ne plimbăm, se dezvinovățește Iuliana Gheorghe, o pionieră dintre cele fruntașe, care locuiește în internat cu Lenuța.

— Cu firea ei «închisă», nu știm niciodată ce gîndește, au sărit și alții în ajutorul Iulianei.

Cu toate acestea, detașamentul se simte vinovat, aici nu și-a făcut pe deplin datoria. Mulți dintre ei au recunoscut-o cu glas tare.

Poate unii au considerat că faima lor de crescători de albine și sericicultori lasă să se vadă mai puțin neajunsurile la învățătură. Acum este momentul să gîndească bine la toate acestea, să vadă unde au greșit? Că au cu ce se lăuda, este categoric. Succesele lor sînt recunoscute de întreaga unitate. Dar nu numai despre acestea vor să discute acum, ci și despre ceea ce n-au reușit să facă așa cum și-ar fi dorit ei. Și, mai ales, de ce? Poate comandanta n-a fost destul de energică? Sau, poate, chiar ei nu și-au spus întotdeauna cuvîntul și i-au lăsat pe unii, cum ar fi Aurel Zafiu, să lipsească pînă și de la acțiunile propuse chiar de ei?

— Anul acesta sîntem mai mari, trebuie să ne cerem nouă înșine mai mult. Să discutăm mai amănunțit despre «Codul etic al pionierului», să vedem, de pildă, cum înțelegem munca și învățătura ca îndatoriri patriotice, a fost de părere Marinela Purechea, să stabilim acțiuni concrete din acest punct de vedere.

Gabriel Ivanoff, Nicușor Toma, Eugenia Stoian și încă mulți alții și-au spus părerea, au formulat propuneri, au rostit numele pionierilor pe care doreau să-i aleagă în comandament. Au chibzuit cu seriozitate, cu răspundere. În fruntea detașamentului, au fost de acord cu toții s-o aleagă pe Mihaela Pușcașu. «Este o fată serioasă, interesată de munca fiecărui coleg — au caracterizat-o ei. Dar să se dovedească mai curajoasă, cu mai multă inițiativă...»

*

Am fost pentru scurt timp oaspetele acestor inimoși copii, cu toate acestea am putut să-mi dau seama că ei alcătuiesc un detașament mereu frămîntat și preocupat ca tot ceea ce înfăptuiește să fie bine gîndit și cu temei.

ELENA MĂNESCU

▲ **Pionierii din orașul Pîncota, în vestita podgorie a Aradului.**

La sortarea fructelor — foto: Casa pionierilor Horezu. ▼

AGENDĂ

La invitația Consiliului Național al Organizației Pionierilor, o delegație a Organizației dimitroviste a pionierilor «Septembriștii» din R.P. Bulgaria condusă de tovarășa Ivanka Vasilieva, președinta organizației, a efectuat în aceste zile o vizită de schimb de experiență în țara noastră.

În cadrul celei de-a 100-a sesiuni a Consiliului Executiv UNESCO, a avut loc ceremonia înmînării premiului obținut de pioniera româncă Adriana Moisin, *elevă în clasa a 7-a a Școlii generale nr. 19 din Timișoara, la concursul organizat de UNESCO, cu ocazia «Săptămînii pentru salvgardarea Veneției».*

Desenul Adrianei Moisin — reprezentînd imagini asupra Veneției — a fost selecționat de un juriu internațional, din lucrările a peste 100 000 de elevi, participanți la concursurile naționale, care au avut loc în statele membre ale UNESCO.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

MÎINILE MAMEI NU SE TEM DE MUNCĂ

—Cînd eram mică, o vedeam adesea pe mama rămînînd serile, după ce se aștemea liniștea în casă, pînă tîrziu, în fața unor schițe, a unor calcule matematice, răsfoind paginile unor volume groase. Un fior de mîndrie mi se strecura atunci în suflet. «Aceasta este mama mea, un om învățat». Mai tîrziu, cînd am mai crescut, am fost de cîteva ori cu ea, la uzină. Uzina «Timpuri Noi». Am intrat cu mama mai întîi la serviciul Proiectări, adică acolo unde lucrează ea. Imediat, în jurul mamei s-a strîns echipa ei de lucru. Din colțul unde fusesem uitată, observam discuțiile care se duceau în jurul unor schițe. Mama vorbea puțin, dar indicațiile ei erau foarte precise. Am auzit-o apoi spunînd colegilor: «Acum fiecare merge în secții. Eu mă duc la bancul de probă». M-a luat cu ea. Am intrat într-un atelier unde domnea un zgomot asurzitor, dar mama parcă nici nu-l observa. S-a oprit să facă probele la un compresor. S-a întors apoi în birou, a făcut niște retușuri la o schiță, a revenit în secție și a continuat probele. Am înțeles că era vorba de un compresor pe care-l proiectase mama și urmărea să-i aducă îmbunătățiri. Mi-am dat seama cît de bine cunoaște atelierul, mașinile, motoarele, ca orice muncitor cu experiență. Așa este mama, întotdeauna caută ceva în plus care ar putea aduce îmbunătățiri muncii. De aceea ea nu se mulțumește cu activitatea din birou, ea este direct legată de producție. Mîinile ei nu se tem de munca grea, nu se teme că o să se murdărească de ulei. În aceeași dimineață, un muncitor cu părul cărunt, dintr-o secție vecină, i-a arătat o piesă și minute în șir s-au sfătuit. Totul îi este mamei familiar în uzină: oamenii, preocupările lor, mașinile. Îmi dădeam seama că numai datorită muncii, priceperii ei, mama și-a cîștigat prețuire și respectul într-o întreprindere atît de mare, în care domnește munca bărbătească. Mama mea obișnuiește să-mi spună uneori rîzînd: «Sîntem o familie de motoriști — fiindcă și tata se ocupă de motoare și compresoare — vezi ce-ai de gînd, fetițo?»

Aici, Mihaela —căci așa se numește interlocutoarea noastră, pionieră în clasa a VII-a, Școala generală nr. 88, București — m-a privit drept în ochi și mi-a spus:

— Poate că veți întreba de ce v-am povestit toate acestea.

— Mărturisesc m-ar interesa, i-am răspuns.

— Vizitele pe care le-am făcut în uzină, admirația pentru mama mea m-au făcut să-mi schimb părerea asupra meseriei mele viitoare. În imaginația mea mă vedeam cînd voi fi mare îmbrăcată într-un halat alb... Să alini suferințele celor bolnavi mi se părea esențial. Văzînd-o însă pe mama, cunoscîndu-i bucuriile, satisfacțiile pe care le are, vreau să fiu ca ea. Sînt mare și-mi dau seama că mama are o meserie grea. Îmi amintesc că odată ea a avut de proiectat un motor mai dificil. Lucrase mult și era mulțumită că a găsit o soluție care avea să aducă economii. Era rezultatul unor zile și nopți de trudă. Cînd credea că a terminat, a descoperit că se înșelase la cîteva date de calcul. Deci totul trebuia luat de la început. Niciodată n-am văzut-o pe mama mai tristă, mai împovărată de gînduri. Dar s-a sfătuit cu muncitorii din secții, a reluat lucrul cu puteri sporite, cu voință de fier și nu s-a lăsat pînă n-a dus totul la bun sfîrșit. Adeseori ea îmi spune: cutezanță înseamnă să îndrăznești să rezolvi probleme grele care ți se ivesc în drum, dar poate fi și legată de o seamă de purtări de fiecare zi în care să dovedești omenie, cinste, spirit de dreptate și echitate. La școală, în atelier, mă străduiesc să muncesc avînd ca model felul ei de a munci. Așa voi face mereu. O admir pe mama și pentru modul cum știe să folosească fiecare ceas. Făcînd parte din activul de partid al uzinei, mama are sarcini obștești și pentru ea acestea sînt îndatoriri de seamă, pentru care își găsește întotdeauna timp. «Cînd este vorba să-ți ajuți un tovarăș, să îndrepți ceva ce nu merge bine — are obiceiul să-mi spună ea — orice interes al tău trece pe planul doi».

Acum, în casa noastră, eu tata și surioara mea ne bucurăm că numele mamei, Paula Teodorescu, figurează alături de numele altor muncitori și comuniști în cartea de onoare a fabricii.

C. VLAD

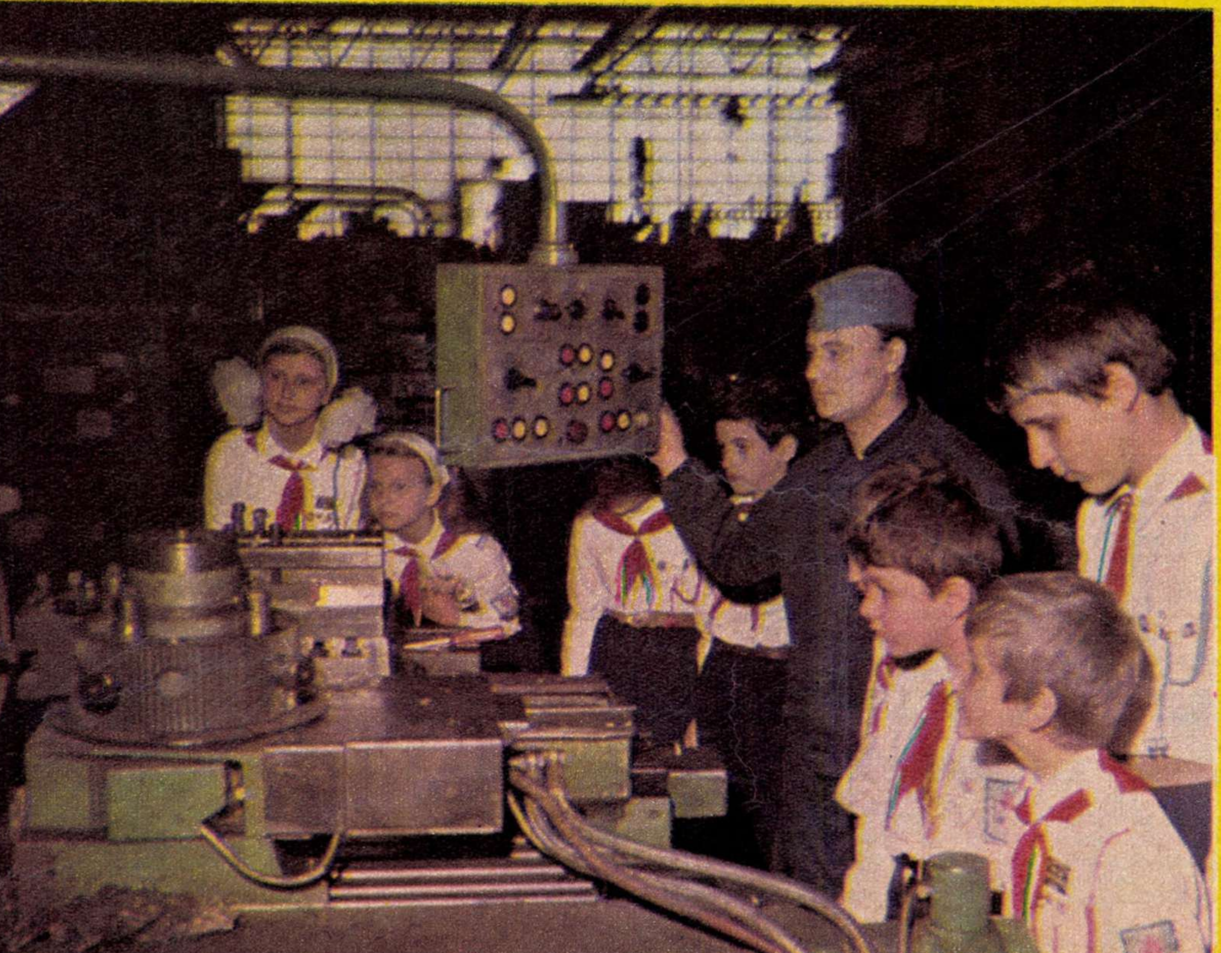

Astăzi oaspeți curioși, mîine ucenici harnici și mai tîrziu muncitori cu înaltă specializare, maiștri ai tehnicii viitorului.

SCRÍSOAREA SĂPTĂMÎNII

GÎNDIM, MUNCIM ȘI TRĂIM ÎN CHIP COMUNIST

Realizarea principalei îndatoriri — învățătura, diminuarea numărului de corigenți și lichidarea repetenției se află permanent în atenția noastră. În toate unitățile, pionierii — redactori la gazetele «Semafor» ca și cei care răspund de «Panoul onoarei, hărniciei și sîrguinței pionierești», desfășoară o intensă activitate fie popularizînd reușitele noastre, fie criticînd aspectele negative. Putem spune că «Semaforul» și «Panoul onoarei, hărniciei și sîrguinței pionierești» au depășit cadrul școlii, deoarece articolele semnate de noi, fotografii ale pionierilor fruntași apar și la sediile C.A.P. Astfel de inițiative au fost lansate în unitățile de pionieri din localitățile **Glodeanu Sărat, Padina, Pogoanele, Berca, Puiești** precum și în **Școlile generale nr. 1, 2, 5. 14 din Buzău și 1, 5 din Rîmnicu Sărat.**

O contribuție deosebită la orientarea școlară și profesională a pionierilor și școlarilor a avut-o inițiativa **Casei pionierilor** din **Buzău** prin acțiunea «Despre pasiuni și pasionați în muncă», inițiativă ce a fost generalizată la toate casele pionierilor din județ precum și în școlile generale din localitățile **Vintilă Vodă, Lopătari, Cozieni, Pîrscov,** realizîndu-se astfel un valoros schimb de experiență între pionieri și muncitori fruntași din întreprinderi.

În căutarea unor noi forme și metode vizînd antrenarea pionierilor în problematica social-economică a județului, vom extinde organizarea unor manifestări complexe cum sînt: :«Noi și județul Buzău, mîine», ciclurile de acțiuni «Gîndim, muncim și trăim în chip comunist», ciclurile cu activități lunare sub formă de dezbateri, mese rotunde, dialoguri, seri de întrebări și răspunsuri intitulate «Învățătură, ordine și disciplină — sensuri majore ale muncii pionierești».

Noi, pionierii din județ, urmînd exemplul comuniștilor și al uteciștilor, sîntem hotărîți la rîndul nostru să ne încadrăm, cu elan și cutezanță, în efortul tuturor oamenilor muncii din județ pentru înfăptuirea Programului elaborat de Congresul al XI-lea al partidului.

VIORICA TOADER
pionier locțiitor al președintelui C.N.O.P.

OGLINZILE ADÎNCI ALE SUCCESULUI

NICI MUNCĂ FĂRĂ PÎINE, NICI PÎINE FĂRĂ MUNCĂ!

Cui nu-i place să aibă succes?

Dorința, frumoasa dorință de a-l obține, ca și marea varietate a domeniilor în care oamenii activează ne determină de cele mai multe ori să nu ne mai punem întrebarea: ce e succesul?

Probabil că în mintea copiilor, mai ales, succesul se asociază cu aplauzele. E simplu de imaginat: se aude frumos, e festiv... Și atunci succesul pare neaparat legat de ideea de spectacol. Ba,mai mult, de ideea că apariția lui e ca un eveniment, ca o surpriză. Astfel încît mulți își vor fi imaginînd succesul școlarului, mai ales — dacă nu exclusiv — la sfîrșitul anului cînd apar coronițele, premiul, florile și celelalte. De-aici pesemne și părerea că el nu stă în puterea oricui și oricînd.

Am avut în această privință o discuție pe larg cu pionierul Ionuț Opriș de la Școala generală nr. 82 din Capitală. Cu întrebările, sugestiile și părerile lui, care, fără îndoială seamănă cu ale multora dintre voi, ne-am înfățișat spre a-i cere sprijinul **profesorului universitar doctor Dumitru Salade** — invitatul de astăzi al rubricii noastre.

CEALALTĂ DEFINIȚIE

Ionuț ne amintește opinia multor colegi care consideră că succesul școlarului se exprimă aproape exclusiv prin notă, printr-o notă mare. Ai luat 10, ai obținut succes; n-ai luat 10, n-ai avut succes! Cum să răspundem unei astfel de păreri, tovarășe profesor?

— Mai întîi printr-o definiție care pe mulți o să-i surprindă: succes înseamnă îndeplinirea în mod conștiincios, **la timp și-n întregime** a unei obligații anumite.

— Cum? Nici aplauze, nici nota 10, nici poza la panoul de onoare?

— Evident, urmează și acestea dar ele sînt semnele exterioare ale succesului. Uneori pot să apară, alteori nu, aceasta nu afectează, n-ar trebui să afecteze convingerea că succesul a fost obținut. Etapa fundamentală a succesului este această convingere interioară: tu știi că ți-ai îndeplinit sarcina; etapa următoare, recunoașterea, aprecierea succesului, fiind secundară.

— Ei, tocmai asta e: pentru mulți copii etapa a II-a este și principală și... singura! Fiindcă, vorba lui Ionuț: dacă școlarul s-a achitat de sarcini, a învățat acasă bine (era mulțumit de sine), dar a doua zi capătă 8 nu 10, cu greu va crede el că prin munca lui a obținut vreun succes.

— Depinde de vîrstă, de temperament, de situația școlară. Școlarul mic e mai sensibil la aprecierea adulților, nu neapărat la notă; cei mari, la aprecierea colegilor. Dar amîndouă aceste direcții, pleacă, adică trebuie să plece, dintr-un punct unic: **autoaprecierea.** Or, **trăirea succesului,** a îndeplinirii sarcinii, are loc în sinea fiecăruia: acolo trebuie să clădim temelia adevărată a succesului.

SUCCES ȘI MERIT: O ECUAȚIE?

Nimic mai familiar pentru lumea școlarilor decît chipul vesel al celui ce-a obținut o notă mare sau chipul întristat al celuilalt. Ionuț ne povestește că adeseori trăirea «succesului» și a «insuccesului» este de multe ori mai aprinsă. Entuziasmul exagerat al unora e la fel de neindicat ca și deprimarea altora: fiindcă, așa cum s-a arătat mai sus, **satisfacția îndeplinirii sarcinii** (n.n. adică succesul) trebuia trăită înainte de aprecierea profesorului.

Dar poate, sentimentele acestea sînt determinate și de părerea respectivului că nota i s-a dat sau nu pe merit. «Pe merit» — iată o expresie celebră printre școlari — și, s-o spunem deschis, ea este rodul frumoasei tradiții a purtătorilor de ghiozdane care, asemeni tuturor celor ce depun o activitate anume, nu vor acolo «în lumea lor» **nici muncă fără pîine, nici pîine fără muncă!**

— Regula este ca nota să corespundă meritului. Dar abaterile de la regulă sînt aproape inevitabile. Să-i învățăm însă pe copii de mici să nu ia aceste abateri drept regulă! Succesul nemeritat poate să apară din mai multe pricini: din întîmplare, din greșeală, dintr-o apreciere subiectivă. Dacă respectivul nu a trăit singur, interior, succesul său, pe bază de autoapreciere, atunci pot avea loc următoarele fenomene. 1 — Efortul depus nu-și mai menține nivelul. Elevul se culcă pe lauri, cum se spune. 2 — Se poate denatura modul său de a raționa asupra succesului și meritului — ceea ce e mai grav! Convingerile sale pot fi eronate — și anume, că **totdeauna trebuie să se poată obține succesul în astfel de condiții!** Mai mult, el ajunge să **pretindă succesul** fără efort — «cîștigul fără muncă» — cum spunea Eminescu. Să-l pretindă societății căreia s-a obișnuit **să-i ofere tot mai puțin.** Iată deci cum fenomene de educație care uneori ne întristează la acei tineri care fug de muncă — chiar și la unii adulți — pot să încolțească mult mai devreme și-n situații cărora nu le-am acorda importanță. Iată deci cîtă însemnătate are ca școlarul să înțeleagă succesul, cum am mai spus, în faza sa inițială, principală: ca **o trăire a mulțumirii de a-și fi îndeplinit sarcina.** Dacă cei din jur recunosc uneori mai tîrziu, sau cu mai puțin entuziasm, acest lucru, copilul care e de obicei nerăbdător de confirmare și dornic de aprecieri trebuie să știe totuși că ecuația: succes = merit este adevărată — dar că ea nu acționează neapărat în orice situație concretă, ci **în timp.**

— Ionuț m-a pus în fața următoarei probleme. Doi școlari primesc într-o zi aceeași notă la matematică: 8. Primul însă e un școlar de nivelul 10, cel de-al doilea, de nivelul 6—7. Întrebare: deși nota s-a acordat pe drept, care dintre ei o va considera într-o oarecare măsură totuși nemeritată?

— Primul, școlarul de 10. El, obișnuit cu astfel de note, asociază competența cu sentimentul de încredere, de siguranță, de lipsă a surprizelor. Cel de-al doilea, n-are acest sentiment; el, deși e nesatisfăcut permanent de randamentul său (chiar dacă n-o mai recunoaște) mereu este în efort, mereu aspiră mai sus. Cînd aceasta se întîmplă, devine un fenomen așteptat și presupus.

OPINIA — CEA DE-A TREIA LATURĂ A TRIUNGHIULUI

Semafoarele pionierești acordă o mare atenție succeselor la învățătură pe care le înscriu într-un tradițional chenar de onoare. Revista noastră găzduiește de mult o astfel de rubrică unde succesele la învățătură, printre altele de alt gen, au apărut adesea.

— Cum interpretați efectul unei astfel de acțiuni?

— Se consideră uneori greșit că domeniul de muncă și succes al școlarului se înscrie numai între el și catalog. Că deci școlarul s-ar raporta numai la exigențele adulților. Bineînțeles nu-i așa — și practica o dovedește: copiii sînt din de în ce mai sensibili la părerea colegilor lor: un fel de-a treia latură a triunghiului: școlar-profesor-opinia colectivă. Mă-ntorc din nou la definiția noastră de la început: cu cît copiii vor înțelege succesul în sensul său adecvat, de mulțumire interioară pe bază de autoapreciere — cu atît forța opiniei lor va fi o forță pozitivă. Cine știe aprecia propriul său succes fără să apeleze la confirmări exterioare îl poate aprecia și pe al altuia în același mod. Iar treizeci de astfel de școlari constituie un for de apreciere de mare obiectivitate și forță educativă. Aprecierile revistei vin dintr-un alt unghi: cel larg social. Aceste aprecieri îl apropie pe copil de lumea adulților — și așa e foarte bine. Cu condiția însă ca ele să fie în **acord cu opinia** atît a profesorilor cît și a colegilor celui în cauză. Cînd o revistă e citită și iubită — efectul este și mai puternic.

— Permiteți-mi să vă invit în finalul discuției noastre într-un birou din redacția revistei «Cutezătorii» — în calitate de redactor. Și să presupunem că — așa cum deseori ni se întîmplă — ați primi o scrisoare de la un pionier, în care respectivul se plînge că i s-a pus o notă mai mică decît merita. Să presupunem, mai departe, că aceasta e singura informație pe care o conține scrisoarea. Vă întreb: ce alte informații ați dori ca indispensabile unei analize a situației și ce ați hotărî spre rezolvarea «cazului»?

— Probabil că dumneata vrei să știi dacă eu, din start, îl cred sau nu pe cel ce-mi scrie. Ei bine, eu consider că aceasta este premiza morală de la care trebuie să pornești în orice situație asemănătoare: că semnatarul **poate, vrea** și **are dreptate.** Este un optimism obligatoriu — mai ales pentru cineva care lucrează cu copiii. Mai apoi aș dori să știu:

1. Ce vîrstă are (dacă e școlar mic **poate fi** un gest spontan de supărare, ei se autocunosc mai puțin; dacă e școlar mare, **poate fi** expresia unei situații psihologice, a unei frămîntări. Altfel zis, un act de nedreptate, nu o simplă notă oarecare).
2. Ce situație școlară are (dacă de obicei ia astfel de note sau e un accident).
3. Cum se prezintă la disciplina respectivă în raport cu altele (să nu fie vorba de materia sa «grea»).

Dar, mai presus de orice, m-aș mulțumi cu răspunsul la această întrebare: cum a considerat pînă acum că se manifestă succesul școlar: prin notă sau prin satisfacția îndeplinirii datoriei? Întrebare la care, însă, i-ar fi greu să răspundă repede și scurt, fiindcă și-ar fi răspuns sieși mai înainte de a ne fi scris nouă. Sînt însă convins că orice redactor: mai mult, orice școlar, orice pionier, pus în această situație ar fi procedat în mare măsură asemănător — fiindcă generoasa definiție a succesului de la care am pornit, această cunună a meritului care se clădește în **tine însuți** — sălășluiește în sufletul tuturor acelora pe care cu îndreptățire îi numim cutezători.

OMUL SI NATURA

nuferii

de acad. EUGEN A. PORA

«Flori de nufăr porți în plete ca o zînă din povești», spune un cunoscut cîntec românesc. Într-adevăr, florile de nufăr sînt atît de frumoase încît nu pot fi purtate decît de zînele apelor, numite în mitologie nimfe (nufărul se numește științific Nymphaea lotus).

Florile de nufăr se întîlnesc în deltă, în lacurile din lungul Dunării, în cele din jurul Bucureștiului, din parcul Craiovei etc. Albe, uneori galbene, sînt înconjurate de rozete de frunze ce plutesc pe oglinda apei.

Petalele lor colorate se înșiruie pe o spirală și spre centru se transformă în stamine galbene. Insectele, atrase de florile de peste 10 cm diametru, vin și polenizează stigmatul, apoi floarea se închide și se ascunde sub apă. Aici se maturează semințele, care, cînd sînt coapte, se desfac și plutesc pe întinsul apei, fiind duse din loc în loc sau consumate de păsările acvatice. Adesea semințele nu sînt digerate (la lișiță) și sînt eliminate cine știe cît de departe de locul unde s-au format. Așa se răspîndesc. Aici se îmbibă cu apă, cad la fund și, în mîlul bălților, germinează, dînd o nouă plantă.

Nuferii se găsesc în ape nu mai adînci de 1 1/2 m. Au un rizom gros ca mîna, din care ies frun-

Agenda PIONIERULUI COMANDANT

ACTIVUL PIONIERESC NOU ALES, LA LUCRU!

Agenda noastră de astăzi îi are în față pe pionierii de curînd aleși în comandamentele pionierești. Pe mulți dintre cei cărora ne adresăm, îi despart, probabil, doar cîteva zile de adunarea de alegeri. Dar și pentru cei realeși, această primă întîlnire a noastră în cadrul «agendei» respiră încă atmosfera de entuziasm și emoție a momentului alegerilor.

Programele de activitate sînt alcătuite: idei frumoase, interesante, cuprinse acolo, așteaptă să prindă viață.

Este nevoie, deci, de organizarea și conducerea **activității concrete. Ca-n toate domeniile, în viața care ne înconjoară, activitatea se desfășoară foarte bine numai atunci cînd cei care-s investiți cu răspunderi de către colectivul în mijlocul căruia trăiesc** știu cum să acționeze! **Adică, să organizeze, să conducă și să răspundă în fața celor care i-au ales.**

Unii dintre voi — mai ales comandanții de grupe — sînt pentru prima dată în viața lor de pionieri învestiți cu o funcție. Momentul este emoționant și bogat în consecințe. Dar și în răspunderi.

Ce fel de răspunderi?

Să nu uităm că în Organizația pionierilor efortul de unul singur nu are sorți de izbîndă, că între cel învestit cu răspunderi și cei care l-au ales trebuie să existe permanent relații de lucru în comun, fapt ce se încadrează în democrația pionierească. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a caracterizat organizația noastră drept o MINUNATĂ ȘCOALĂ A CONDUCERII. Să acționăm astfel încît nici o inițiativă să nu se piardă, nici un efort să nu fie depus la întîmplare, nici o acțiune nedusă la capăt, nici o faptă fără perspectivă, fără efect în pregătirea noastră pentru muncă și viață! Izbînda depinde de efortul tuturor: efort în care aportul pionierilor care au răspunderi, care conduc — este deosebit de important! Așa se trăiește și se muncește în jurul nostru peste tot!

Vă invităm, dragi pionieri comandanți, membri ai comandamentelor pionierești — nou aleși sau cu vechime în aceste responsabilități — să desprindem împreună cîteva direcții principale de lucru pentru anul care ne așteaptă, an în care Organizația pionierilor are de îndeplinit sarcini tot mai importante, tot mai frumoase. Învățătura, comportarea, educația **patriotică, revoluționară, socialistă a copiilor vor atinge noi cote de valoare. Ne vom pregăti tot mai mult pentru producție, pentru viață — cum ne îndeamnă, cu deosebită dragoste și încredere, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.**

Pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a atribuțiilor care le revin, pentru a canaliza toate forțele grupei, detașamentului și unității în direcția acelorași scopuri — muncă și învățătură, activități politico-educative, tehnico-științifice, cultural-sportive, rodnice, frumoase — se recomandă efectuarea unor acțiuni de instruire a activelor nou alese de către activele pionierești superioare — după cum urmează.

● **Comandamentul unității** *împreună cu* **consiliul comandanților instructori din școală se vor ocupa de instruirea comandanților de grupă** *(separat pentru cei din clasele II-IV și V-VIII) ca și de* **instruirea comandamentelor detașamentelor** *în care sînt cuprinși, după cum știm, comandanții de grupe și ceilalți membri din activ cu răspunderi pe domenii de activitate.*

● **Birourile consiliilor municipale** *(de sector),* **orășenești și comunale** *ale Organizației pionierilor și* **comandamentele pionierești, municipale** *(de sector),* **orășenești** *și* **comunale** *se vor ocupa separat de:*

— instruirea pionierilor comandanți de unitate și a locțiitorilor lor;

— instruirea membrilor din comandamentele de unitate cu răspunderi pe domenii de activitate.

În funcție deci și de forțele care sînt antrenate în activitatea de instruire a activelor nou alese, și care vor găsi fără îndoială căi deosebit de variate de sprijinire a noilor lor colegi, să încercăm să desprindem împreună acele direcții în care se cer cu precădere mobilizate eforturile noastre. Să stabilim cîteva modalități de lucru — ținînd seamă de colectivul pionieresc în care se acționează: grupă, detașament sau unitate.

ȘI ACUM, LA LUCRU!

GRUPA

● **Porniți de la început pe picioarele voastre.** *Grupa este a detașamentului, dar ea își are și viața ei proprie. N-aveți program de activitate, dar ideile voastre sînt cuprinse în programul de activități al detașamentului. Organizați acele activități care se potrivesc cel mai bine acestor idei, dar și nevoilor și dorințelor voastre: cînd și cum? hotărîți!*

● *Nu uitați însă că* **onoarea detașamentului se întemeiază pe succesele tuturor.** *Grupele «vecine» vă sînt cei mai apropiați prieteni de izbînzi și bucurie — iar comandantul detașamentului, reprezentantul voinței și dorinței tuturor!*

● **Repartizarea sarcinilor și urmărirea îndeplinirii lor** *de către fiecare pionier. Cine uită acest adevăr de bază nu conduce o* **grupă,** *iar grupa respectivă nu mai este așa cum dorim noi să fie: un nucleu de prieteni, toți activi, împreună mereu.*

DETAȘAMENTUL

● **Comandantul detașamentului** *— să știe în permanență cum* **răspunde activitatea concretă a detașamentului, programului întocmit** *la alegeri. Acțiunile cuprinse trebuie realizate! Altminteri, activitatea detașamentului este întîmplătoare.*

● **Comandantul detașamentului ia parte activă și îi mobilizează pe ceilalți** *la înfăptuirea sarcinilor, nu este simplu controlor al îndeplinirii acestora! Mai mult, el este un permanent exemplu pentru colegii lui.*

● **El colaborează strîns cu comandanții de grupă și cu ceilalți membri ai activului,** *nu lucrează de unul singur! În unele situații, el însuși a fost mai înainte comandant de grupă, și atunci colaborarea se stabilește și mai ușor. Oricum, poate apela și la sfaturile colegilor săi din comandamentul unității și ale comandantului instructor de detașament. «Munca cu oamenii» — cum îi spunem noi, este o muncă de finețe și ca în orice altă împrejurare, experiența altora e o bună sursă de învățăminte.*

● *Are grijă ca* **atribuțiile colegilor săi din comandament să fie îndeplinite** *cu claritate și eficacitate. (De pildă a pionierului care se ocupă cu activitatea cultural-artistică.)*

● *Împreună cu aceștia* **ține legătura cu familiile colegilor.** *Este bine să știți de la început că părinții colegilor voștri pot deveni în multe împrejurări aliați de nădejde — depinde de modul cum reușiți să-i antrenați în proiectele voastre. Mare atenție să nu apăreți în fața acestor părinți drept «controlori» care mustră și trag la răspundere, care pîrăsc părinților pe copii. Nu vă pripiți să luați hotărîri în acest sens, căutați să-i cunoașteți pe părinți cu grijă, cereți sfatul comandanților instructori.*

CEILALȚI MEMBRI AI COMANDAMENTULUI DETAȘAMENTULUI:

● *Veghează ca* **acțiunile din program care corespund domeniului lor de activitate să fie îndeplinite întocmai.** *De pildă, cel care se ocupă de învățătură: să urmărească atent evoluția fiecărui pionier, să propună la nevoie detașamentului măsuri prompte și eficace de îndreptare a unor situații, să popularizeze rezultatele la «Semafor» sau «Panoul onoarei, hărniciei și sîrguinței pionierești», în presa pionierească etc.*

IMPORTANT PENTRU VOI TOȚI:

Faceți totul ca de la început să vă cunoașteți cu claritate atribuțiile statutare! *Să nu existe confuzii — care se pot agrava pe parcurs. Unii se ascund în spatele acestor neclarități pentru a-și scuza inactivitatea!*

Dar atribuțiile clare nu înseamnă exclusivitate, unilateralitate. De pildă: «Nu mă privește activitatea culturală fiindcă eu mă ocup de tehnică». Ele fixează răspunderile voastre, nu limitează viața detașamentului, a unității și nici participarea voastră la toate acțiunile.

Vă reamintim: funcțiile voastre sînt deosebit de importante pentru bunul mers al activității. Pionierii — urmînd indicațiile reieșite din hotărîrile Congresului al XI-lea al partidului, din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Congresul educației politice și al culturii socialiste, din documentele Conferinței a III-a a Organizației noastre — au de îndeplinit sarcini tot mai cutezătoare.

Vi se cere astfel să fiți primii printre cutezători!

N.R. Agenda pionierului comandant va dezbate într-unul din numerele viitoare aspectele muncii de conducere desfășurate de comandamentul unității.

---

zele, al căror pețiol poate atinge 2 sau chiar 3 m. Ajung astfel să plutească la suprafața apei și să primească lumina Soarelui, cu ajutorul căreia sintetizează substanțele de care au nevoie, mai ales amidon, pe care îl depozitează în cantități mari în rizom. În unele regiuni tropicale, rizomii lor uscați și măcinați dau un fel de făină din care se face o cocă de pîine ce se coace pe pietre fierbinți.

Cînd frunzele de nufăr nu sînt prea multe, ele devin o sursă importantă de hrană pentru pești, care ciugulesc de pe fața lor inferioară mulțimea animalelor care se adună aici, la adăpost de dușmani (melci, rotifere, lipitori, larve de insecte, grămezi de ouă etc.). Dar dacă nuferii se înmulțesc prea mult, frunzele lor pot acoperi cu totul oglinda apei, oprind lumina să pătrundă în adînc și împiedicînd dezvoltarea fitoplanctonului, sursa principală de hrană primară a întregii vieți acvatice.

În lacul de la Băile 1 Mai există o specie de nufăr pe care azi o găsim numai în apele tropicelor, dar mai demult exista și în apele calde ce acopereau regiunile noastre. Această specie este ocrotită de lege.

Florile de nufăr rupte fără noimă se veștejesc foarte repede. Frumusețea lor e deplină numai pe ape și în plină bătaie a Soarelui.

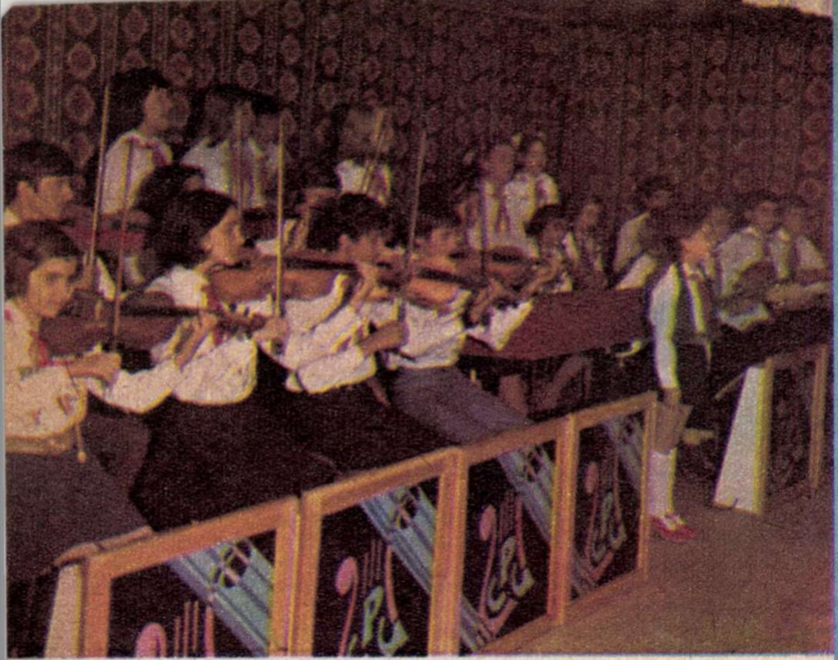

Întotdeauna brigada gălăţeană este răsplătită cu aplauze.

Gorunul

Gorunul Horiei vecii foşneşte
In a Zărandului vitează Ţară.
La rădăcina-i Iancu se coboară,
Cu focu-i veşnicia i-o hrăneşte.

Tribunii ce luptară vultureşte,
Sub gorun, pe erou îl înconjoară.
Gorunul Horiei vecii foşneşte
In a Zărandului vitează Ţară.

Strămoşi ce ţara-adînc mi-i odihneşte
Visele noastre-n vatră legănară...
Pe rădăcini de soartă milenară,
Din jertfe, biruinţi, ţara-nfloreşte!
Gorunul Neamului mereu foşneşte!

IOAN ŞERB

Măiastra *

NADIEI COMĂNECI

În toţi cireşii vîrstei se urcă ea, acum,
şi aripile-ntinse nu mai sînt de şindrilă;
făptura-i împlinită păşeşte ca pe-un drum
spre fina rotunjire a pasării de argilă.

Posibile-s şi gînduri, ce-şi înfloresc bujorii,
ca-n versurile scrise de Labiş nu de mult,
şi vetre de simţire pe care ard fiorii,
şi mări entuziaste cu-al inimii tumult...

Posibile-s visarea deplină şi vibrarea
de strună a viorii, ce-au început abia,
ca ei să-i placă viaţa cea nouă, suitoare,
spre creasta de lumină ce-o va escalada.

Posibile sînt toate acuma... Visătoarea
spre zarea-mprospătată de steaguri şi lumină
se-avîntă tinereşte, nedomolit, ca marea,
cu inima de-avînturi adolescente plină.

VASILE ZAMFIR

O cheie a succesului

Cine a cunoscut, astă-vară, la Forumul naţional al pionierilor brigada artistică a Casei pionierilor din Galaţi, îşi aminteşte cu plăcere de farmecul programelor prezentate de ei. În excursii, la carnavaluri sau în încheierea unor acţiuni de forum, brigada era aşteptată cu nerăbdare. Palmaresul ei este, de altfel, grăitor: patru premii obţinute la festivalurile cultural-artistice ale pionierilor şi şcolarilor, două premii la festivalul «Litoral», numeroase diplome şi alte distincţii răsplătind o merituoasă activitate.

O formaţie orchestrală completă, alcătuită din viori, flaute, clarinete, chitare, o orgă electronică, un grup vocal şi un grup de solişti alcătuiesc un colectiv artistic caracterizat prin iniţiativă, mereu preocupat de împrospătarea formulei sale.

Căile spre brigadă sînt deschise tuturor copiilor care-şi desfăşoară activitatea la casa pionierilor din oraş. Proaspeţii «ucenici» sînt preluaţi de «dascăli» mai vechi şi iniţiaţi. Prin muncă, participînd la repetiţii, noii veniţi îşi dezvoltă talentul şi astfel se alătură componenţilor mai experimentaţi ai grupului. Nina Şerban, pionieră din clasa a II-a, care este şi cel mai tînăr membru al brigăzii, a devenit în scurt timp o interpretă îndrăgită. Aristotel Loghin, Oprişan Mihaela sau Ion Trandafir, «veteranii», sînt pionieri de o rară modestie, gata să-i ajute pe cei noi să se încadreze în ritmul şi exigenţele activităţii artistice. Laolaltă alcătuiesc o echipă caracterizată prin strînsă prietenie şi spirit colectiv.

— Eu, ne spune Gheorghe Duin, sînt acum într-a VII-a, dar cînd am venit în orchestră eram abia într-a IV-a.

— Ce-ţi place mai mult în brigada voastră artistică?

— Aici, am mulţi prieteni la care ţin, de cînd am început activitatea. Cînd avem un program artistic, ne străduim cu toţii să reuşească bine. Acestea sînt şi cele mai plăcute momente. Mi-aduc aminte de programele pe care le-am prezentat anul trecut la căminele culturale de la Pechea, Nămoloasa şi Tudor Vladimirescu. Oamenii ne-au aplaudat şi ne-au lăudat mult pentru cîntecele şi recitările noastre, apoi ne-au mai invitat pe la ei şi altă dată.

— Mergeţi adeseori în turneu?

— Da, în vacanţe şi în unele duminici. Uneori mergem la cluburile întreprinderilor în care lucrează părinţii noştri. Ei sînt foarte bucuroşi să ne vadă, iar noi sîntem fericiţi să le putem oferi momente de destindere.

— Vorbeşte-ne despre cel mai frumos moment din activitatea ta.

— A fost participarea noastră la un mare montaj literar intitulat «Omagiu muncii», la care au luat parte multe formaţii, nu numai din oraş, dar şi din judeţ. Cu acest prilej brigada noastră s-a situat în frunte. Ne-am simţit foarte mîndri pentru Casa pionierilor din Galaţi.

— Nu cumva vă credeţi mari... vedete?

— Nicidecum. Sîntem un colectiv unit şi pe primul plan punem succesul brigăzii. Dacă vreunul dintre noi începe să se grozăvească, avem noi grijă să nu dureze mult.

I-am văzut pe aceşti pionieri evoluînd pe scenă, la lumina rampei, răsplătiţi cu binemeritate aplauze şi am descoperit cheia succesului lor. Mai întîi, repertoriul de foarte bună calitate: cîntece, cu un ritm plăcut, foarte potrivit vîrstei. Grupul vocal şi soliştii au deprins să interpreteze cu autentică vibraţie lirică melodii de inspiraţie patriotică, cîntece dedicate prieteniei sau oraşului Galaţi. Cînd apar pe scenă, în frumoasa lor ţinută de pionier, cîntînd firesc şi sincer, într-un fel propriu, lipsit de tendinţa de a imita vedetele de muzică uşoară, cîştigă de îndată simpatia spectatorilor.

De altfel, întreg programul lor, alcătuit din cîntece patriotice, pionereşti sau populare, la fel ca şi recitările, are ţinută artistică şi transmite o mare bogăţie de sentimente şi idei, contribuind la îmbogăţirea personalităţii. Mişcarea scenică, decorurile în care evoluează brigada sînt, de asemenea, de bun gust şi se adaugă calităţilor enumerate mai sus. Este o formaţie artistică asupra căreia şi-a pus pecetea spiritul pionieriei cu tot ce are el mai bun. Aplaudîndu-i din toată inima pe tinerii artişti, adresăm felicitări şi conducătorului lor, profesorul Gheorghe Dragomir.

B. CARAGIALE

Repetiţii la brigada Şcolii generale nr. 203 din Bucureşti.

Şcoala
generală
nr.

OCHII

Prof. dr. PETRE VANCEA
Membru corespondent al Academiei R.S.R.

Dintre organele de simț, ochiul este instrumentul cel mai credincios și mai minuțios al cunoașterii. El, singurul, ne dezlipește de pămînt, de care ne leagă toate celelalte simțuri.

În activitatea sa, omul se sprijină în cea mai mare măsură pe informațiile pe care le capătă din mediul înconjurător cu ajutorul organelor de simț. În contextul muncii, sarcinile ce revin aparatului vizual au crescut în chip deosebit, si nu este de mirare, deoarece toate activitățile cer ochilor un aport intens. Peste 40% din volumul informațiilor și mai bine de 80% din calitatea lor sînt sesizate prin intermediul ochiului. Păstrarea funcției vizuale normale și crearea unor condiții optime pentru exercitarea acestei funcțiuni constituie preocuparea cea mai de seamă a oftalmologilor din lumea întreagă.

Pentru a înțelege mai bine mecanismul actului vizual se impun cîteva precizări.

Redusă la cea mai simplă expresie a sa, vederea cuprinde patru etape:

a) formarea imaginii pe retină prin mijlocirea sistemului optic — corneea și cristalinul;

b) producerea influxului nervos în celulele senzoriale ale retinei;

c) transmisia acestui influx de-a lungul neuronilor ce formează calea optimă;

d) interpretarea acestui mesaj la nivelul cortexului.

Sistemul dioptric al ochiului în repaus este pus la punct pentru infinit, adică, în repaus el vede clar numai obiectele situate la distanță. Pentru obiectele situate în apropierea ochiului, claritatea vederii este mai mică și spre a fi văzute corect este necesară intervenția **acomodației,** care, mărind puterea de refringență a ochiului, îi permite să reproducă limpede, pe retină, obiectele apropiate. În plus, globii oculari execută mișcări care urmăresc să clarifice imaginea acestor obiecte.

Caracteristica cea mai de seamă a mișcărilor globilor oculari este strînsa asociație dintre mușchii celor doi ochi. Această asociație este atît de perfectă încît ochii sînt capabili să treacă de la un punct la altul cu o rapiditate uluitoare, fără să se producă nici cea mai mică dedublare a imaginii.

Ochiul este un organ care se îmbolnăvește frecvent și, cîteodată, destul de serios. Starea de sănătate a unui om se poate reflecta în ochi și, foarte adeseori, simptomele oculare pot indica un pronostic favorabil sau defavorabil în multe boli generale, cunoscîndu-se faptul că deficiențele analizorului vizual reflectă nu numai situația sferei oculare, ci și a întregului organism.

Oftalmologul de astăzi, în afară de activitatea de cercetare și practica sa curentă, de **asistență curativă**, se ocupă și de **prevenirea** bolilor oculare, de păstrarea sănătății morfo-funcționale a aparatului vizual. Pentru crearea unor condiții materiale, de mediu, propice desfășurării optime a muncii vizuale, în cadrul oftalmologiei s-a format o nouă disciplină — **ergoftalmologia,** care are ca obiect studiul ochilor în diferite situații de muncă, și îndeosebi interdependența om-mașină-mediu, adică armonia dintre muncitor, uneltele sale de lucru și mediul ambiant.

Între om ca element biologic și condițiile sale de viață și de muncă există o unitate dialectică indestructibilă, demonstrată de rolul muncii în evoluția omului, munca fiind o necesitate naturală a fiecăruia dintre noi.

Pentru că ochiul ia parte, în chip nemijlocit, la toate procesele de muncă, măsurile de **îngrijire** ale vederii trebuie aplicate nu izolat, ci în legătură cu întregul complex al mediului intern și extern.

Se atribuie climatului o mare influență, și chiar un rol etiologic preponderent asupra dezvoltării bolilor. Astfel, inflamațiile conjunctivitei apar cu o frecvență crescută în lunile mai și iunie și, în general, în primăverile umede.

Condițiile economice și sociale exercită o influență indiscutabilă asupra bolilor oculare. Viața sedentară, alimentația defectuoasă predispun la anumite afecțiuni oculare care complică diabetul, hipertensiunea arterială, bolile de inimă, de ficat, rinichii etc.

Există în mod sigur o relație între capacitatea de muncă a lucrătorului și modul său de alimentare. Foamea, în general, scade capacitatea de muncă și este însoțită de unele tulburări ale organismului care sînt propice producerii accidentelor.

Apare, de asemenea, o relație între profesiunea exercitată și anumite boli denumite **profesionale.** Cauzele acestor boli sînt diferite și pot fi legate de producție, de mediul extern sau de condițiile în care se desfășoară munca. Diversele pulberi, praful din atmosfera care-l înconjoară uneori pe muncitor pot produce eczeme ale pleoapelor, blefarite, conjunctivite. La muncitorii care lucrează cu semințe de muștar, ipeca, pulberi pentru tăbăcitul pieilor apar uneori iritații cronice conjunctivale însoțite de lăcrimare și fotofobie. Aceleași fenomene se pot produce și la viticultori, florari, agricultori, horticultori etc. În sfîrșit, **intoxicațiile profesionale** datorate pătrunderii în organism a substanțelor toxice din mediul de muncă duc la diverse boli oculare, unele foarte grave. Plumbul este toxicul care produce cea mai gravă boală profesională, **saturnismul.**

Tratamentul profilactic al afecțiunilor cu caracter profesional este individual și colectiv. Raționalizarea proceselor tehnologice, prin folosirea unor procedee care împiedică răspîndirea vaporilor toxici, înzestrarea muncitorilor expuși la intoxicație cu îmbrăcăminte și echipament de protecție (măști de gaze), vizite si examene medicale periodice, alimentație bogată în albumină sînt numai cîteva dintre mijloacele de profilaxie a intoxicațiilor profesionale aplicate pretutindeni la noi.

Tulburările cauzate de radiațiile luminoase pot fi evitate prin combaterea iluminatului necorespunzător și folosirea judicioasă a mijloacelor ajutătoare, de pildă, a **ochelarilor de protecție.**

Din cele expuse mai sus, rezultă că îngrijirea ochilor necesită o atenție deosebită. Trebuie să se respecte anumite reguli de igienă care au un rol însemnat în prevenirea bolilor.

Unii oameni obișnuiesc să citească mult, în timpul nopții, la o lumină slabă, în poziții necorespunzătoare unei vederi optime. Alții neglijează micile tulburări ale vederii, pe care le iau în seamă numai în clipa cînd devin supărătoare. Dar ochiul, ca de altfel întreg organismul, are nevoie de o îngrijire atentă, continuă, de o riguroasă igienă. Somnul suficient, activitatea corect desfășurată, asigurarea unor condiții de luminare normală, poziția corectă în timpul muncii sînt doar cîteva dintre cerințele unei igiene a vederii. Iată alte cîteva:

1. Pentru prevenirea și combaterea miopiei se recomandă: un luminat bun, o distanță corectă între planul de lucru (pupitru, masă) și ochi, absența eforturilor anormale de acomodație. Sînt reguli obișnuite ce trebuie respectate pentru a evita obosirea ochilor.
2. Lumina să vină din stînga și să fie corect orientată asupra mesei de lucru.
3. Între orele de activitate sînt necesare pauze de 3—5 minute.
4. În caz de accidente — acestea se produc cel mai adesea în urma jocului cu obiecte nepotrivite — se va consulta fără întîrziere medicul. La fel în cazurile în care ochiul se înroșește și este dureros.
5. Ochelarii de soare sînt necesari numai atunci cînd ochii sînt bolnavi. Altminteri nu reprezintă decît o modă.
6. Controlul oftalmologic la începutul fiecărui an școlar și după vacanțe este strict necesar.
7. Este absolut obligatorie purtarea ochelarilor de către cei cărora le-a recomandat-o oftalmologul.
8. La terminarea școlii, în cadrul orientării profesionale, este indicată și consultarea unui oftalmolog.

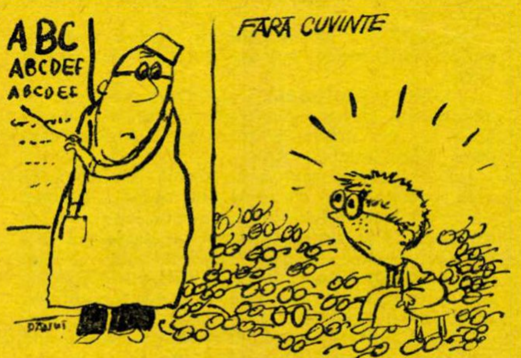

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

JOCURILE Zmaj

În fiecare an, la începutul lui iunie, în orașul Novisad, din R.S.F. Iugoslavia, se desfășoară Jocurile «Zmaj». Am avut prilejul să particip din partea Uniunii Scriitorilor la ediția a 19-a a acestor prestigioase manifestări.

Jocurile «Zmaj» au fost pentru mine o adevărată surpriză. Crezusem că voi participa la o serbare obișnuită prin care se cinstea memoria unui mare scriitor. Jocurile «Zmaj» sînt ceva mai mult. Au, în primul rînd, un larg ecou în lumea copiilor, a școlarilor, a profesorilor, a părinților. Se întîlnesc la această mare sărbătoare elevii din toate școlile ce poartă numele scriitorului clasic Iovan Iovanovici Zmaj. Și sînt multe aceste școli, vreo 28. Se întîlnesc scriitorii pentru copii din toată țara. Aici, cartea pentru copii și nu numai cartea, literatura pentru copii este adusă în prim plan, i se acordă o atenție deosebită. Se fac expoziții de carte, discuții reflectate fără zgîrcenie și fără prejudecăți în presă, la radio, la televiziune. Se fac bilanțuri editoriale și,în sfîrșit, se acordă un premiu literar, fiecare ediție a Jocurilor «Zmaj» avînd un laureat.

La toate acestea se adaugă participarea unor scriitori de peste hotare, care, prin schimb de idei, prin cunoașterea și traducerea unor cărți, lărgesc și mai mult cadrul acestor manifestări.

COSTACHE ANTON

DRAGAN LUKIČ

Floare de mac

În lanul de secară,
cu glezne de lumină
dansează-n miez de vară
o mică balerină...
Cu bluză ca de pară,
în liniștea cîmpiei
dansează-n vînt, ușoară,
pe vers de ciocîrlie.

Ochii

Ochi albaștri, albaștri, albaștri
grăunțe de adevăr
pe cerul înalt.

Ochi negri, negri, negri
grăunțe luminînd
într-o fîntînă adîncă.

Ochi verzi, verzi, verzi
frunze înfiorate
pe cîmpul necuprins...

Ochi căprui, căprui, căprui
sînt frunze neuitate
ce călătoresc toamna pe rîu.

Mingea

Trec ușor din mînă-n mînă
ca o pasăre în zbor..
Nici n-ai zice că-s de gumă;
sînt o minge-drăcușor.

Prin poiană sau pe prundul
rîului, în joc nestins, —
pînă la cer îmi zboară gîndul,
pe pămînt grăbită mi-s.

Fug și sar... Copiii roată
împrejurul meu i-adun.
Minge sînt, dar cîteodată-s
inimă de prieten bun...

În românește de **MIHAI NEGULESCU**

Fîntînile TIMPULUI 7

Victor Kernbach

ROBOTUL ALFA

Sufrageria din apartamentul profesorului Brîncoveanu era un dreptunghi încăpător, luminos și intim, iar ochiul indiscret neprevenit n-ar fi aflat decît cu greu că tot acolo se găseau și bucătăria, și frigiderul, și cămara de provizii. După ce se așezară la masă, în fundul încăperii se ridică lin un stor și apăru un soi de masă-bufet, pe șenilete. Încîntătorul bufet autopurtat se opri pe rînd lîngă fiecare și fiecare își luă cîte o ceașcă de supă, scoasă pe rînd de un sertăraș glisant. Ciudata instalație se retrase apoi în văgăuna ei din perete și storul căzu din nou, acoperindu-i retragerea.

— Ăsta e prietenul Alpha! zise Gelu Calomfir, mulțumit că ghicise.

— Să-mi spui la sfîrșit dacă gătește bine! zise profesorul. Dacă nu, mîine îl concediez.

Masa era bună, Gelu constatînd că arta culinară nici nu progresase, nici nu decăzuse în rafinament, dar că bucătăria era mult mai riguros controlată de medicină, oamenii nemai mîncînd pentru a mînca. Ceea ce îl încînta în plus, în virtutea educației tradiționale a dinastiei Calomfirilor, era absența oricărui alcool, și-și aduse aminte cum taică-său, academicianul Dan Calomfir, spunea uneori justificîndu-și inapetența față de vin sau altele: «Sîntem înconjurați de prea multe noxe ca să mi le mai adaug de bunăvoie și pe cele ale lui Bachus!» Iar altădată spusese unui prieten amator de țuică: «Bei țuică? Uf! De ce nu te mitridatizezi mai bine cu venin de șarpe?»

— La ce meditezi? exclamă deodată profesorul Brîncoveanu, cînd robotul Alpha le adusese fructe. Ţi-a căzut greu mîncarea?

— Nu, nu mi-a căzut greu! rîse Gelu. Confruntam două epoci alimentare. Deși ar fi trebuit mai curînd să mă gîndesc la ceea ce n-o să înțeleg niciodată de-a binelea: cum am ajuns totuși aici?

— Niciodată? exclamă profesorul. De unde știi tu că n-ai să înțelegi niciodată? Fleacuri. Zi mai bine că de fapt ai înțeles și acum, dar încă nu-ți vine a crede.

— De fapt el nu se mai îndoiește nici de capsulă, nici de puțurile temporale, zise Dan Calomfir.

— Lasă-l să se îndoiască, îndoiala nu e scepticism, îndoiala e spirit critic! zise profesorul.

— Dacă m-aș îndoi... Important pentru mine acum este că nu mă mai pot îndoi, zise Gelu. Cum nu mă îndoiesc de robotul Alpha, care ne-a hrănit așa de bine.

— Te înțeleg mai bine decît îți închipui, zise profesorul. Tocmai de aceea, haideți să ne mutăm în bibliotecă: pentru ceea ce am de gînd să-ți spun, scumpe prietene... E mai potrivit cadrul cărților decît al ustensilelor peste care domnește prietenul Alpha! Şi profesorul se ridică de la masă, pornind voinicește spre cabinetul său.

Gelu Calomfir băgă de seamă că nu mai dădea importanță unor accesorii cu care se și obișnuise în cîteva ceasuri, cum ar fi ușile automate (asta începuse să intre în uz încă din vremea lui, chiar dacă atunci erau încă uși după sistemul basculant, iar dincoace, sau acum, le deschidea și le închidea o celulă fotoelectrică) sau filtrele de aer și instalațiile de climatizare. Față de șocul călătoriei prin timp, toate celelalte i se păreau fleacuri.

În bibliotecă se așezară în fotolii care se mulau după corp.

— Uite ce voiam să-ți spun, bătrîne Gelu: nici noi nu ne-am obișnuit cu ideea că se poate călători prin timp în salturi. Totdeauna descoperirile șocante au intrat mult mai repede în uzul omenirii, decît în puterea ei de înțelegere, ca de pildă electricitatea, și de fapt aici e unul din secretele progresului.

— Da, înțeleg, însă aici mi se pare cu totul altceva, zise Gelu. Călătoria temporală contrazice brutal tot ce știa omenirea despre timp.

— Asta te îngrijorează ? izbucni rîzînd profesorul. Parcă teoria relativității n-a contrazis în atîtea privințe mecanica newtoniană! Dar lasă asta, dacă ți-ai aminti că pînă și biata locomotivă a lui Stephenson a speriat lumea; au fost niște medici, mi se pare la Paris, care ziceau că pasagerii se vor îmbolnăvi din cauza vitezei anormale a trenului care nu mergea nici cu douăzeci și cinci kilometri pe oră. Patruzeci de savanți au negat teoria meteoritică, afirmînd sub iscălitură că nu pot să cadă pietre aprinse din cer, și destul de mulți au demonstrat matematic imposibilitatea zborului prin aer. Dar un fizician, îmi amintesc că am citit în adolescență, unul de prin deceniul al șaselea din veacul vostru, dacă nu mă înșel, Ordway, a spus un lucru înțelept, că nu trebuie să judecăm știința secolului treizeci cu mentalitatea sau datele de care dispune secolul douăzeci. Ceea ce încă nu știm ni se pare imposibil, căci contrazice nu legile universului, legile acelea obiective care nu pot fi contrazise, ci legile pe care am apucat să le știm pînă atunci. Nici Einstein n-a spus vreodată că ultima limită a vitezei ar fi viteza luminii, ci că numai în condițiile universului cunoscut nu poate fi depășită. Dar mai bine întreabă-te de ce te-am ales pe tine din trecut?

MIODRAG MILOȘ

Soarele, unde se culcă?

După orele de muncă,
Soarele, unde se culcă?
În vreo pajiște cu flori?
După perdeaua de nori?
Poate între munți și creste,
Legănat de vreo poveste?
Unii zic: Se-neacă-n mare!
...Mîine, însă, iar răsare.

Basm

Am să împletesc un basm odată
Din bomboane și din ciocolată,
Din cer de-azur, din ape de cleștar
Și-l voi da copiilor în dar.

Basmul nu va fi cu smei și vrăjitoare,
Va avea cărări ce duc spre soare
Și licăriri senine de copii.
Din zîmbete-l voi împleti.

MIRA ALEČKOVIČ

Prietena de la catedră

Pe o bancă din școală, fără elevi, stă bătrîna învățătoare,
Cu părul ei cărunt, moale;
Ea vorbește în gînd cu elevii săi —
Și inima îi bate mai tare...

Mulți ani a învățat copiii la școala noastră,
Poate și pe tatăl tău și pe mama ta;
Dacă ai ști cum tresare
Cînd își întîlnește vreun elev.

E dimineața cînd va spune copiilor: eu nu mai pot
Să fiu cu voi la școală.
Voi sînteți toți copiii mei — șoptește încet —
Orice despărțire este dureroasă...

Dar eu vreau să fiu mereu pe urmele voastre,
Copiii mei dragi și frumoși,
Voi rămîne tînără cu voi și prin voi,
Oriunde m-aș afla.

Cînd va înflori primăvara teiul de lîngă școală
Îl voi mirosi împreună cu voi.
Ne vom uita la ramurile sale cînd cad frunzele toamna
Și n-o să fiu singură.

Înverzește grădina noastră, înflorește tînărul cireș
Pe care împreună l-am sădit;
Și voi mă bucurați cînd stați în fiecare an
În rîndurile băncilor scolare.

Cînd mîine veți fi întocmai ca niște exploratori
La vreo școală mare —
Voi veți continua să fiți pentru mine copiii mici
Pe care îi iubește bunica.

Și acum să mă iertați, zăpada îmi cade în păr
Ochii îmi sînt obosiți.
A venit înlocuitoarea mea, o tînără învățătoare,
Iubiți-o ca și pe mine.

În românește de **TEODOR HOLBAN**

RADE OBRENOVIČ

Așteptarea ploii

Și vara a trecut... La geamuri, încă
mai așteptăm desenul unui nor,
din soare izvorînd pe bolta adîncă...
Pe coala albă, tată, ce izvor
artezian va înflori poeme?
Grădinii, străzii, fiule, li-i dor
de norul așteptat de multă vreme —
de norul care, în amurg de vară
din pleoapa stinsă a soarelui coboară.

Știu, fiule, tu poate îmi vei spune:
cu-a ploii rodnicie și splendoare
poemul tău e norul care vine...
E norul ce coboară de la soare.

În românește de **MIHAI NEGULESCU**

ROMAN FOILETON

• • • • • • • • • • • • • • • • • •

— Cumva pentru că sînt nepotul unuia dintre descoperitori?

— Exact! Dar și pentru că ești fiul academicianului și așa mai departe... zise profesorul, uitîndu-se cu anume șiretenie drept în ochii lui Gelu Calomfir, care n-avea de unde să știe ce înseamnă «și așa mai departe».

— Știți ce mă pune în încurcătură? zise Gelu Calomfir. Bunicul meu, Dan Calomfir, a fost totuși un om de mare curaj al opiniei, cum se spune la noi. Și totuși abia dacă a îndrăznit, la sfîrșitul vieții, să-i spună fiului său, adică tatălui meu, toate astea, cînd i-a transmis manuscrisele lui. Iertați-mă, nu cumva e un fel de lașitate, să înțelegi ceva și să nu comunici celorlalți?

— Cuvîntul e cam tare, interveni Dan Calomfir.

— Da, zise profesorul, noi nu-l prea folosim, la noi nu are acoperire. Dar bunicul tău n-a avut nici o clipă de lașitate: era numai prudența excesivă a adevăratului om de știință. Îți repet: ia gîndește-te că ipoteza lui ar fi ieșit

ROMAN FOILETON

într-un spectacol de luptă inegală, fiindcă ea contrazice aparent cu brutalitate (deși de fapt nu contrazicea nimic, așa cum geometriile neeuclidiene nu contrazic geometria lui Euclid) știința clasică despre timp, fizica particulelor elementare fără masă, teoria universului cvadridimensional, chiar teoria laserului, care în altă formă a ei urma să fie aplicată în mișcarea temporală a capsulelor noastre, și că nici antigravitația nu era încă de fapt confirmată științific, deși, ai văzut cu ochii tăi... Teoria bunicului tău tocmai de aceea putea deveni ținta unor atacuri ironice ale învățaților conservatori. Cam în același deceniu, fără să știe de cercetările bunicului tău, cercetări similare făcea, și tot cu discreție, japonezul Koto Akamoro, discipolul lui Yukawa, iar ceva mai tîrziu americanul Homer Brown. În deceniul opt au mai apărut alți patru savanți. Ei toți sînt precursorii noștri, pentru că abia după anul 1995, unii dintre bătrînii aceia venerabili, împreună cu discipolii lor, au început să-și publice observațiile experimentale și mai ales calculele. Au început să se întîlnească, să-și scrie, iar discipolii lor au făcut chiar un fel de congres. Congresul acela este ziua de naștere a călătoriei temporale: anul 1999. Puțurile temporale au început să fie descoperite și amenajate abia după 2064, iar translația reușită a primei capsule s-a făcut în anul 2089. Trebuie să-ți spun însă un lucru care o să te uimească poate mai mult decît te-a uimit realitatea transportului temporal: azi, în 2150, mai sînt grupuri ostile, bineînțeles în sens teoretic, aplicării invenției. Ele spun că avem destule de făcut și fără să ne plimbăm de-a lungul timpului, înainte și înapoi, deoarece riscăm a ne amesteca din greșeală în autonomia altor epoci, producînd cine știe ce aberație.

În secolul vostru, omenirea a descoperit în sfîrșit sensul dialectic al echilibrului ecologic, a înțeles că perturbarea acestui echilibru poate avea urmări catastrofale. Intuiții remarcabile în privința asta s-au vădit mai demult, chiar cu 29 de secole mai devreme, cînd, de pildă, regele indian Ashoka, un mare reformator și

ROMAN FOILETON

răspînditor de cultură, a limitat tăierea pădurilor. Tu ai să zici: dar ce are a face echilibrul ecologic cu aria timpului? Are. O intervenție a noastră cu modificări evidente, adică ceea ce se numește cronoplastie, poate deranja grav sau chiar catastrofal echilibrul ariei timpului, adică istoria evoluției după legi obiective a omenirii. Dacă noi am face cronoplastie într-un moment, am putea deranja grav un alt moment, pe care nu-l putem prevedea prin calcul, și s-ar dezechilibra istoria, iar așa ceva este inimaginabil de grav.

— Totuși, zise Gelu Calomfir, interveniți în unele cazuri. M-ați adus pe mine aici, l-ați trimis pe Stan Frunzaru acolo...

— Răspunde-i... nea Stane! zise profesorul.

— Ce să-i răspund? De fapt știe și el tot așa de bine ca noi că schimbul nostru de vizite nu duce la cronoplastie. Ce vede el, ar fi văzut oricum. Drumul lui spre orizontul ăsta e declanșat, nu-l oprim, nu-l accelerăm. Ceea ce ți-am arătat, sînt pentru tine, Gelule, obiective turistice, fiindcă nu te-am inițiat și n-o să te inițiem în nici o tehnologie care nu e a epocii tale.

— Turistic, nu! zise profesorul. Dacă ar fi fost numai o călătorie de agrement, nu s-ar fi aprobat. Și nici unul dintre voi nu știe cîte teste prealabile vi s-au făcut, pînă cînd s-au obținut cele două aprobări! Vrei să știi adevărul? Călătoria ta de informare, și aș putea spune mai exact de confirmare, s-a produs tocmai pentru că ești cel care ești. Și cu asta îți spun al doilea adevăr, poate mai neplăcut: prima ta călătorie în viitor încetează chiar acum. Era un proverb, de pe cînd vînătorii trăgeau cu arcul: să nu întinzi coarda. N-o vom întinde. Dar pe la noi vei mai fi adus. Acum pleci cu Stan Frunzaru, înapoi în școala unde sînteți colegi, și să stați, hm, în banca voastră!

Deși îi părea rău, Gelu Calomfir se ridică zîmbind. Strîngerea de mînă a profesorului Brîncoveanu îl umplu de căldura emoției.

Apoi, tunelul antigravitațional îi transportă pe cei doi colegi la rîpa galbenă.

(VA URMA)

Un ciob de sticlă colorată

SCHIȚĂ DE
COSTACHE ANTON

ILUSTRAȚIE DE
Ofelia Dumitrescu

La prima vedere, clasa noastră nu are nimic neobișnuit. E o clasă ca atîtea altele, cu bănci, catedră, tablă, cu o sobă uriașă și greoaie ca un hipopotam, cu trei ferestre înalte, acoperite pînă la jumătate de perdeluțe brodate cîndva de mîinile fetelor, priceputele și harnicele noastre colege. Ar mai fi cuierul! Un cuier meșterit de băieți. Un cuier nostim, un fel de cronică în imagini dintr-un timp aproape uitat, adică exact de pe timpul cînd aveam un cerc de pirogravură și ne plăcea să-l frecventăm. Tot de pe-atunci ne-a rămas și colțul cu trofee de la diferite olimpiade, întreceri sportive sau concursuri. Și fresca de pe peretele de la intrare lucrată de cei de la cercul de pictură. Și statuietele ori busturile de voievozi și domni modelate în lemn de talentații noștri sculptori. Bineînțeles, aș putea să mai adaug la acest răboj cele trei planșe care au obținut premiul I la un concurs județean de desene. Însă prefer să mă opresc. Pentru că de aici, de la aceste planșe începe neobișnuitul. Încep laurii care ne-au făcut cunoscuți în tot orașul, faima, începe climatul acela călduț ce s-a instalat pe nesimțite așa cum se instalează uneori primăvara. Virgil zice că pe sub ferestrele clasei ar trece Gulfstreamul și că «foarte curînd la noi vor înflori smochinii și portocalii». Acestea sînt cuvintele rostite chiar de Virgil. Colegul meu de bancă vrea să fie ironic, însă nu găsește niciodată tonul potrivit. Nu-l ajută glasul. Nici temperamentul. Pentru că e prea timid și cuvintele îi sînt mereu potrivnice, îl trădează. Un cuvînt rostit de Virgil, oricît de ironic, e ca o săgeată care își schimbă brusc direcția. Dar Virgil nu are nici o vină. Vina e a celor trei planșe. Cum au fost așezate la loc de cinste, lîngă celelalte trofee, clasa noastră a suferit o ciudată metamorfoză. Parcă pămîntul și-ar fi schimbat punctele cardinale. Razele soarelui nu mai pătrund prin ferestrele dichisite cu perdeluțe albe. Cele trei ferestre au devenit inutile ori pur decorative, pentru că lumina, adevărata lumină care ne face să strălucim în ochii multora dintre profesorii noștri, pornește direct din aurul medaliei agățată lîngă faimoasele desene. Profesorul de istorie, de pildă, nu a mai lăsat de trei ani nici un corigent. La sfîrșitul ultimului trimestru îi cheamă în fața catedrei pe cei șase sau șapte elevi amenințați de corigență și le spune cu generozitate:

— Ar trebui să vă las, să-mi veniți pregătiți mai bine la toamnă, dar țin la clasa voastră și n-are rost să-i întunec prestigiul. O să vă trec și de data aceasta.

Cei șase sau șapte colegi se întorc victorioși, defilează printre bănci cu pași mari, așa cum defilează toreadorii prin fața tribunelor după ce au învins taurii. În clasă se iscă ceva ca o boare de vînt. Dar nici vorbă nu-i de vînt. E un murmur de aprobare. Vianora sare de la locul ei și aleargă spre catedră. Vianora e comandanta detașamentului. Are în mîini un buchet mare de trandafiri. Trandafiri albi. Sînt florile preferate ale profesorului nostru de istorie. Nu știu dacă Vianora cunoaște preferințele pentru flori ale tuturor profesorilor. Știu altceva, că în vaza de pe catedră apar flori în fiecare zi. Apar ghiocei, narcise, crini, chiparoase, buchete mari de liliac, de margarete, de gladiole, de crizanteme.

Virgil nu se poate stăpîni și ironizează:

— O floare e ca un felinar. Ne ajută să nu cădem în nas.

Însă Vianora nu-l aude. Iar dacă-l aude (uneori îi acordă această favoare), nu se supără. Eu sînt prin apropiere, sînt martor. Ascult, privesc și încremenesc de uimire, pentru că oricît de dure ar fi cuvintele rostite de Virgil, Vianora zîmbește încîntată ca de un compliment. Dar să nu vă mire. Zîmbetul Vianorei și florile din vaza de pe catedră ne pun totdeauna la adăpost. Mai mult, ne dau o senzație ciudată de răsfăț. Parcă ar fi mereu vară și vacanță, iar noi parcă am fi mici și în joacă am privi prin cioburi de sticlă colorată. Cînd pui la ochi un ciob de sticlă colorată în jur totul pare mai frumos, lumina are ceva fascinant, ceva mătăsos și diafan, iar lucrurile își pierd din contur și din greutate. Bineînțeles, în joaca aceasta ne prindem toți. Vianora are ciobul cel mai mare și strigă:

— Lumina mea e albastră, albastră! Parcă în jur e apa unei mări.

Mirela o secondează:

— Și lumina mea e albastră. Parcă aș pluti lîngă un recif de corali. Coralii sînt tot albaștri.

— Nu se poate, strigă Bogdan. Coralii sînt roșii. Poate că vezi altceva. Sînt sigur că vezi cai de mare.

— Lumina mea e portocalie, strigă și Florina.

Virgil ricanează:

— Și vezi portocale?

Dar Florina nu-l aude. Există o convenție a jocului, pe care trebuie s-o accepți, să i te supui. Virgil n-o acceptă ori nu ține seama de această convenție și rămîne în afara jocului.

Ceea ce mi se pare ciudat, este faptul că între joaca aceasta și între activitatea pionierească din detașamentul nostru este o mare, o nemaipomenită asemănare. Convențiile sînt identice, iar noi le acceptăm fără măcar să clipim, cu seninătate, cu candoare, cu dezinvoltură. Aproape în fiecare zi, Vianora sare de la locul ei, deschide un caiet albastru care amintește culoarea ciobului de sticlă și strigă:

— Copii! Astăzi trebuie să mergem în parc să măturăm aleile!

— Am de învățat la fizică, strigă Mirela. Trebuie să merg și la ora de pian.

— Eu am oră de engleză, strigă Bogdan.

— Și eu trebuie să merg în lună, mormăie destul de tare Virgil.

Dar Vianora nu-l aude. Se uită în caiet și întreabă uluită:

— Azi e miercuri? A! Păi și eu am lecția de vioară, iar diseară... Cred că e bine să amînăm povestea cu parcul.

— De ce s-o amînăm? întreabă furios Bogdan. N-o să avem timp nici mîine, nici poimîine. Mai bine bifează că am fost astăzi în parc...

Vianora se uită în caiet, apoi ochii ei mari, albaștri și luminoși se plimbă peste bănci. Întreabă:

— Sînteți de acord să bifez?

Răspunde Florina:

— Sigur că sîntem!

Ceilalți tac, dar tăcerea aceasta nu înseamnă nicidecum că o dezaprobă pe Florina. E o tăcere complice. O tăcere care aprobă. Vianora bifează cu roșu, închide caietul și spune cu încîntarea care nu o părăsește niciodată:

— Bine, putem să ieșim în recreație.

Florina se năpustește prima spre ușă. Virgil rămîne în bancă la locul lui. Eu mă apropii de fereastra din mijloc. O văd pe Vianora. Aleargă prin curte. Are, ori mi se pare doar, că are în mînă un ciob de sticlă colorată? Strigă ceva. Nu-i aud glasul, dar cred că nici nu-i nevoie. Pentru că dacă are în mînă ciobul de sticlă colorată, știu ce strigă, așa cum știu că pînă la sfîrșitul lunii sau al trimestrului toate activitățile din caietul ei albastru vor fi bifate cu roșu, iar clasa noastră se va bucura în continuare de faimă.

START '76

CEI MAI TINERI CAMPIONI AI MOTOCROSULUI NOSTRU

ALEXANDRU Ilieș

Iată că și în motocros — exact cum s-a întîmplat în gimnastică, de pildă, în ultimul timp cum s-a întîmplat în gimnastică, de pildă, în ultimul timp tinerețea și-a făcut încet-încet loc, apoi — nu de mult — s-a impus pregnant și autoritar: **campionul seniorilor din țara noastră pe 1976 este un... băiat de 17 ani — ERNEST MÜLNER din Brașov** — care în cadrul campionatului republican a reușit să învingă sportivi reputați — pe Mihai Banu, fostul campion al țării, Aurel Ionescu, maestru al sportului, Traian Moașa, Paul Filipescu și alții.

Drumul celui mai tînăr campion de motocros al țării noastre spre prestigiosul lui succes a început de la o... joacă și a fost parcurs, de la început, alături de alt băiat — **ALEXANDRU ILIEȘ** —, mult mai mic (în prezent are doar 13 ani), și el ajuns tot campion în acest an, la motoreta «Mobra». Locuind în aceeași curte (pe Calea București din Brașov), cu cîțiva ani în urmă cei doi vecini și prieteni au tot umblat la motoreta tatălui lui Alexandru pînă... au stricat-o. Supărarea părinților a fost însă de scurtă durată, pentru că a doua zi băieții au reparat-o singuri. Impresionat de isprava și de pasiunea lor pentru motoare, tatăl lui Ernest, Paul Mülner (apreciatul antrenor al motocicliștilor de la «Torpedo» Zărnești), i-a selecționat pe amîndoi în grupa de începători. Iar aici... După lungi și exigente antrenamente, Ernest a intrat în febra concursurilor oficiale în 1972, iar doi ani mai tîrziu, (în 1974 deci), l-a urmat și prietenul și colegul lui, Alexandru Ilieș. Iar acum, iată-le palmaresele:

ERNEST MÜLNER (17 ani, 1,82 m înălțime, 62 kg, elev în clasa a XI-a a Liceului «Unirea» din Brașov): 1972 — vicecampion la motoretele «Mobra»; 1973 — campion la motoretele «Mobra»; 1974 — vicecampion la juniori; 1975 — campion la juniori, 1976 — campion la seniori.

ALEXANDRU ILIEȘ (13 ani, 1,42 m înălțime, 45 kg, elev în clasa a VIII-a la Școala generală nr. 8 din Brașov): 1974 și 1975 — vicecampion la motoretele «Mobra»; 1976 — campion republican la motoretele «Mobra», clasa 70 cmc.

Unii specialiști rămîn în continuare circumspecți în ceea ce privește antrenarea copiilor și adolescenților în practicarea acestui sport bărbătesc. Se tem de eventualele accidente. Am ținut să cunoaștem în acest sens și părerea lui **Paul Mülner**, antrenorul celor doi tineri campioni. Iată ce ne-a declarat:

— După părerea mea, riscuri de accidente există în orice sport, ba chiar și-n activitățile obișnuite. Din experiența de ani de zile, am convingerea că un tînăr care practică motociclismul nu riscă mai mult decît cel care conduce o bicicletă sau un cart. Și dacă se are în vedere și pregătirea temeinică — și obligatorie — a motocicliștilor, se poate spune că riscurile sînt reduse la minim.

— Dar defecțiunile tehnice care apar la motocicletă în timpul competiției? Și ele pot fi evitate de cei mai tineri concurenți?

— Succesul unui motociclist se datorează în egală măsură atît mașinii cît și talentului și pregătirii acestuia. Alergătorul este — trebuie să fie — legat sufletește de motocicleta lui care-l ajută să învingă sau să treacă peste momentele dificile. De aceea, un adevărat motociclist își pregătește temeinic mașina pentru concurs. La secția noastră vin mulți tineri, însă îi reținem pe cei care se dovedesc, în primul rînd, harnici și serioși în buna întreținere a motocicletelor. Talentul se împlinește numai printr-o minuțioasă și temeinică activitate de antrenament și de atelier. Atenție însă: motociclismul nu trebuie practicat decît sub riguroasa supraveghere și îndrumare a antrenorului!

TRAIAN IOANIȚESCU

ERNEST Mülner

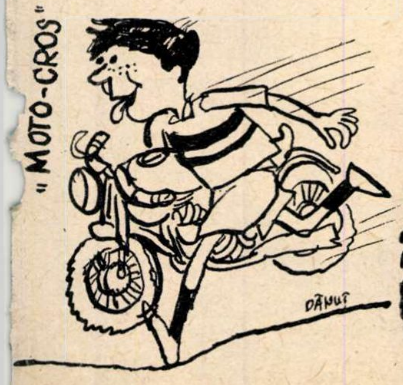

UN MILION DE PRIETENI

● **ANCHETA «AȘA MUNCEȘTE COLEGUL MEU». Din Craiova, str. Brestei nr. 271 A, Mihai Constantin** îmi trimite una dintre acele corespondențe care, atît prin exemplaritatea faptelor descrise cît și prin claritatea relatării nu mai au nevoie de comentarii:

MEȘTERUL TUDOR

«În vara acestui an, am avut de executat în atelierele școlii noastre o comandă de mese și scaune de laborator, destinate înzestrării noilor școli din județ. A fost o adevărată întrecere între detașamente — care își îndeplinește planul mai repede, care dă lucrări de cea mai bună calitate?

Încă de la început, ne-a atras atenția precizia și sîrguința colegului meu Dumitru Tudor; piesele ieșite din mîna lui erau perfecte. Lucra rapid, calm, folosind uneltele cu o precizie de adevărat meșter. Tovarășul maistru l-a întrebat «De la cine ai învățat toate astea?» **Un răspuns simplu:** «De la tatăl meu. Eu, acasă, îmi ajut de mic părinții în treburile gospodărești. Tata se pricepe la toate și m-a învățat și pe mine».

Curios, tovarășul maistru l-a vizitat acasă anume ca să vadă cum arată «la fața locului» cele spuse de Tudor. Pe urmă ne-a povestit și nouă că, într-adevăr, părinții colegului nostru i-au insuflat de mic atît priceperea **de a munci cît și** dragostea **pentru muncă.**

Detașamentul nostru a terminat întreaga comandă cu cinci zile înainte de termen, și o parte din merit îi revine lui Tudor, care ne-a fost un foarte bun exemplu. Datorită succesului nostru, direcțiunea școlii ne-a trimis într-o excursie. Un singur coleg nu a putut participa: Tudor! L-am întrebat, mirați, cu toții, de ce nu vine. Ne-a răspuns vesel:

— Nici o grijă, or să mai fie excursii. Acum însă nu pot să merg: ne construim o casă nouă. Cîte nu sînt de făcut: fundația, zidăria, tîmplăria, instalațiile! Cum s-ar putea să lipsesc?»

Să remarcăm, dragi cititori, **plăcerea de a munci** pe care o manifestă Tudor Dumitru precum și pilduitorul său **simț al datoriei.** E cazul, în același timp, să apreciem și calitățile de **reporter** ale lui Mihai Constantin: capacitatea de a sesiza **un aspect cu adevărat semnificativ,** știința de a-l relata folosind **cele mai grăitoare amănunte, claritatea expunerii.** Fiecare dintre cei doi primește din partea redacției cîte o **Diplomă** și cîte o trusă specială de pixuri colorate, tip **«Cutezătorii».** Este, după cum știți, răsplata rezervată participanților la ancheta **«Așa muncește colegul meu»,** în cadrul căreia obțin diplome și premii atît autorii cît și eroii celor mai grăitoare corespondențe. Ancheta continuă; aștept corespondențele voastre.

OVIDIU ZOTTA

● Scenariul: VASILE BÂRZĂ și CONSTANTIN DIACONU ● Desene: OFELIA și POMPILIU DUMITRESCU

DETAȘAMENTUL EROU 2

REZUMATUL EPISODULUI PRECEDENT: ÎN ZORII ZILEI DE 14 SEPTEMBRIE 1944, GRUPA COMANDATĂ DE ELEVUL-SERGENT MITICĂ PASTRAMĂ EXECUTĂ O CERCETARE PRIN LUPTĂ ÎN POZIȚIILE OCUPATE DE FASCIȘTI IN FAȚA ȘANȚULUI ANTITANC, DE UNDE SE ÎNTOARCE CU OPT PRIZONIERI, PRINTRE CARE ȘI UN OFIȚER.

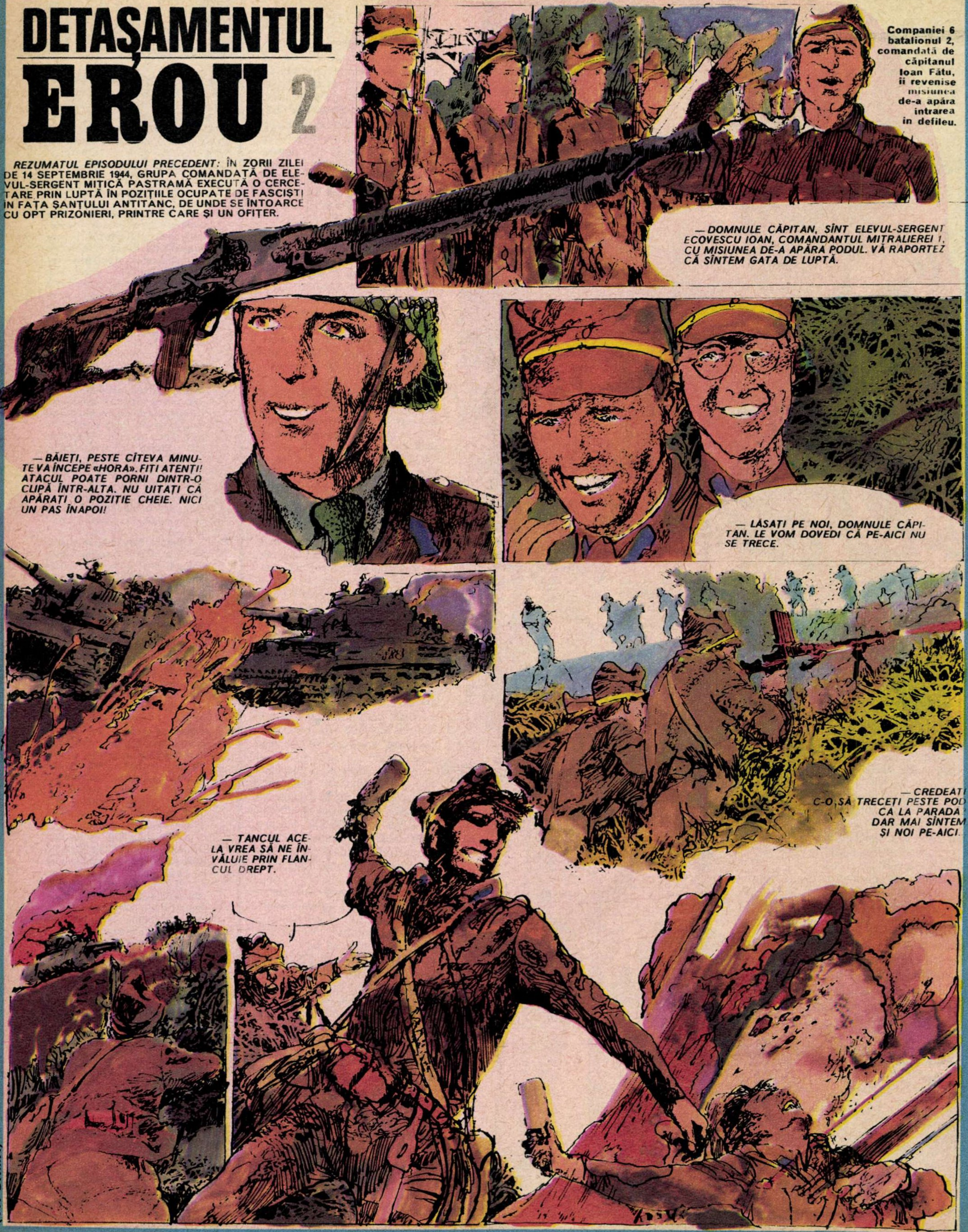
Companiei 6 batalionul 2, comandată de căpitanul Ioan Fătu, îi revenise misiunea de-a apăra intrarea în defileu.
— DOMNULE CĂPITAN, SÎNT ELEVUL-SERGENT ECOVESCU IOAN, COMANDANTUL MITRALIEREI 1, CU MISIUNEA DE-A APĂRA PODUL. VĂ RAPORTEZ CĂ SÎNTEM GATA DE LUPTĂ.
— BĂIEȚI, PESTE CÎTEVA MINUTE VA ÎNCEPE «HORA». FIȚI ATENȚI! ATACUL POATE PORNI DINTR-O CLIPĂ ÎNTR-ALTA. NU UITAȚI CĂ APĂRAȚI O POZIȚIE CHEIE. NICI UN PAS ÎNAPOI!
— LĂSAȚI PE NOI, DOMNULE CĂPITAN. LE VOM DOVEDI CĂ PE-AICI NU SE TRECE.
— CREDEAȚI C-O SĂ TRECEȚI PESTE POD CA LA PARADĂ DAR MAI SÎNTEM ȘI NOI PE-AICI.
— TANCUL ACELA VREA SĂ NE ÎNVĂLUIE PRIN FLANCUL DREPT.

(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 București, str. 13 Decembrie nr. 3.

index 41033

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● *TIPARUL:* **C.P.C.S.**

PREZENTARE ARTISTICĂ: POMPILIU DUMITRESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: LUCIA SICOMAȘ

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU • Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA • Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA

12 PAGINI, 1 LEU

JOI, 4 NOIEMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 476)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

45

În acest număr:

● COLUMNĂ ÎN MILENII

● CE ACȚIUNI POLITICO-IDEOLOGICE, CULTURAL-EDUCATIVE ȘI SPORTIVE VOM ORGANIZA ÎN ACTUALUL AN ȘCOLAR?

● CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII. VI-L PREZENTĂM PE CÎȘTIGĂTORUL MARELUI PREMIU LA CONCURSUL «MINITEHNICUS» — 1976.

● Rubricile noastre: «Omul și natura», «Clubul logicienilor», «Un milion de prieteni», «Sport», «Jocuri».

YO4 KAY
YO9 ALM
99

Foto: CONSTANTIN POPESCU

TRAIASCA ALIANTA DE NEZDRUNCINAT DINTRE CLASA MUNCITOARE SI TARANIMEA COOPERATISTA!

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

ZIUA RECOLTEI

Ziua recoltei, omagiu adus celor ce muncesc pe ogoare și rodniciei pămîntului românesc, a devenit o sărbătoare tradițională a poporului nostru. Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, la această sărbătoare, a cărei principală manifestare s-a desfășurat de data aceasta în județul Olt, i-a conferit o importanță deosebită, a evidențiat prețuirea pe care partidul și statul nostru, întregul popor, o acordă activității pline de abnegație a țărănimii, a tuturor oamenilor muncii din agricultură, strădaniilor lor de a obține producții tot mai bogate, de a-și aduce o contribuție crescîndă la înflorirea patriei socialiste.

Sărbătoarea belșugului s-a desfășurat în noul centru civic al orașului Slatina, în mijlocul căruia se înalță impunătorul edificiu al Casei de cultură.

Într-o atmosferă însuflețită, sărbătorească, în aclamațiile zecilor de mii de participanți la adunarea populară, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Cuvîntarea secretarului general al partidului a fost urmărită cu viu interes. Locuitorii județului și-au reafirmat sentimentele de dragoste și încredere în partid și secretarul său general, și-au reînnoit hotărîrea de a munci mai bine, de a face totul pentru îndeplinirea marilor sarcini ce revin județului în actualul cincinal, pentru înfăptuirea hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R., pentru înflorirea continuă a României socialiste.

ÎMPLINIRI PE MĂSURA HĂRNICIEI

Deși dis-de-dimineață — ne scrie corespondentul nostru prof. **Elena Ițcou** — i-am găsit pe pionierii din Baiceni, județul Botoșani, pe terenurile microfermei școlare.

Grupuri de pionieri în haine de lucru lucrează de zor. Unii dintre ei sapă cartofii, alții îi culeg, iar în urmă se pregătește pămîntul pentru recolta viitoare.

—Doar cîțiva saci sînt cu cartofi mai mici, pe care-i păstrăm pentru sămînță, ne spune pionierul Alexandru Barnea.

—Majoritatea cîntăresc peste 300 de grame! Au venit copii de la grădiniță să-și ia cîțiva pentru lecție și, uitați-vă, nu-i pot ține în mînă! rîde Felicia Guluța.

În lanul cu porumb, îi zărim pe elevii clasei a VIII-a.

—Avem recoltă frumoasă și aici, priviți ce viguroși au crescut. Dar acum ne grăbim, pare să vină ploaia.

Încet, încet, roadele își iau locul în coșuri, în stive, în magazii. Acum, mulțumiți de sporul pe care l-au avut, copiii se îndreaptă spre casele lor. Unii dintre ei ne mărturisesc că nu și-au încheiat treburile pe ziua de azi.

Constelația PIONIERII

Oltița și Viorel, Ionel, Jenică și încă mulți alții au de gînd ca după-amiază să-și ajute părinții la recoltarea sfeclei. Aurel i-a promis tatălui, concursul la construcția unui gard.

Îi privesc și-i ascult pe acești inimoși pionieri. Îmi dau seama că merită toată lauda. De altfel, și comandanții lor instructori, ceilalți tovarăși profesori, sînt mulțumiți de ei. Învață foarte bine, iată, de pildă, anul acesta toți absolvenții clasei a VIII-a au intrat, prin concurs, în treapta I a liceelor de specialitate.

Plec de la Baiceni cu un sentiment de admirație pentru pionierii de aici care se pot mîndri cu rezultatele lor deosebite, nu numai la învățătură, dar și în munca practică. Mărturie stau construcțiile unui nou local de școală cu laborator și atelier de lăcătușărie, ambele dotate din veniturile microfermei. Impliniri, satisfacții pe măsura hărniciei, entuziasmului lor.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

„APROAPE DE PĂMÎNT," DAR MEREU LA ÎNĂLȚIME!

— Să nu ne-o luați în nume de rău dacă o să vă mărturisim că știam dinainte prima dumneavoastră întrebare.

— Recunosc, nu-i originală, dar...

— Nu vă scuzati, este vorba de o experiență a noastră, a piloților, de ani de zile. Știm că atît noile cunoștințe, cît și vechii prieteni vor să afle, cînd ne întîlnesc, întîmplări deosebite prin care am trecut.

— Și?

— Și... nu prea avem ce le povesti!

Îi privesc cu atenție, cu oarecare curiozitate pe cei doi piloți reuniți cu destulă greutate, special pentru revista «Cutezătorii», într-unul din birourile comandantului aviației utilitare. Mă gîndesc că mi-ar fi fost mult mai la îndemînă să port discuția acolo, pe pistă, că mi-ar fi plăcut să fiu în preajma avioanelor, a elicopterelor, să le văd de aproape. Dar vîntul puternic care sufla fără întrerupere îmi fusese potrivnic. Deși, într-un fel, trebuia să-i fiu recunoscătoare. El îi ținuse pe loc și pe zburători.

— Este un inamic de temut, îmi atrage atenția pilotul Lazăr Șándru, **arătîndu-mi pe fereastră copacii aplecați de vînt pînă aproape de pămînt.**

— Piloții curajoși pot înfrunta orice fel de vreme?

— Piloții sînt TOȚI curajoși. Altfel nu și-ar fi ales meseria aceasta. Numai că ei înțeleg într-un anume fel curajul. În orice caz, nu avîntarea orbește într-o situație din care nu știi cum vei ieși. Stăpînirea perfectă a aparatului de zbor, cunoașterea posibilităților lui, înțelegerea deplină a fenomenelor naturale și interpretarea lor legat de zonele geografice în care se zboară — sînt numai cîteva elemente care îmbinate, corelate, alcătuiesc conținutul curajului.

— Putem spune deci, că oricine deține aceste calități poate deveni pilot?

Bărbatul blond, cu o statură impunătoare, și care pînă acum ne ascultase în tăcere, pare amuzat. Se hotărăște să vorbească. Este pilotul Gheorghe Munteanu.

— Ar fi mult prea puțin. În orice meserie este nevoie de dăruire. La noi nu numai că este nevoie, dar fără ea nu se poate. Nu mă refer numai la zborul în sine. Sînt situații cînd trebuie să salvăm culturi întregi năpădite de dăunători, altele cînd pădurile au nevoie de ajutorul nostru. Și totdeauna trebuie să răspundem prompt.

Deși, la prima vedere s-ar părea că este deajuns să deschizi trapa, să lansezi soluțiile care ți se dau, nu-i deloc așa. Este nevoie să cunoști și să respecți anumite reguli specifice agriculturii, să dozezi științific materialele, să nu depășești cultura pentru că alteia vecine îi poate face rău, să cobori la o anumită înălțime față de sol, altfel vîntul — iarăși vîntul — împrăștie totul, ca într-o joacă.

— Faptul că zburați atît de jos, uneori la numai cîțiva metri deasupra pămîntului, vă dă mai multă siguranță?

— Cu cît zborul este la mai mică înălțime, cu atît el este mai dificil. Copacii, casele, firele de telegraf sînt tot atîtea pericole de evitat. Trebuie să recunoaștem, la fel ca și păsările, ne simțim mai bine sus, la înălțime.

— Am văzut multe scrisori sosite aici, la comandament, în care conducerile cooperativelor agricole de producție ale întreprinderilor agricole de stat, transmit mulțumiri pentru munca plină de abnegație depusă de piloți și care a dus la o creștere a productivității uneori chiar și pînă la șaptezeci la sută.

— Desigur, acestea sînt momentele cînd mulțumirea noastră este mai deplină ca oricînd. Noi sîntem un fel aparte de agricultori, între cer și pămînt, dar mai aproape de pămînt.

N.R. Și totuși, mereu la înălțime!

Brusc, dialogul nostru a fost întrerupt. Telefonul sună lung, insistent. «Piloții sînt chemați la bază!» se auzi în receptor. Am înțeles că noi misiuni importante îi așteaptă pe comuniștii care mi-au vorbit cu atîta modestie despre munca lor.

ELENA MĂNESCU

ÎN UNANIMITATE -

MARELE PREMIU!

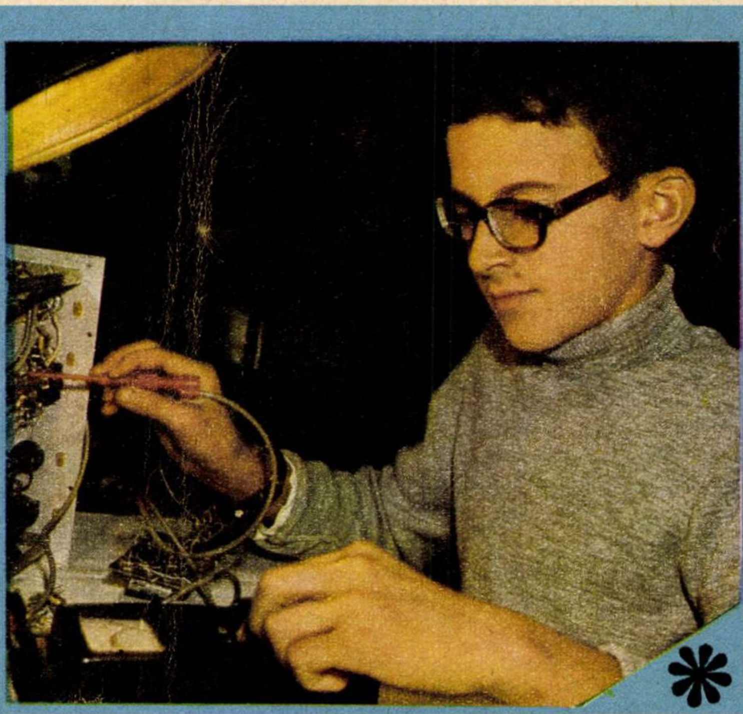

«Cartea de vizită» pe care v-o prezentăm conține numele și performanțele tehnice ale unui foarte tînăr inventator (nici 14 ani) — pionierul **Narcis Negulescu,** elev în clasa a VIII-a la **Școala generală Șerbănești, județul Suceava.** Nume ce figurează cu un redutabil succes — Marele premiu — în catalogul impresionantei «promoții» de minitehnicieni, aproape 50 000! — participanți la cea de a IX-a ediție a concursului. Un posibil titlu la succinta biografie pe care încearcă s-o contureze reporterul ar fi «orele tîrzii ale unui minitehnician». Titlu lipsit de pretenția metaforei, dar care sugerează acele multe ceasuri de căutări febrile, de lucru tenace în propriul său atelier, acele ceasuri ridicate la puterea... minții, a imaginației fertile, la intensitatea pasiunii. Adăugăm la acestea atributul perseverenței, datorită căreia rodul minții — proiectul — se transformă în realitate, mai exact în **Instrumentul pentru măsurarea unor mărimi electronice,** cu care elevul Narcis Negulescu a intrat în competiția celor mai tineri inventatori.

I-am adresat lui Narcis obișnuita întrebare care să ne dezvăluie preludiul preocupărilor sale în domeniul electronicii. Relatarea lui are caracterul retrospectivei elocvente.

— Încă din clasa întîi a început să mă intereseze construcția radioreceptoarelor. Primele noțiuni le-am deprins de la sora mea mai mare (actualmente elevă la un liceu cu profil electrotehnic) care era membră a cercului de radio și telegrafie. Ea lucra și acasă, unde avea o întreagă «zestre» de piese: rezistențe, condensatori, tranzistori. Consulta tot felul de scheme care mie mi se păreau teribil de complicate, dar speram să reușesc într-o zi dezlegarea cifrului lor miraculos. Visam să vînez măcar o «vulpe», cu un receptor construit de mine. Dorința mi s-a împlinit în clasa a III-a, pentru ca un an mai tîrziu să am satisfacția de a repera două «vulpi» cu un aparat de construcție proprie, într-o întrecere județeană.

Acel cadru fertil, propice dezvoltării aptitudinilor sale tehnice l-a constituit cercul de radiogoniometrie, cerc cu o tradiție de zece ani și al cărui mentor a știut să declanșeze o autentică emulație, să stimuleze virtuțile tehnice, să transmită învățăceilor săi «suflul» inventivității. Trebuie să menționăm că Școala generală din Șerbănești este deținătoare a unui premiu colectiv la ediția precedentă a concursului «Minitehnicus» și că aici funcționează principiul autodotării cu aparatură construită de către elevi.

— Autodotarea cercului a constituit de fapt — continuă interlocutorul nostru — mobilul realizării **Instrumentului pentru măsurarea unor mărimi electronice.** Cel pe care-l foloseam în atelier era prevăzut cu o capacitate de măsurare redusă. Mă frămînta ideea construirii unui aparat multifuncțional, de largă utilitate. L-am conceput cu patru dispozitive: un capacimetru (pentru determinarea capacității condensatorilor); betametru (pentru măsurarea curenților reziduali); undametru (necesar determinării frecvenței circuitelor oscilante și ultimul, care mă obseda de multă vreme, este voltmetrul electronic, atît de util nouă, «vînătorilor» de vulpi, pentru punerea la punct a receptoarelor pentru goniometrie operativă.

În atelierul său de acasă (aflu că, de fapt, electronica este o preocupare cu tradiție în familie — tatăl, sora mai mare, încă un frate și chiar mama se consacră aceleiași pasiuni), Narcis ne prezintă un «breviar» al construcțiilor aflate în stadiul de lucru sau de proiect. Printre acestea, o invenție asupra căreia ne informează cu discreție, sugerîndu-ne doar că e vorba de electronica aplicată în agricultură (el fiind totodată și președintele microceapeului). Se gîndește, de asemenea, la realizarea unui detector de metale. Împreună cu colegii săi lucrează la o mare hartă a patriei, prevăzută cu un complex afișaj electronic al celor mai importante evenimente istorice petrecute de-a lungul secolelor pe pămîntul României.

Narcis deschide apoi un volum, poate de literatură sau un manual de fizică, de istorie, agonisind cu fiecare nouă oră din viața de elev bogata zestre din tezaurul științei și culturii. În el sălășluiește un virtual istoric sau electronist, însă el știe că învățătura, munca anilor de școală constituie temeiul certei specializări de mai tîrziu.

ILEANA PIȚA

Dar Marele premiu al celei de a X-a ediții a Concursului «Minitehnicus» de către cine va fi cîștigat?

Învingătorul poate fi oricare dintre voi! Primul pas este completarea «BREVETULUI DE PARTICIPARE» care va apărea în numărul viitor!

PROGRAMUL REPUBLICAN AL ACȚIUNILOR POLITICO-IDEOLOGICE, CULTURAL-EDUCATIVE ȘI SPORTIVE CARE SE VOR ORGANIZA CU ELEVII ÎN ANUL ȘCOLAR 1976-1977

Activitatea politico-ideologică, cultural-educativă și sportivă ce se va organiza cu pionierii și elevii în anul școlar 1976/1977 va fi orientată și se va realiza pe baza Programului de măsuri pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului și ale Congresului educației politice și al culturii socialiste în domeniul muncii ideologice, politice și cultural-educative, a indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la munca de educare comunistă, revoluționară a tinerei generații, în perspectiva participării la Festivalul național «CîntareaRomâniei».

O atenție deosebită se va acorda educării prin și pentru muncă a tineretului școlar. Acțiunile, multiple și variate, se vor organiza în scopul dezvoltării la elevi a răspunderii față de muncă și respectului față de cei ce muncesc. Prin întreaga activitate educativă, trebuie să se cultive în conștiința tineretului atitudinea înaintată față de muncă, față de propria pregătire, să se sădească convingerea că munca productivă reprezintă unica sursă a înfloririi patriei, a prosperității poporului, a bunăstării personale. În cadrul activității de muncă patriotică, pionierii și elevii vor fi antrenați la acțiuni pe șantiere, în agricultură, de înfrumusețare a localităților, la dezvoltarea bazei didactico-materiale a școlii. Conținutul acțiunilor organizate va fi orientat în direcția formării și dezvoltării la elevi a sentimentelor de dragoste și devotament față de patrie, partid și popor, a educării în spiritul patriotismului revoluționar socialist. Educația patriotică trebuie să contribuie, în același timp, la întărirea unității și frăției dintre toți tinerii țării, fără deosebire de naționalitate.

Acțiunile și manifestările organizate trebuie să conducă la înțelegerea de către elevi a faptului că sentimentele și convingerile patriotice se verifică prin fapte, prin îndeplinirea exemplară a îndatoririlor școlare, prin participarea lor, alături de toți oamenii muncii, la opera de edificare a noii societăți pe pămîntul României. Pregătirea politico-ideologică a elevilor se realizează prin procesul de instrucție și educație și prin activitatea desfășurată de organizațiile U.T.C. și de pionieri. Începînd din anul școlar 1976—1977, conducerile școlilor vor organiza pentru elevii din învățămîntul gimnazial cîte o oră de informare politică, la două săptămîni.

Se vor generaliza acțiunile care au o puternică influență în dezvoltarea conștiinței socialiste și conduitei politice a pionierilor și elevilor, cum sînt: «Programul partidului, programul nostru», «De la comuniști învățăm cutezanța», «Sîntem nepoți de daci și de romani», «Azi pionier, mîine utecist», «Ne pregătim să devenim demni urmași ai comuniștilor», «Creștem odată cu țara».

Aniversarea Centenarului cuceririi Independenței de stat a României, evocarea împlinirii a 70 de ani de la răscoala din 1907 și sărbătorirea a 55 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist vor fi marcate în toate școlile prin intensificarea întregii activități de educare politică și patriotică a elevilor. Sub genericul «Centenar glorios» se vor desfășura în școli, la nivelul localităților, comunelor, județelor și pe țară ample manifestări politico-educative și patriotice. Se vor organiza expuneri și dezbateri, vizite la muzee și locuri istorice, concursuri privind cunoașterea istoriei patriei și partidului, a mișcării muncitorești, revoluționare și democratice din țara noastră, a realizărilor obținute de poporul nostru, sub conducerea Partidului Comunist Român, în dezvoltarea economică și socială a țării, a perspectivelor deschise României de Congresul al XI-lea al partidului, precum și sesiuni de referate și comunicări, tabere de creație literară și artistică cu tematică istorică și ștafeta culturală interjudețeană «1907 — din primăvară pînă în toamnă». De asemenea, se va manifesta o preocupare sporită pentru pregătirea în vederea participării la concursurile «Drum de glorii», «Oameni și fapte de seamă din istoria patriei» și «Mîini de aur», organizate în colaborare cu Televiziunea Română.

Pentru educarea materialist-științifică și propagarea largă a realizărilor științei contemporane în rîndul maselor de elevi se vor iniția expuneri, sesiuni, simpozioane, dezbateri, concursuri pe teme științifice din diferite domenii. Elevii vor fi antrenați să participe, în număr cît mai mare, la concursurile de matematică, fizică, chimie, biologie, precum și la concursurile cu profil tehnico-științific, organizate în colaborare cu Radioteleviziunea Română. De asemenea, se vor organiza vizite în unități economice, industriale și agricole, de cercetări științifice, în muzee de specialitate etc. În toate școlile se va trece la organizarea și dezvoltarea cercurilor științifice și tehnico-aplicative; de asemenea, în casele pionierilor se vor dezvolta activitățile tehnice, de creație, se vor iniția concursuri, expoziții, activități metodice etc.

Se vor organiza acțiuni privind educarea tineretului în spiritul înaltelor idealuri de pace, libertate, dreptate socială și înțelegere între popoare, de solidaritate activă cu toate popoarele țărilor socialiste, cu forțele revoluționare, democratice și antiimperialiste din întreaga lume, punîndu-se un accent deosebit pe cunoașterea de către elevi a politicii externe a partidului și statului nostru, a activității desfășurate pe plan internațional de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, pentru triumful acestor idealuri.

În scopul cunoașterii activității organizațiilor comuniste, revoluționare și progresiste de tineret și copii de pe toate meridianele, se va organiza ciclul de acțiuni «Din viața și munca copiilor și tineretului lumii», cu participarea Comitetului Național Român pentru UNICEF.

● ACȚIUNI PRIVIND DEZVOLTAREA PASIUNII ELEVILOR PENTRU ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ, PENTRU ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI MUNCA PRODUCTIVĂ

Concursuri școlare pe obiecte de învățămînt:

Pentru elevii din gimnaziu: a. Limba și literatura română (clasele V—VIII): etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București); pînă la 6 februarie; etapa pe județ (municipiul București): 24 aprilie. **b. Limba și literatura maternă** (clasele V—VIII, participă elevi din școlile cu predare în limbile naționalităților conlocuitoare): etapa pe școală, comună, oraș: pînă la 6 februarie; etapa pe județ: 24 aprilie.

c. Istoria României (clasa a VIII-a): etapa pe școală și localitate: pînă la 6 februarie; etapa pe județ (municipiul București) 24 aprilie. **d. Matematică** (clasele VII—VIII); etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București): pînă la 6 februarie; etapa pe județ (municipiul București): 24 aprilie. **e. Fizică** (clasele VII—VIII), etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București): pînă la 6 februarie; etapa pe județ (municipiul București); 24 aprilie.

Concursuri pentru creație tehnică și pentru însușirea de meserii:

— **Pentru elevii din învățămîntul primar și gimnazial: a. Concursuri «Minitehnicus»:** etapa pe școală, de pregătire a lucrărilor: 1 octombrie—30 aprilie; etapa pe județ (expoziție): 15 mai—15 iunie. **b. Concursul de aero-navo-rachetomodelism, radiogoniometrie, radiotelegrafie și carturi:** etapa pe școală: 1 octombrie — 30 martie; etapa pe județ: 1 aprilie — 15 iunie; etapa pe țară: vacanța de vară.

● CONCURSURI ȘI ACȚIUNI CULTURAL-ARTISTICE

Participarea pionierilor și elevilor la Festivalul național al educației și culturii socialiste «CîntareaRomâniei», dedicat sărbătoririi centenarului cuceririi independenței de stat a României se va realiza pe toate genurile artistice și în toate domeniile după cum urmează:

● Pentru elevii din învățămîntul primar, gimnazial, liceal și tehnic profesional:

— **În domeniul interpretării:** (participă interpreți individuali și formații artistice de muzică vocală și instrumentală, coruri, fanfare, orchestre, colective de teatru și poezie, dans popular și dans cu temă, teatru de estradă, de marionete și păpuși, brigăzi artistice etc.): etapa de masă (școală, comună, municipiu sau sector București): octombrie — decembrie; etapa județeană (municipiu București): vacanța de iarnă; etapa interjudețeană: 6—10 aprilie (vacanța de primăvară); etapa republicană (finală): 15—18 aprilie (vacanța de primăvară); Gala laureaților: iunie, în București.

— **În domeniul creației literar-artistice:** a) Concursul de creație literară «Tinere condeie»: etapa pe școală: 1 octombrie — 28 februarie; etapa pe județ: 1—30 martie; etapa republicană: mai — iunie (lucrările vor fi trimise la C.N.O.P. și, respectiv la C.C. al U.T.C., pînă la 15 aprilie). b) Concursul național de artă plastică al pionierilor și elevilor cu tema «Centenar glorios»: expoziții pe școli și localități: 15 februarie — 28 februarie; expoziția republicană: mai — iunie București. c) Concursul național de artă fotografică al pionierilor și elevilor cu tema «Sub flamura partidului, creștem odată cu țara»: expoziții pe școli și localități: februarie; expoziție județeană: martie; expoziție republicană: iunie, Iași. d) Expoziția republicană de filatelie a pionierilor și elevilor: expoziții pe școli și localități: decembrie — februarie; expoziție pe județ: martie; expoziție republicană: mai — iunie. Craiova. e) Concursul național al cinecluburilor pionierilor și elevilor «În inima mea e țara»: etapa pe școală: octombrie; etapa pe județ: vacanța de primăvară; etapa republicană: iunie, Sibiu. f) Concurs de artă populară — expoziție și sesiune de etnografie și folclor (se vor prezenta lucrări realizate de pionieri și elevi în cercurile din școli și casele pionierilor): etapa pe școală și localitate: octombrie — februarie; etapa pe județ: martie; etapa republicană: aprilie, Craiova.

Pentru elevii din învățămîntul artistic:

–**În domeniul interpretării:** a) Concursul muzical de interpretare instrumentală și vocală: etapa pe școală: 30 ianuarie; etapa interjudețeană (zonă): 10 februarie — 1 martie; etapa republicană; 6—12 aprilie, la București. b) Concursul de coregrafie: etapa pe școală: vacanța de iarnă; etapa republicană: vacanța de primăvară, București.

–**În domeniul creației artistice:** a) Concurs de artă plastică: etapa pe școală: 30 ianuarie: etapa interjudețeană: 10 februarie — 1 martie; etapa republicană: 13—19 aprilie, la Cluj-Napoca.

Lucrările premiate vor fi propuse pentru Expoziția națională de artă plastică a pionierilor și elevilor cu tema: «Centenar glorios».

Pentru elevii din școlile de toate gradele:

a) Festivalul muzical «Ciprian Porumbescu» de interpretare instrumentală și vocală, pentru soliști, în vacanța de vară, la Suceava, participă elevii care s-au evidențiat la Festivalul național al educației politice și culturii socialiste «Cîntarea României».

b) Festivalul folcloric «Litoral '77», în vacanța de vară, la Constanța.

Participă formații ale pionierilor și elevilor care s-au evidențiat în activitatea cultural-artistică în anul școlar 1976—1977 și expedițiile «Cutezătorii».

c) Manifestări cultural-artistice și sportive organizate cu prilejul sărbătoririi marilor evenimente din viața patriei, partidului, Organizației Pionierilor, Uniunii Tineretului Comunist și din viața școlii.

● ACȚIUNILE DE PREGĂTIRE A TINERETULUI PENTRU APĂRAREA PATRIEI, DRUMEȚII ȘI EXCURSII, TABERE ȘI COLONII PENTRU ELEVI ȘI PREȘCOLARI

În conformitate cu planul vacanțelor școlare și reglementările în vigoare, se vor organiza:

1. Tabere de odihnă, de muncă, de instruire pentru activele U.T.C. și pionierești, de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și sportive.

2. Tabere pe profile și interese pentru: limba și literatura română, istorie, matematică, fizică, chimie, biologie, geologie, geografie, limbi străine, etnografie și folclor, arte plastice, aeronavo-modele, radiotelegrafie, electrotehnică, mecanică, protecția mediului înconjurător («Prietenii naturii») etc.

În aceste tabere vor avea loc expuneri, dezbateri, sesiuni de referate și comunicări științifice, demonstrații practice, executarea de lucrări și modele, scheme și prototipuri, expoziții etc.

3. Acțiuni de pregătire pentru apărarea patriei:

a) Concursul patrulelor școlare de circulație — etapa pe școală și localitate — 15 septembrie 1976 — 10 ianuarie 1977. etapa pe județ, vacanța de primăvară, etapa finală, august 1977.

b) Concursul «Prietenii pompierilor», etapa pe școală și localitate, 15 septembrie — 10 ianuarie 1977 — etapa pe județ, 15—25 mai 1977; etapa finală, august 1977.

c) Concursul «Prietenii grănicerilor», etapa finală, august 1977 — 2 mai (Mangalia).

d) Concursul «Sanitarii pricepuți», etapa pe școală și localitate, 15 septembrie 1976 — 10 ianuarie 1977, — etapa pe județ, 1—30 aprilie 1977.

e) Acțiunea «Tot înainte», etapa pe școală și localitate 1—9 mai 1977.

Acțiuni turistice

a) Expedițiile «Cutezătorii», etapa pe școală și localitate — 15 iunie — 15 septembrie 1977, — etapa pe județ, decembrie 1977 — expoziție — etapa finală, iunie 1977 — expoziție.

b) Asaltul «Carpaților» — etapa pe școală și localitate — 15 iunie — 15 septembrie 1977.

● ACTIVITĂȚI SPORTIVE

Campionatele naționale școlare:

1. **Atletism** — etapa pe școală, pînă la 10 mai 1977, — etapa pe județ, pînă la 22 mai 1977, etapa finală, 9—10 iulie 1977 — Craiova.

2. **Lupte greco-romane și libere, etapa pe județ, pînă la** 23 ianuarie 1977, etapa pe minister, 12—13 februarie 1977, etapa finală, greco-romane, 5—7 aprilie 1977 — libere 8—10 aprilie 1977 — Constanța.

3. **Schi alpin și fond** — etapa pe județ, 24 ianuarie 1977, etapa pe zonă, 15 februarie 1977, etapa finală, alpin 7—9 martie 1977 — fond 4—5 martie 1977 — Păltiniș.

4. **Șah (pe echipe)** — etapa pe școală, pînă la 1 ianuarie 1977, etapa pe județ, 10—20 martie 1977, etapa pe zonă, 2—12 aprilie 1977, etapa finală, iulie-august 1977.

5. **Atletism tetratlon** (școli generale) etapa pe județ, pînă la 8 mai 1977, etapa pe zonă, 4—5 iunie 1977, etapa finală, 18—19 iunie 1977 — Suceava.

6. **Gimnastică** (școli generale) etapa pe localitate, pînă la 1 ianuarie 1977, etapa pe județ pînă la 10 martie 1977, etapa finală, 6—9 aprilie 1977 — Bacău.

Campionatele republicane divizionare-școlare și de juniori:

1. **Baschet** — turul I, 3 octombrie — 14 noiembrie 1976; turul II (retur), 23 ianuarie — 6 martie 1977; turul III, 10—13 martie și 1—3 aprilie 1977, etapa finală, 28 aprilie — 2 mai 1977. Localitatea va fi stabilită de către F.R.B. în funcție de echipele clasificate în finală.

2. **Fotbal** — turul 1, 19 septembrie — 12 decembrie 1976 — turul II, 13 martie — 29 mai 1977 — etapa finală, 13—18 iunie 1977. Localitatea va fi stabilită de către F.R.F. în funcție de echipele clasificate în finală.

3. **Handbal** — turul I, 12 septembrie — 24 octombrie 1976 — turul II, 3 aprilie — 15 mai 1977 — etapa finală, 6—11 iunie 1977 — Vaslui.

4. **Rugbi** — turul I, 30 septembrie 1976 — 21 noiembrie 1976 — turul II, 28 noiembrie 1976 — 22 aprilie 1977 — etapa finală, 5—26 iunie 1977 — București.

5. **Volei** — turul I, 26 septembrie — 21 noiembrie 1976 — turul II, 25 ianuarie — 20 martie 1977 — etapa finală, 12—15 aprilie 1977. Localitatea va fi stabilită de către F.R.V. în funcție de echipele clasificate în finală.

6. **Lupte libere și greco-romane** — datele pentru etapele preliminare vor fi precizate în calendarul competițional al C.N.E.F.S. — etapa finală, libere 21—22 mai 1977 — Brăila, greco-romane, 4—5 iunie 1977 — Iași.

— Concursurile republicane pentru unitățile școlare cu profil sportiv:

1. **Schi alpin** — etapa finală, 18—20 martie 1977 — Bucegi sau Parîng.

2. **Schi fond** — etapa finală. 12—13 februarie 1977 — Izvorul Mureșului — Harghita.

3. **Schi sărituri speciale — combinata nordică** — etapa finală, 8—9 martie 1977 — Predeal.

4. **Atletism — juniori II** — etapa finală, 6—7 august 1977 — Brăila.

5. **Atletism — juniori I** — etapa finală, 30—31 iulie 1977 — Timișoara.

6. **Atletism tetratlon** — etapa pe zonă, 4—5 iunie 1977 — etapa finală, 27—28 iulie 1977 — Ploiești.

7. **Gimnastică sportivă** — etapa pe zonă, 1 februarie — 20 martie 1977 — etapa finală, în timpul vacanței de primăvară (14—18 aprilie 1977 — Galați).

8. **Gimnastică modernă** — etapa finală, 1—3 iulie 1977 — Baia Mare.

9. **Înot** — etapa finală, 12—17 iulie 1977 — Brăila.

10. **Fotbal** — etapa pe zonă, în timpul vacanței de primăvară — etapa finală, iulie-august.

Cupele unităților școlare cu profil sportiv:

1. **Box** — etapa pe zonă, I—12 decembrie 1976. II—23 ianuarie 1977, III — 13 februarie 1977, IV — 13 martie 1977, V — 27 martie 1977, etapa finală, 15—17 aprilie 1977 — Craiova, Șc. Sportivă Olimpia.

2. **Haltere** — etapa pe zonă, I — 23 ianuarie 1977, II — 27 februarie 1977, III — 27 martie 1977, IV — 8 mai 1977, etapa finală, 21—22 mai 1977 — Arad, Șc. sportivă Gloria.

3. **Judo** — etapa pe zonă, I — 19—20 februarie 1977 — juniori II, II — 26—27 februarie 1977 — juniori I, III — 5—6 martie 1977 — juniori II, IV — 12—13 martie 1977 — juniori I, etapa finală, 26—27 martie 1977 Deva, Șc. sportivă.

4. **Tenis de cîmp** — etapa finală, 2—7 august 1977 — București, Șc. sportivă Steaua.

5. **Tenis de masă** — etapa finală 23—26 aprilie 1977 — Timișoara, Șc. Sportivă Viitorul.

6. **Hochei pe gheață** — etapa finală 3—10 ianuarie 1977 — Galați, Șc. sportivă nr. 2.

ACTIVITĂȚILE SPORTIV-TURISTICE

1. «**Cupa tineretului**» a) Ediția de iarnă — etapa pe școală și localitate: noiembrie 1976 — martie 1977 — etapa pe județ, februarie 1977 — martie 1977, b) Ediția de vară: — etapa pe școală și localitate: martie-iunie 1977 — etapa pe județ, iunie-iulie 1977.

2. **Cupa «30 Decembrie» — hochei și patinaj viteză** — etapa finală, 23—29 decembrie 1976 — Miercurea Ciuc.

3. **Cupa speranțelor,** a) Minifotbal — etapa pe școală și localitate — 20 iunie — 30 iulie 1977 — etapa pe județ, 1—15 august 1977, — etapa finală, 26 august — 4 septembrie 1977 — Constanța, b) Oină — etapa pe școală și localitate — 20 iunie — 15 iulie 1977 — etapa pe județ, 15 iulie — 1 august 1977 — etapa finală, august 1977 — Sibiu, c) Judo — etapa pe județ, 1 octombrie — 1 decembrie 1976 — etapa finală, ianuarie 1977 — Deva.

4. **Festivalul de minibaschet al pionierilor** — etapa pe școală și localitate, 15—20 iunie 1977 — etapa pe județ, 23—27 iunie 1977 — etapa finală, 29 iunie — 6 iulie 1977 — Craiova.

5. **Cupa «Independenței»,** a) Cros — etapa pe școală și localitate, martie 1977 — etapa pe județ, aprilie 1977 — — etapa finală, 9 mai 1977, b) Săniuță — etapa pe școală și localitate, octombrie 1976—ianuarie 1977—etapa pe județ, 1—20 februarie 1977—etapa finală, 20—28 februarie 1977 — Sinaia, c) Șah prin corespondență — etapa pe școală și localitate, ianuarie-martie 1977 — etapa finală, iulie 1977.

6. **Cupa «Scînteia tineretului» — tenis de cîmp** — etapa pe școală și localitate, 15 iulie — 15 august 1977 — etapa pe județ, 15—31 august 1977 — etapa finală, 5—10 septembrie 1977, Costinești.

7. **Cupa «Cutezătorii», fotbal pentru copiii de la sate** — etapa pe școală și localitate, 15 iunie — 15 august 1977 — etapa finală, 1—10 septembrie 1977 — Năvodari.

● ACȚIUNI INTERNAȚIONALE

Participarea elevilor din țara noastră la acțiuni cultural-artistice, expoziții, competiții sportive și tabere internaționale, organizate în alte țări.

Participarea elevilor din alte țări la acțiuni cultural-artistice, expoziții, competiții sportive și tabere internaționale, organizate în țara noastră.

Programul — care mai cuprinde și alte acțiuni specifice elevilor din învățămîntul liceal și tehnic profesional, precum și recomandări de repertoriu coral — a fost elaborat de Ministerul Educației și Învățămîntului, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport.

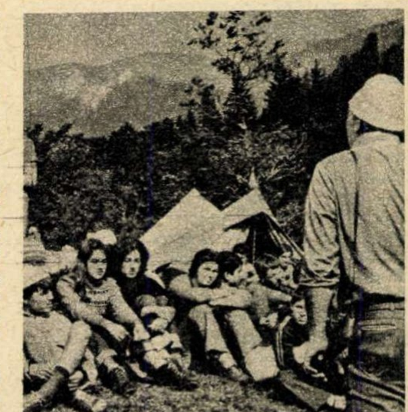

COLUMNĂ ÎN MILENII

SÎNTEM NEPOȚI DE DACI ȘI DE ROMANI

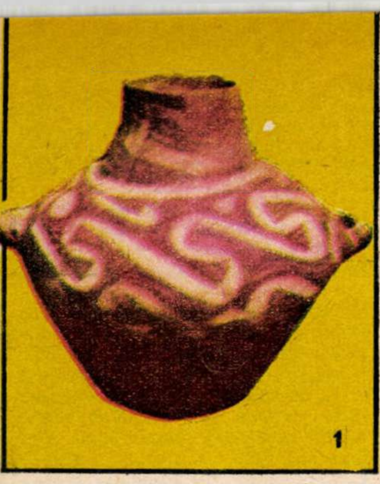
1

2

4

5

Muzeul Național de Istorie al R.S.R. este unul dintre cele mai importante muzee ale țării. Bogatele sale colecții, de o extrem de mare valoare, ilustrează importante momente ale istoriei noastre din cele mai vechi timpuri pînă astăzi. Acest lăcaș de cultură atrage zilnic sute și sute de vizitatori, printre care numeroși pionieri și școlari interesați atît de exponatele muzeului cît și de manifestările științifice de specialitate organizate aici în ideea răspîndirii cunoștințelor din domeniul atît de pasionant al istoriei patriei. Pentru a-i informa pe cititorii revistei despre acțiunile pe care muzeul le pregătește pentru tineretul școlar, ne-am adresat directorului instituției, **prof. dr. FLORIAN GEORGESCU.**

— Vă rugăm, tovarăše profesor, să ne vorbiți despre ceea ce găsește nou vizitatorul muzeului în aceste zile.

— Un loc deosebit îl ocupă în prezent expoziția de tracologie din incinta muzeului, deschisă nu de mult. Prin argumentele pe care le aduc,exponatele evidențiază rolul de element de unitate pe care l-a jucat moștenirea tracică în continuarea civilizației getodacice, apoi daco-romane, iar mai tîrziu în cea românească.

— La această expoziție, care demonstrează încă o dată permanența poporului nostru pe aceste meleaguri, îi invităm pe toți pionierii și școlarii. De altfel, știm că Muzeul Național de Istorie este o gazdă primitoare pentru purtătorii cravatelor roșii cu tricolor.

— Într-adevăr, îi iubim pe copii și sîntem preocupați să găsim formele cele mai adecvate pentru trezirea interesului și a dragostei față de istoria țării, care, așa cum spunea Nicolae Bălcescu, este cea dintîi carte a unui popor. Sălile noastre devin adeseori «clase» în care au loc captivante lecții de istorie. Este lesne de înțeles cît de pasionantă poate deveni o pagină de manual ilustrată la fața locului cu mărturii și documente. Cu acest prilej, la dispoziția elevilor și profesorilor stau muzeografii noștri, specializați pe epoci. Numai în ultimul timp ne-au vizitat elevii Școlilor generale nr. 67 și 42 din București, ai Școlilor generale nr. 1 Buzău, nr. 4 din Călărași, nr. 5 din Galați, nr. 2 din Giurgiu, pentru a nu cita decît cîteva. La muzeul nostru se deschid periodic expoziții de desene ale copiilor, avînd ca temă momente istorice în viziunea lor. Au loc, de asemenea, concursuri pe teme din istorie sau gale de filme artistice și documentare din aceeași arie de preocupări. Adeseori pionierii prezintă în sălile noastre recitaluri de poezie patriotică, montaje literar-muzicale. În fața unor mărturii milenare ale istoriei noastre, asemenea manifestări capătă un plus de valoare emoțională.

— Ce pregătiți în vederea întîmpinării sărbătoririi Centenarului Independenței de stat a României?

— Planul nostru este foarte bogat. Mă voi referi mai întîi la organizarea unei mari expoziții jubiliare. Vor fi expuse noi și prețioase documente legate de dobîndirea Independenței de stat a României, multe dintre ele provenite din fond extern și care vor deveni accesibile publicului pentru prima oară. O serie de acțiuni sînt dedicate pionieriei. Mai întîi, sub genericul «Sîntem nepoți de daci și de romani», vor avea loc expoziții de artă plastică și de filatelie. Recent, a fost lansat un mare concurs intitulat «Ani de luptă și glorie ai României». Am trimis invitații în toată țara, precum și caiete speciale de însemnări, chemîndu-i pe pionieri la o muncă activă de cercetare a trecutului nostru de luptă. Descoperirea de documente, obiecte, fotografii de epocă, decorații, memorii, pagini de ziar pot contribui la cunoașterea unor date noi, poate îmbogăți arhivele care pun în lumină fapte istorice de

3

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

Am ales pentru cititorii revistei noastre cîteva exponate aflate în sălile Muzeului național de istorie, care dovedesc forța și originalitatea unor străvechi civilizații dezvoltate pe teritoriul țării noastre. Ultimele descoperiri arheologice întăresc adevărul că pe meleagurile noastre a existat o importantă civilizație traco-geto-dacă, a cărei influență s-a exercitat și asupra popoarelor migratoare în trecere pe aici.

● Vasul de tip Cucuteni, din imagine, cu motive caracteristice în spirală, aparține perioadei de final a epocii neolitice. Olăria de tip Cucuteni se situează în acea perioadă la un nivel foarte înalt. Pereții vasului au o rezonanță și o omogenitate aproape de perfecțiune. Prepararea lutului, curățirea lui de impurități și arderea în cuptor la temperaturi înalte, folosirea albului pe peretele vasului avînd nuanțe de roșu și brun dovedesc nu numai măiestrie, dar și nivelul înalt al tehnicii la care au ajuns meșterii aparținînd culturii Cucuteni. (foto 1). De altfel, producția ceramică s-a manifestat cu o deosebită vigoare în întreg neoliticul.

● «Gînditorul» este o figurină de lut ars, descoperit la Cernavodă, aparținînd culturii Hamangia, care se situează pe culmile artei neolitice. Figura este tratată realist. Spinarea arcuită, capul adus înainte, obrajii sprijiniți în palme, totul indică poziția unui om stînd pe gînduri (foto 2).

În secția Tezaur istoric se află expus într-una din vitrine un complex din patru idoli antropomorfi, de aur. Acestea au fost descoperite pe teritoriul țării noastre la Moigrad-Sălaj și datează din perioada finală a epocii neolitice. Idolul mare, în formă de vioară, a cărui fotografie o reproducem (foto 3), reprezintă stilizarea unui tors de femeie.

Metalurgia bronzului a cunoscut, între anii 1800—1200 î.e.n., o deosebită dezvoltare pe teritoriul carpato-dunărean. În Muzeul național există numeroase colecții din obiecte de bronz, unelte și arme descoperite în județele Dolj, Bistrița, Prahova, Botoșani și în multe alte zone (foto 4). Aceste exponate atestă existența în acea perioadă a unor mari ateliere de turnătorie. Concluziile unor descoperiri arheologice recente ne arată că în secolele VII—VI î.e.n. în cadrul lumii tracice s-a conturat ca o unitate distinctă ramura tracilor de nord, din care s-au constituit geto-dacii, despre care Herodot spunea că sînt «cei mai viteji și mai drepți dintre traci». Civilizația materială și spirituală a geto-dacilor cunoaște o impetuoasă dezvoltare. Forța lor economică, politică și militară este în plină ascensiune. Poporul practică o agricultură avansată, meșteșuguri diversificate. Din această perioadă datează «Coiful de aur» de la Poiana Coțofenești, județul Prahova, pe care-l vedem în imagine (foto 5). A fost descoperit întîmplător în 1920 de un copil care păștea vitele. Coiful este o capodoperă a artei și tehnicii la care ajunseseră geto-dacii. De-a lungul secolelor III — I î.e.n. geto-dacii au realizat largi contacte cu celții. De atunci datează Coiful celtic (foto 6) descoperit la Ciumești, județul Satu Mare.

● Sălile 11 și 13 ale muzeului reflectă prin toate exponatele înfloritoarea cultură a geto-dacilor, dominată de figurile marilor conducători Burebista și Decebal. Zbuciumatele episoade ale confruntării statului dac cu imperiul roman sînt înfățișate în copia celebrului monument «Columna lui Traian», care se află într-o clădire anume amenajată, situată în curtea interioară a muzeului, în Lapidarium. Monumentul a fost inaugurat la 12 mai 113 e.n. în Forul lui Traian. Se păstrează și astăzi intact. Mulajele după care s-au turnat copiile noastre au fost făcute în anul 1870. Cele două războaie daco-romane sînt redate pe reliefful coloanei cu o extraordinară putere de evocare. Soclul (foto 7) și spirala de reliefuri, așa cum au fost reconstituite, ne dau o imagine plină de măreție a bravului popor dac, iubitor de libertate, înfruntînd cea mai mare putere a lumii antice.

7

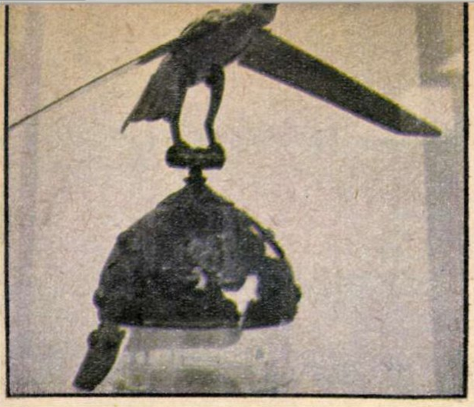

6

primă însemnătate. Cele mai interesante documente transmise de pionieri vor avea rezervat un colț special în cadrul expoziției jubiliare. Pionierii bucureșteni sînt, de asemenea, antrenați într-un concurs gen «Cine știe istorie, răspunde». Fazele pe detașament și unitate sînt în plină desfășurare, după care vor urma fazele pe sector și pe municipiu. Întreg concursul se desfășoară în muzeu și cu ajutorul specialiștilor noștri, care pun la dispoziția copiilor materialul necesar. Mii și mii de pionieri vor fi astfel antrenați în această amplă acțiune de cunoaștere a istoriei patriei, parte integrantă a educației patriotice, revoluționare, socialiste a tineretului român.

COMORI ALE PĂMÎNTULUI NATAL

În timpul practicii, noi, pionierii de la Școala generală nr. 1 Giurgița, am avut satisfacția de a munci pe un șantier, de a învăța muncind și de a ne specializa totodată într-o cercetare științifică: în felul acesta am devenit mici arheologi și preconizăm înființarea unui punct școlar arheologic, la noi în localitate.

Lucrînd pe șantierul arheologic de pe raza comunei Giurgița, sub îndrumarea tovarășului profesor de istorie Ștefan Dricu și a arheologului Constantin Cîșlaru de la Muzeul Cîmpiei Băileștilor, am aflat că aceste meleaguri au fost locuite de strămoșii noștri din cele mai vechi timpuri, mărturie fiind descoperirile făcute, locuințe începînd din epoca neolitică, unelte și vase din epoca bronzului și epoca fierului. S-au remarcat în timpul lucrărilor prin dăruire și destoinicie pionierii Ștefan Pădeanu, Marin Matei, Ion Micu, Bujor Moțolică, Gheorghe Veleanu. Împreună cu ceilalți colegi ai lor, s-au angajat să acționeze în continuare, cu îndemînare și dragoste, pentru a desluși, pe măsura puterilor lor, tainele pămîntului natal.

CONSTANTIN STROE
clasa a VIII-a A,
Școala generală nr. 1, Giurgița

ERA ÎN AUGUST

Schiță de **MARIA ARSENE**
Desen de **ION MIHĂESCU**

Era în August 1944. Împlineam zece ani.

Mama lucra la Gara de Nord. Venea seara frîntă de oboseală. Dar n-avea încotro. Trebuia să ne facă de mîncare, să spele rufele... să... Dar cîte nu făcea mama? Mi-era tare milă de ea. Abia se ținea pe picioare. Venea pe jos, tocmai de pe calea Griviței, pînă acasă, dincolo de cartierul Dămăroaia. Cînd intra în odaie cădea pe marginea patului, respira din greu, ofta și începea socoteala. Socoteala banilor puțintei din leafă și a cheltuielilor de fiecare zi: atît pentru pîine, atît pentru cartofi, atît costă uleiul. Număra banii pentru chirie și gaz de lampă, iar ce mai rămînea... De mai rămînea... Niciodată nu rămînea... Atunci mama se uita în perete. În perete era fotografia lui tăicuțu' și a ei, cînd s-au luat și i-a pozat cineva la moși. Dar tăicuțu' murise. Mama voia să-i facă lui tăicuțu' un monument pe care să scrie: «În amintirea soțului meu, soldatul Ion Georgescu». Tata a venit rănit de pe front și a murit în spital. Mai spunea mama, cînd era supărată, că leafa-i mică, de batjocură, și plîngea: «Mi-au omorît omul... L-au trimis pe front și s-a prăpădit pe pat străin...» Mama plîngea și-i blestema pe cei care au pornit războiul, de au pierit atîția tați și frați. Apoi mama își ștergea cu dosul palmei lacrimile, curăța cartofii și-i punea în cratiță, turna un pic de ulei peste ei, apoi aprindea gaziera...

Odată ne-a cumpărat mama zahăr candel... Altă dată, sandale... Mi-amintesc cînd m-a chemat Nelu, vecinul nostru, la halta de mărfuri, unde am ajutat la descărcatul unui vagon cu saci de sare, pe care i-au încărcat nemții în autocamioane. Am cîștigat o sută de lei. Eram atît de bucuros! I-am dat suta mamei. I-a părut bine. Dar cînd i-am spus că sarea au încărcat-o nemții s-a posomorît și mi-a strigat supărată:

— Nu trebuia să te duci! În ochi să le fi dat sarea. Că ei te-au lăsat orfan, și pe mine văduvă.

Apoi a venit ziua aceea din august... Nu știam ce zi o să fie.

Dimineața se arătase ca și cum nimic nu se putea întîmpla. Nimic deosebit. Dar nici nu s-a ridicat soarele bine peste salcîmii de pe șosea, că au început să treacă în goană camioane pline de soldații lui Hitler, motociclete, mașini, tancuri și tunuri mici pe roți de automobil. Apoi a început să bubuie înspre Băneasa și să răpăie puștile.

— Trag ai noștri cu mitralierele și cu antitancul, zicea nea Marin, de la vărărie.

Mama era în gară, la muncă. Eu și cu Irina afară, pe șosea. Numai ce-l văd pe nea Marin și pe nea Vasile — de lucrează la depoul de locomotive din triaj — că mă cheamă.

— Costele, adu repede toate sticlele pe care le aveți prin casă.

— De ce, nene?

— Nu mă întreba. Adu-le fuga aici.

Le-am adus. Cinci sticle. Două de bulion. Dar nu mai aveau bulion în ele, că-l mîncasem în iarnă și mama spălase sticlele. Trei sticle erau pentru apă. Nu, două, că una mirosea a gaz.

— Dopuri aveți, mă, Costele?

— Dopuri? N-avem dopuri, că mama le astupă cu coceni de păpușoi.

— Adu cîțiva coceni.

Aveam sub pat, în albioara veche, coceni uscați. I-am adus. Se strînseseră purcoi cocenii și sticlele goale aduse de ceilalți, de prin case.

Nea Vasile a dat de-a dura un butoiaș de tablă cu benzină și, ajutat de nea Marin, de cîteva femei și bărbați, au început să umple sticlele. Apoi le-a înfundat cu dopuri de coceni. Eu îl ajutam. Tăiam cocenii cu briceagul. Aveam un briceag cu prăsele de lemn, de la tata. Tăia ca briciul.

A venit un om, nu știu de unde. Avea pușcă, cartușiere, două pe mijloc legate de-o curea lată, și o panglică tricoloră pe brațul stîng. A vorbit ceva cu nea Vasile și au plecat amîndoi. Nea Vasile ducea sticlele într-un coș. Nea Marin într-o traistă. După ei căram și eu într-o desagă.

La capătul șoselei nea Vasile mi-a spus să las traista și să mă-ntorc.

— Stai în casă cu soră-ta, pînă vine Veta de la serviciu.

M-am făcut că plec, dar m-am ascuns după o tufă de mărăcini.

La început n-am văzut nimic. Auzeam doar cum trosnesc armele și mugesc tunurile. Mi se făcuse frică. Am vrut să fug spre casă. Mă gîndeam că o lăsasem singură pe Irina. Ce-o fi făcînd? Și ei i-o fi fost frică, de bunăseamă că avea numai nouă ani.

Cînd să mă ridic de după mărăcini, văd o namilă de tanc că vine dinspre șosea. Și deodată face la stînga, tăind cîmpul înspre mine. Am simțit cum pe spinare îmi trece un fior rece de spaimă. M-am trîntit din nou, lipindu-mă de pămînt. Mărăcinii mă zgîriaseră și mă ustura. Dar tot am apucat să-l văd pe omul acela cu pușcă și panglică pe braț... Lîngă el, răsărit ca din pămînt, nea Vasile și nea Marin, cu cîte-o sticlă în fiecare mînă...

«Poc! Poc! Poc! Poc...»

De ce-or fi azvîrlind cu sticlele în hărăbaia de oțel, după ce ne căzniserăm în grabă să le umplem și să le mai punem și dopuri de coceni? Am înțeles ce se întîmplă, abia după ce a luat foc tancul, de au sărit hitleriștii ăia afară, cu mîinile-n sus, și s-au predat.

M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de ai noștri.

Cel dintîi m-a văzut nea Marin.

— Ce cauți, măi, aci? Fugi acasă, că te-ajunge vreun glonte. Hai, șterge-o!

Nu mă-nduram să părăsesc terenul de luptă. Poate le mai puteam fi cu ceva de folos. Frică nu-mi mai era. Se aflau acolo nea Marin, nea Vasile și prietenul lor, omul cu pușcă.

— Pleacă, mă Costele! mi-a strigat și nea Vasile. Fugi! Fugi, că-i pericol pentru tine! Du-te la soră-ta și ai grijă de ea! Hai! Hai!

Soră-mea Irina... Aproape o uitasem...

Au izbucnit iarăși răpăituri de armă și alt tanc s-a ivit pe șosea.

Am luat-o la fugă.

— Pe burtă, mă, pe burtă, trîntește-te, l-am mai auzit pe nea Vasile strigînd după mine...

Asta a fost atunci, în ziua aceea din August 1944. Am luat parte la nimicirea unui tanc. Adică, de fapt, nu am luat parte decît, așa, privind... Dar dacă stai să te gîndești... N-a luat foc tancul și pentru că am adus eu sticle de-acasă?

Pe urmă...

Pe urmă?

Pe urmă m-a dus mama la liceu, unde i-a spus directorului tovarășe.

Pe urmă am intrat în clasa întîi...

Pe urmă, mama a cumpărat lemne și mașină de gătit, și paltonaș, și ghetuțe pentru Irina.

Pe urmă...

Pe urmă am ajuns inginer și păstrez această amintire ca pe o comoară de preț.

UN MILION DE PRIETENI

● **ÎN REPLICĂ.** După cum vă amintiți, în numărul trecut scriam la această rubrică despre «Tristețea unei sportive». Era vorba despre o fată care, deși învață într-o clasă cu profil sportiv, nu este lăsată de către părinți la antrenamente și la meciuri. **Francisc Dudaș**, 15 ani, din Timișoara, se grăbește să-mi atragă atenția că **«ați trecut prea ușor peste acel pasaj din scrisoarea Sidoniei în care ea relatează cum părinții, comparînd-o cu sportivii care apar la televizor, îi spun că «ea n-o să fie niciodată în stare să facă așa ceva». Cum, dînșii, în loc s-o stimuleze, o descurajează?! Aș vrea să le transmit, cu tot respectul pe care îl datorez celor vîrstnici, că încrederea în forțele tale e un bun prețios, fără de care nu poți realiza nimic în viață, nici la sport, nici la învățătură, nicăieri. Eu nu zic s-o răsfețe pe Sidonia sau să-i dea iluzii nerealiste, ci să o ajute părintește să nu-și piardă încrederea în ea însăși».** De acord cu Francisc; observațiile sale sînt judicioase, dovedind o gîndire logică, matură, plină de omenie.

● **PE SCURT. Aureliei Păun** 12 ani, **Buda — Ilfov:** Felicitări pentru fructuoasa voastră muncă depusă la recoltarea legumelor. Era bine însă dacă ne descriai mai pe larg, mai nuanțat această acțiune ● **Sandu Marian, Fetești-gară, str. Bogdan Vodă 7 bis, Ialomița.** Firește că ne poți trimite cuvinte încrucișate și alte lucrări enigmistice compuse de tine. Invitația e valabilă pentru toți cititorii. O precizare: să nu fie copiate de prin reviste, ci creații originale, adică realizate de voi înșivă ● Lui **Traian Stuparu, 14 ani, Iași:** Da, e foarte, foarte bine că ți-ai propus să citești, în fiecare săptămînă, **«un roman important»** din literatură română sau universală. Să văd dacă te ții de cuvînt! Cît privește judo-ul, am mai spus: este periculos să-l înveți «cu un prieten», fără asistența unui antrenor calificat. Adresează-te unui club sportiv din localitate.

OVIDIU ZOTTA

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă

EDMOND NICOLAU

Silvia se apropie de Cornel, care o avertizează:

— Nu atinge cercurile mele

— Fii liniștit, noule Arhimede!

Într-adevăr, pe plajă, Cornel desena cercuri și linii drepte. Uitîndu-se cu atenție, Silvia observă că toate desenele erau la fel: două cercuri concentrice. În plus, la fiecare cerc mare Cornel trasase și cîte o coardă, tangentă la cercul interior. El avea grijă ca, indiferent de razele celor două cercuri, coarda să aibă mereu aceeași lungime.

— Silvia, tu observi ceva?

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Cred că, dacă lungimea corzii e constantă, atunci este constantă și aria coroanei circulare cuprinsă între cele două cercuri concentrice.

— Crezi sau poți să demonstrezi?

Voi ce credeți? Are sau nu are dreptate Cornel?

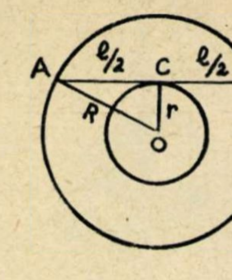

Răspuns. Să notăm cu O centrul comun al celor două cercuri, cu A și B capetele coardei și cu C punctul de tangență. Distanța OA este tocmai R, raza cercului mare, iar OC este r, raza cercului mic. Aria cercului mare este πR^2, iar a cercului mic πr^2. Aria coroanei circulare este diferența celor două arii, deci $\pi (R^2 - r^2)$. Conform celor din enunț, coarda are o lungime constantă. Dar $AB = 2AC$, iar $AC^2 = R^2 - r^2$. Deoarece $AB = 1$ este constant, rezultă că și aria coroanei circulare este constantă, indiferent de razele celor două cercuri.

● ●

OMUL ȘI NATURA

SAREA DIN APA MĂRII

de acad. **EUGEN PORA**

Avem în țara noastră multe locuri din care se exploatează sarea, atît pentru consumul alimentar, cît și pentru industriile de sodă, clor și altele. Procedeul obișnuit la noi este extracția din saline. Dar sînt țări în lume care nu au saline. Acestea fie că importă sarea, fie că și-o scot din apa de mare, dacă sînt situate pe țărmurile acesteia.

Apele marine conțin cam 35 grame de săruri la litru. Dar sînt unele lacuri mult mai sărate. La noi în țară, lacurile din Cojocna, Ocna Sibiului, Rîmnicu Sărat etc., din care s-au format minele vechi de sare, au peste 100 g săruri la litru de apă. În Lacul Sărat din America de Nord sau Marea Moartă, apele conțin peste 300 g săruri la litru.

Prin evaporarea apelor de mare sau a lacurilor sărate, pe marginea joasă a acestora și deasupra unor straturi de argilă impermeabile sarea rămîne liberă, prezentînd în unele părți ale pămîntului, depozite uriașe. Așa, în delta Rhonului (Camargue), am văzut dealuri de sare înalte de peste 30 m și lungi de mai mulți kilometri, din care sarea era dusă direct pentru a fi prelucrată la industria chimică. În golful Karabugaz sarea se obține din Marea Caspică. În peninsula Guajira din Venezuela există întinse locuri de evaporare a sării din apa mării. Instalații de evaporare și de producere a sării mai sînt în multe insule din Marea Caraibilor, în sudul Africii, în Asia, Australia, în Mediterana, chiar în Marea Neagră la Bugaz, în Bulgaria. Se evaluează că circa 30% din sarea folosită azi provine din evaporarea apelor marine și a lacurilor concentrate.

În sare există nu numai clorură de sodiu (sarea de bucătărie), ci și sulfați de calciu, de magneziu, cloruri de potasiu etc. reprezentînd o foarte bogată și importantă sursă de materii pentru industria chimică, sursă pe care omenirea începe acum să o folosească tot mai mult.

● ●

ROMAN FOILETON

Fîntînile TIMPULUI

8

Victor Kernbach

DIN NOU ACASĂ

Cei doi băieți ajunseseră din nou acasă. Gelu tocmai se pregătea să deschidă, însă Dan îl opri:

— Tatăl tău o fi știind de escapada noastră?

— N-am întrebat pe nimeni, răspunse Gelu. Dacă nu știe și îi spun, n-o să mă creadă, iar dacă știe și nu dă semne că ar ști, cred că trebuie să aștept pînă mă va întreba.

Cînd au intrat, academicianul nu venise încă. Exista însă o persoană nouă pentru

ROMAN FOILETON

Dan, mama lui Gelu, abia întoarsă dintr-o lungă călătorie de studii în Africa. Dan se fistîci, dar gazda era prevenită, și totuși se uită cu o tresărire la Dan, care simțea și el ceva straniu umblîndu-i prin minte și neasociindu-se într-o idee clară cu nici un chip. La început nebăgînd de seamă, Gelu se opri deodată înlemnit între Dan și maică-sa, uitîndu-se din ce în ce mai atent cînd la el, cînd la ea. În cele din urmă își dete seama și o îmbrățișă pe maică-sa, urîndu-i bun venit, însă glasul îi era schimbat.

Femeia îi întinse mîna după aceea lui Dan, adresîndu-se însă fiului ei:

— Mi-a vorbit tata de colegul tău Stan Frunzaru. Dar ce-i cu tine, Gelule, de ce ne-ai examinat așa?

— Mamă, iartă-mă, poate mi s-a năzărit, dar am avut impresia că Stan îți seamănă așa de bine, parcă ți-ar fi rudă.

— Nu mi-ar displace să-mi fie nepot, zise ea, dar din păcate n-avem cum să fim rude. Și apoi, ca antropolog, pot să-ți spun cu oarecare temei, că există identități chiar de gemeni, fără nici o rudenie. Napoleon avea un dublu perfect, care se zice că ar fi rămas pe insula Sf. Elena la sfîrșit în locul împăratului. (Se auzi o ușă.) A venit tata, Gelule, și știu că azi e grăbit, haideți la masă.

Băieții au fost însă tot timpul cît au mîncat preocupați de ceva, fiecare altfel, nici ei nu știau bine cum și de ce. Cum academicianul avea de vorbit lucruri de interes imediat cu soția sa, băieții se retraseră pe terasa de lîngă grădină.

Trecuse o oră și nici unul nu rostise nici un cuvînt. Apoi, parcă vrînd să abată gîndurile amîndurora, Gelu zise cu voioșie silită:

ROMAN FOILETON

— Uitasem să-ți spun, și n-am îndrăznit să întreprind nimic fără acordul tău: ieri, înainte de ora de istorie, colega noastră Lucia mi-a pus o întrebare îndrăzneață! Ce zici?

— Ce să zic, dacă nu cunosc întrebarea Luciei? zîmbi Dan, cu indiferență.

— Acum, să nu crezi că mi-a spus ea mie tot ce avea în cap. M-a întrebat de ce ești așa de... rece. Eu i-am răspuns că, deși nu ți-am pus niciodată termometrul, nu consider că ești un tip rece. Atunci, ea: dar de ce, zice, lipsește tocmai el de la serile de club ale tineretului și așa mai departe. Despre mine nu întreabă, cu toate că nici nu știu pe ce stradă e clubul ăla al tineretului unde ea dansează și ascultă muzică beat și pop și folk. Știu toți că eu nu sînt amator, dar, hm! de ce «tocmai» despre tine întreabă? Nu mă amestec, însă cred că ai putea să-i dai atenție.

— O să mă mai gîndesc, zise Dan, cu ton neutru. Dar de ce ne-ai privit tu azi așa pe mama ta și pe mine? Și ce dacă semănăm! Chiar doamna zicea bine că sînt atîtea coincidențe.

— Nu vezi că nici tu nu crezi ce spui! exclamă Gelu. Mama habar n-are că ești un temporal, dar mie mi-a intrat un cui în cap.

— Ce cui? zise Dan cu dorința dublă de a îndepărta și de a apropia conversația începută acum.

— Dacă nu mă duceai acolo, la voi, dacă nu aflam că ești un temporal, poate nici n-aș fi observat sau poate nu mi s-ar fi părut nimic senzațional într-o asemănare... dar dacă... nu, cred că încep să spun prostii. Nu trebuie să mai spun nimic. Hai mai bine să-ți spun despre Lucia...

— Las-o pe Lucia. E o fată simpatică, dar

NOUTĂȚI PENTRU ELEVI

În acest an școlar au fost editate caiete specializate pentru a veni în ajutorul unor materii de învățămînt. Astfel, se găsesc în librării trei tipuri de caiete de aritmetică pentru clasa I și alte trei tipuri pentru clasa a II-a. În librării se vor mai găsi caiete de chimie pentru clasele a VII-a și a VIII--a și, de asemenea, caietul de geografie pentru clasa a VIII-a. S-a mai tipărit un caiet special de botanică pentru clasa a V-a.

S-au mai editat următoarele noi hărți istorice pe care și le vor putea procura toți elevii: Țările Române în prima jumătate a secolului al XIV-lea, România între anii 1848—1878, Europa între anii 1871—1918 — primul război mondial. Sub tipar se află harta Dacia-romana.

Trei importante atlase sînt pregătite pentru tipar. Atlasul județelor din R.S.R., Atlasul istoric al României și un Atlas zoologic.

PIONIEREASCĂ

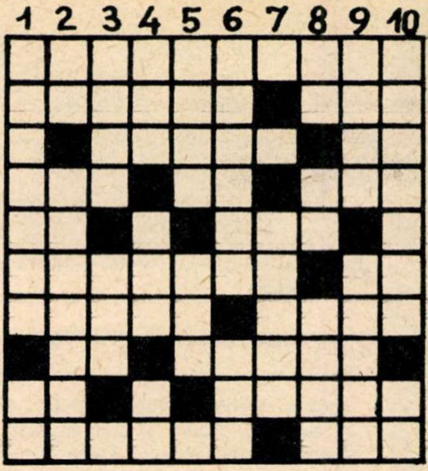

ORIZONTAL: 1. Ținută între 3—5 noiembrie 1975, a stabilit obiectivele și programul activității viitoare a Organizației pionierilor, trezind ecoul simțămintelor înflăcărate ale celor peste două milioane de pionieri. 2. Atribut al cinstei fiecărui pionier. În jurul său se adună pionierii într-o seară de neuitat. 3. Se acordă fiecărui pionier cu merite deosebite în activitatea pionierească. Bețe! 4. Interjecție. Notă muzicală. La Sărbătoarea muncii din această lună participă și pionierii. 5. În natură! Ceea ce reprezintă pentru fiecare pionier respectarea normelor și regulilor vieții și activității pionierești. 6. Potecă. Floricică albastră. 7. Cu munci de răspundere în cadrul unităților, detașamentelor și grupelor. Ana în cîntecele populare fineze. 8. Deși e mic, frumoase haine coase! Onor pionieresc. 9. Teșite! Cu gura căscată. 10. Oraș dunărean unde s-au desfășurat lucrările celui de al V-lea Forum Național al Pionierilor, între 26 iulie — 8 august 1976. «Azi e zi de sărbătoare», «Tot înainte», sau «Soarele și pionierii» (sing.).

VERTICAL: 1. A conduce o unitate. Tudor Gheorghe. 2. În pionierie. Porțiune dintr-un traseu montan însemnată în cadrul acțiunilor întreprinse de expedițiile pionierești. 3. Reflectă pregătirea pentru muncă și viață a pionierilor. Organizație politică a tineretului din țara noastră care succede pionieriei (abr.). 4. Lumină în întuneric. Diminutiv feminin. La revedere. 5. Eroare. Expresie latină prescurtată. 6. Municipiu care a găzduit cel de-al IV-lea Forum Național al Pionierilor între 22 iulie — 4 august 1975. A răsuna prelung. 7. Cu aceleași drepturi și îndatoriri. 8. La infanterie! Un mililitru (abr.). A da cuiva o însărcinare. 9. Bat e într-un anumit ritm, în cadrul ceremonialului pionieresc. Un prieten apropiat. 10. Activități pionierești. Ten!

DICȚIONAR: ANNI, EVS.

COSTACHE SORIN, MIHNEA POPESCU, CRISTIAN HERLEA
Cercul «Enigma» — Casa pionierilor sector 3 — București

TESTE

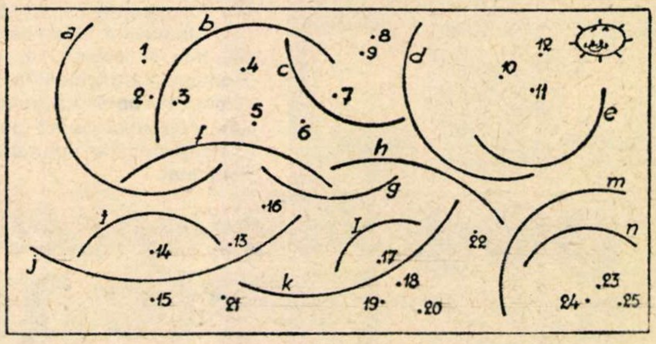

Care este punctul ce marchează centrul fiecăruia dintre aceste arcuri de cerc? Atenție! Există în total 11 puncte.

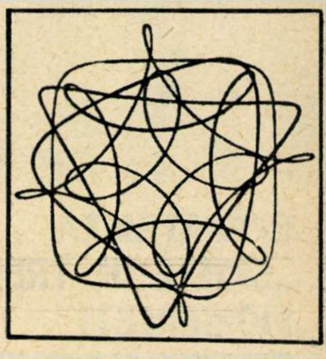

Această figură nu este o parafă complicată realizată dintr-o singură trăsătură de creion. Ea se compune din mai multe curbe închise și, în același timp, simetrice. Cîte ați identificat?

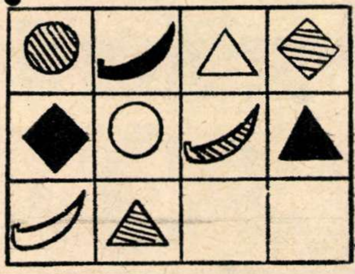

Fiecare din casetele alăturate are un semn distinct: un cerc, o seceră, un romb, un triunghi. Aceste semne sînt albe, negre și gri. Ce semne ar trebui să figureze în căsuțele 11 și 12, rămase libere?

	13	

Acest pătrat trebuie să fie completat înscriind în fiecare căsuță un număr de la 1 la 20. Ce numere alegeți și cum le veți dispune pentru a obține același total — 39 — pe fiecare linie orizontală și verticală, ca și pe diagonale?

ROMAN FOILETON

acum nu de Lucia e vorba. Dacă ai început, ești dator să termini ce ai de spus.

— Tu știi mai multe ca mine și pun rămășag că te-ai gîndit exact la același lucru la care mă gîndesc eu sau poate îl și știi...

— Ce să știu, Gelule? N-am de unde ști.

— Uite ce e, Stane, zise Gelu Calomfir tulburat: eu nu-mi cunosc viitorul, nu știu dacă acolo la voi, unde m-ai dus, exist sau nu mai exist demult, nici dacă voi avea copii sau nu, însă dacă totuși... ce pot ști eu ce s-a petrecut în o sută șaptezeci și cinci de ani, între momentul meu și momentul tău. Asta trebuie să fie!

— Vorbește, omule, mai clar, zise Dan, ușor speriat, prevăzînd ce urma să audă și calculîndu-și de pe acum un răspuns care să nu contrazică starea sa de incognito.

— Nu te preface că nu pricepi: tu probabil ești descendentul nostru, ești poate strănepo-

ROMAN FOILETON

tul mamei mele.

— Cum pot să fiu? se sili să pară mirat Dan Calomfir.

— Așa, bine! rosti din ce în ce mai sigur de prezumția sa Gelu Calomfir. Altfel de ce ai fi ales tocmai școala unde sînt eu?

— O coincidență, Gelule, nimic mai mult decît o coincidență.

— Nu cumva, zise Gelu brusc întristat, nu cumva descoperirea călătoriei temporale oferă mai multe încurcături și mai multe dificultăți pentru oameni decît avantaje? Nu era mai bine să nu se fi inventat deloc?

— Ești copil, zise Dan. Toate invențiile cu aplicare de interes public au o primă perioadă dificilă, cînd se adaptează ele la oameni și oamenii la ele. Și-acum, în epoca ta, prin jurul lui 1970, erau diverși maniaci care reproșau omenirii explorarea cosmosului, socotind cîte spitale se pot face cu banii unei rachete spațiale. După aceea aplicarea practică a invenției intră printre deprinderile firești și oamenii simpli nu-și pot imagina viața fără ele. Întreabă-i pe oameni dacă pot renunța la tren și la avioane!

— Poate că ai dreptate. Eu, de fapt, am fost un beneficiar intrus, și-ți mărturisesc sincer că nici acum nu-mi vine a crede că am călătorit în timp și că tu ai venit din viitor.

— Ești copil! zise Dan.

— Știu, Stane, știu că am fost acolo de unde ai venit tu, totuși nu-mi vine să cred.

— Deși în alte împrejurări ești, dimpotrivă, prea nerăbdător. Nu cumva tu ai vrea să comprimi la un moment dat timpurile într-unul singur, adică să ne plimbăm într-una încolo și înapoi ca într-un fel de haos?

— Nu, nu chiar asta, deși nu-mi dau seama

ROMAN FOILETON

ce simt cînd nu raționez deslușit.

— Eu cred că mi-am dat seama, zise Dan. Să nu crezi că eu însumi sînt scutit de nerăbdări, dar educația noastră ne împiedică să sărim peste... cal. Uite, expresia ne-a rămas, deși poți trăi douăzeci de ani la noi pînă apuci să întîlnești un cal adevărat. Dar mult mai important pentru noi este că am învățat ceva categoric : sînt două vehicule de circulat prin timp.

— Cum două?

Dan Calomfir începu să rîdă.

— Așa, două! Unul, cel pe care l-a inventat bunicul tău și pe care l-ai folosit tu și pe care-l folosesc eu, ceea ce Wells numea «mașina timpului». Celălalt... și Dan Calomfir surîse: Celălalt este... vîrsta, trecerea obișnuită a timpului pe Pămînt, cum ne exprimăm în termeni convenționali.

În timp ce Gelu Calomfir clipea des, uluit de acest adevăr simplu și curat pe care-l știa ca toată lumea, dar la care nu se așteptase, Dan Calomfir își privi îngrijorat ceasul. Pe cadranul lui fosforescent, apăru chipul profesorului Brîncoveanu. Duse repede ceasul la ureche și ascultă încordat. Gelu întrebă cu prudență:

— S-a întîmplat ceva?

— Nu, nu s-a întîmplat nimic! răspunse Dan. Profesorul Brîncoveanu ne cheamă urgent acolo...

— Și pe mine? întrebă Gelu.

Dan Calomfir încuviință repede, ușor tulburat.

— Da, Gelule. Sîntem chemați amîndoi.

(VA URMA)

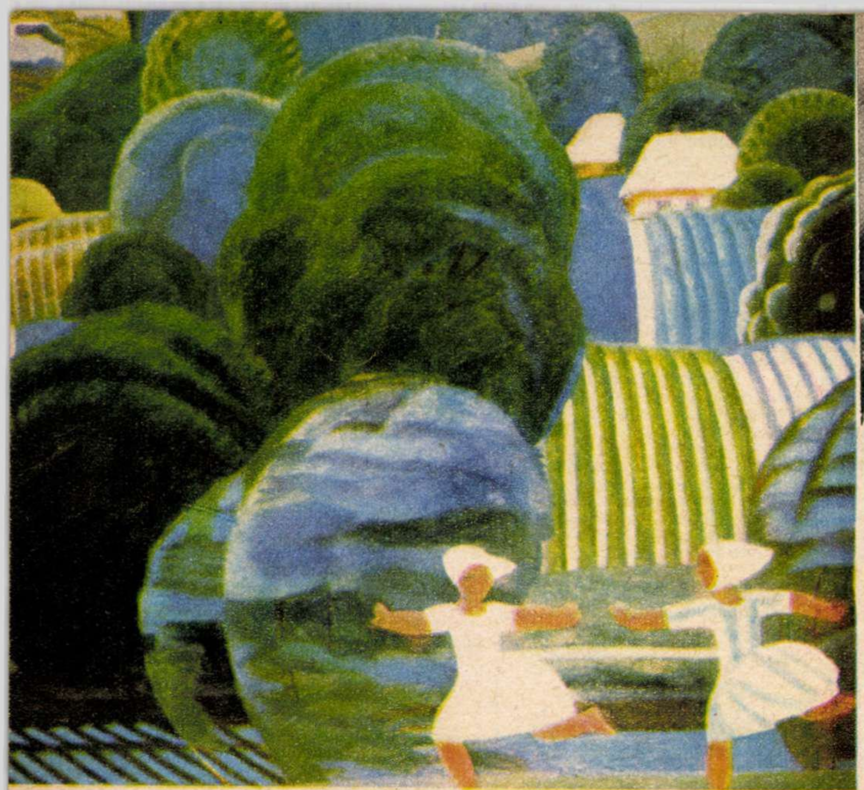

«VARA» desen de TATIANA IABLONSKAIA, U.R.S.S.

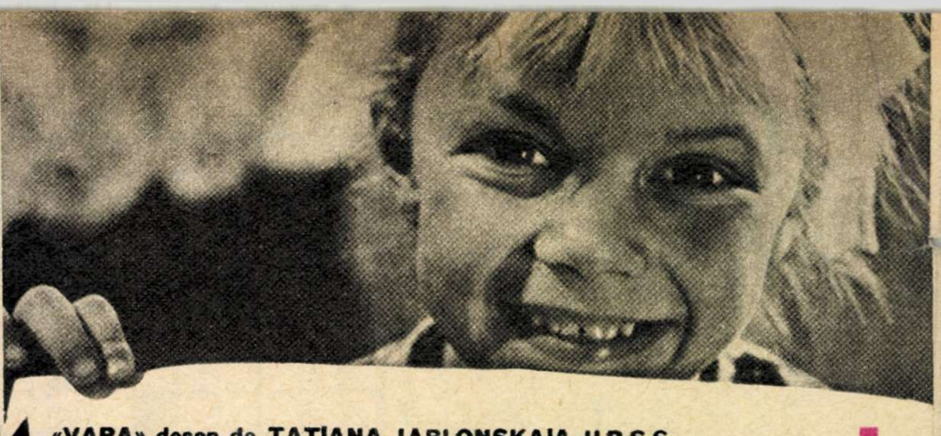

Пионерская
ПРАВДА

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА
ВЛКСМ И ЦЕНТРАЛЬНОГО СОВЕТА
ВСЕСОЮЗНОЙ ПИОНЕРСКОЙ
ОРГАНИЗАЦИИ ИМЕНИ В. И. ЛЕНИНА

ÎN VIZITĂ LA Cutezătorii

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

OPERAȚIUNEA „ȘINELE DE TREN PIONIEREȘTI PENTRU MAGISTRALA BAIKAL-AMUR“

La porțile unor mari combinate siderurgice din Uniunea Sovietică pot fi văzute poposind deseori trenuri întregi încărcate cu fier vechi colectat de pionierii din cele mai diferite localități, în cadrul acțiunii unionale «Șinele de tren pionierești pentru magistrala Baikal-Amur».

Recent, pionierii Școlii nr. 13 din orașul Irkutsk au dedicat acestei acțiuni două zile. Cele mai frumoase rezultate au fost obținute de pionierii clasei a VI-a B care au colectat în acest timp peste 4 500 kg fier vechi.

PRIETENII TINERILOR CEASORNICARI

La uzina de ceasuri «Molnia» din Celeabinsk lucrează mulți tineri. Adeseori, ei primesc în mijlocul lor pe pionierii Școlii nr. 10 din oraș, cu care sînt buni prieteni. În timpul vizitelor pe care le fac în uzină, prietenii tinerilor ceasornicari se opresc în fața benzilor de lucru, căutînd să afle cît mai multe amănunte legate de munca oamenilor, de meseria de ceasornicar pe care mulți dintre ei o aleg după absolvirea școlii.

ARTIȘTII DIN GOMEL

Pe lîngă Palatul de cultură al feroviarilor din orasul Gomel funcționează, de mai mulți ani, o brigadă artistică a pionierilor. Spectacolele prezentate de copii sînt primite de fiecare dată cu interes și răsplătite cu călduroase aplauze.

În cadrul unui turneu efectuat recent prin orașele Moghilev, Vitebsk, Minsk și Brest, micii artiști au cucerit aplauzele a peste 7 000 de spectatori copii și adulți.

PATRULELE ALBASTRE

Cu toate că peste întinsele păduri de mesteceni de pe malurile lacului Onega toamna și-a anunțat sosirea încă din luna septembrie, potecile răsună de glasuri vesele. Sînt pionierii care fac parte din «patrulele albastre», din cadrul cercului «Prietenii naturii», de la Casa pionierilor din orașul Kondapoga, a căror misiune este aceea de a ocroti patrimoniul piscicol al numeroaselor lacuri din împrejurimi.

În timpul anotimpului cald, ei au înregistrat cu grijă toate speciile de pești existente în lacuri și le-au urmărit evoluția. Acum ei sînt angajați în efectuarea așa-zisului «recensămînt» al peștilor, pentru a stabili ce specii de puieți trebuie să obțină în timpul iernii din crescătoriile pe care le au în grijă.

La primăvară, cînd soarele va încălzi din nou și lacurile se vor dezgheța, pionierii «patrulelor albastre» din Kondapoga vor porni la acțiunea de repopulare a lacurilor cu alți pești, așa încît această bogăție naturală să crească neîncetat.

LA RECOLTATUL FRUNZELOR DE CEAI

Ocihamuri este una dintre numeroasele localități ale R.S.S. Autonome Adjare care dispune de întinse plantații de ceai. Toamna, parfumatele frunze sînt adunate de colhoznici cu ajutorul mașinilor de recoltat. Ca și la alte munci de întreținere din timpul verii, pionierii din localitate sînt prezenți și acum. Pe întinsele șiruri de arbuști, ei pot fi întîlniți lucrînd alături de vîrstnici, atît pe mașinile de recoltat cît și pe autocamioanele care transportă sacii.

Rezultatele muncii lor sînt întotdeauna demne de laudă. În acest an, pionierii împreună cu comsomoliștii școlii din Ocihamuri au reușit să recolteze circa patru mii tone de frunze de ceai.

MICILE GOSPODINE

În această toamnă și pionierii școlii din Krasnoputilovsk, regiunea Kalinin au avut mult de lucru atît pe lotul școlar cît și pe ogoarele colhozului din localitate. Mii de kilograme de varză, cartofi, roșii și zarzavaturi pe care le-au recoltat au fost depozitate în silozuri sau au luat calea orașelor pentru a fi valorificate.

Bucuroși de succesele obținute, la încheierea muncilor de recoltare, copiii școlii din Krasnoputilovsk au organizat o mică sărbătoare a recoltei.

Pentru masa festivă pregătită cu acest prilej, la care au invitat și colhoznicii din localitate, micile gospodine din școală au pregătit bucate alese numai din produse obținute de copii de pe lotul lor școlar.

CEI MAI TINERI EXPEDIȚIONARI

Din constelația vacanței mari ne sosește la redacție această fotografie — toată numai zîmbet, toată numai satisfacție a reușitei, toată numai hotărîre de a săvîrși fapte mari — surprinsă în fața Liceului din Mangalia în momentul în care un mănunchi de temerari din clasele ciclului primar au făcut bilanțul «expediției» ce, deschizîndu-le noi orizonturi, i-a purtat prin peisajul Dobrogei de azi pînă în vecinătatea luxuriantă a Deltei Dunării.

Reuniți în echipajele «Albatros», «Delfinul» și «Cutezătorii», acești copii au trăit, după propria lor mărturisire, cea mai romantică și mai instructivă lecție despre frumusețile patriei. Și deși atît itinerarul cît și obiectivele expediției lor nu au cuprins dificultățile pe care le au de înfruntat de obicei expediționarii mai mari, participanți la concursul revistei «Cutezătorii», inimile lor de tineri pionieri au vibrat puternic de satisfacția unei acțiuni organizată, la inițiativa lor, cu sprijinul entuziast al învățătoarelor Tiron Elena, Vlădescu Maria, Rusu Elena, al tovarășului director Terente Larion precum și al unor inimoși părinți.

Au trăit în corturi, au efectuat drumeții și «anchete» științifice, au prînzit sub cerul liber, au cules floare de tei, s-au împrietenit cu copiii localnici, au învățat cîntece și jocuri noi. La focul de tabără, punct culminant în programul «expediției», au venit numeroși părinți. Cu toții au fost încîntați să vadă cum intervalul petrecut acolo pe malul Dunării îi determină pe copii să spună că vor să mai rămînă, că abia așteaptă să ajungă în clasele mari pentru a participa de-adevăratelea la «Expedițiile Cutezătorii».

Printre copiii distinși prin inițiativă, hărnicie și spirit de echipă sînt Burcă Mihai, Axin Liliana, Tiron Adrian, Pintea Manuela, Udrea Dan și atîția alții. De fapt, fiecărui temerar, membru al celor trei echipaje, i se cuvin deopotrivă felicitări, urări de noi și frumoase succese.

Deși ceea ce au înfăptuit acești inimoși copii nu se ridică la complexitatea cerută de regulamentul concursului Expedițiile «Cutezătorii», le semnalăm cu căldură frumoasa lor inițiativă. În vacanțele viitoare tot mai multe vor fi poate detașamentele pionierești din ciclul primar ce vor organiza asemenea acțiuni în aer liber ce împletesc de minune, în raport de posibilitățile vîrstei, farmecul și exigențele drumeției, expediției și taberei în corturi.

MIHAI NEGULESCU

START '76

PE ULTIMELE TRASEE ALE TOAMNEI

De zece ani, generații de pionieri «au învățat» orientarea turistică la Casa pionierilor Hunedoara, în cadrul clubului Matei Corvin. Anul acesta activează cinci grupe de avansați și cinci de începători.

Începători — în ce privință?

Poate în «lucrul» cu busola sau în dexteritatea de-a descoperi potecile — și aceasta, doar în cazul celor mici — pentru că nici unul din cei peste 600 de participanți din municipiu la acțiunea «Cupa Speranțelor» nu cunoaște pentru prima oară bucuria mișcării și potecile pădurilor, ale dealurilor care-i înconjoară.

Multe echipaje au obținut locuri fruntașe cu prilejul diferitelor competiții — dar satisfacția cea mai mare, și pentru ei ca și pentru noi, este să știm că și acum, spre sfîrșit de toamnă, cînd răsuflarea îi aburește alergătorului chipul îmbujorat, cărările patriei răsună de pașii noștri curajoși.

SALONUL AUTO-MOBILISTIC "Cutezătorii"

PREZINTĂ: *profesorul Parbriz*

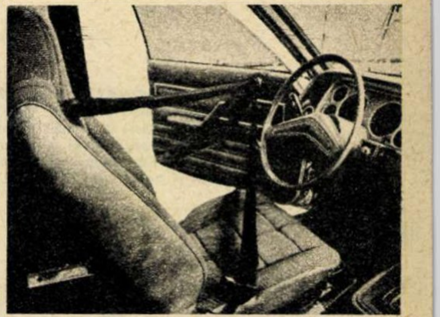

● **FIECARE** dintre voi, îndată ce tatăl și-a cumpărat un autoturism, devine peste noapte un mare specialist în mașini, nemaicontenind să-i dea chiar... șoferului sfaturi cu privire la motor, la instalațiile electrice și mai ales la arta de a conduce! Vom discuta altă dată în ce măsură le puteți fi de folos ca «tehnicieni» părinților voștri... motorizați. Astăzi aș vrea să vă atrag atenția asupra unei probleme în care le puteți fi cu siguranță de folos părinților voștri: **dotarea mașinii cu centuri de siguranță.** Specialiștii au ajuns de mult — în urma studierii a numeroase cazuri concrete — la concluzia că acest element, centura de siguranță, salvează oamenii din multe accidente care s-ar putea solda cu urmări grave. Din păcate, destui conducători auto, lipsiți de modestie și de realism, își închipuie că ei conduc atît de bine încît se pot feri de orice accident și deci nu au nevoie de centură de siguranță. Fals. Iată un exemplu: excelentul nostru alergător la clasa 1 100 cmc, ing. Doru Gîndu, campion republican, a oprit — într-un raliu recent — pentru a controla starea mașinii. Revenind la volan, grăbit să recupereze secundele de staționare, a pornit **fără a-și mai atașa centura.** Peste puțin, mașina s-a răsturnat și acest excepțional alergător a fost grav rănit — nu însă și coechipierul său, care, **protejat de centură, a rămas neatins.**

Așadar, **sfătuiți-vă părinții să-și înzestreze mașinile cu centuri de siguranță.** Sînt ieftine, ușor de montat și foarte rezistente — fabrica din Brașov, care le produce, le-a supus unor teste amănunțite. În unele țări, se studiază chiar — după cum vedeți în fotografie — un tip de centură specială pentru... comozi și încăpățînați! Vor — nu vor, cînd se așază la volan centura îi și «îmbrățișează»!

• • • • • • • • • • • • • • • •

Responsabilul cu sportul — LA «ÎNCĂLZIRE»

Desigur, așa ceva nu sună foarte clar pentru aceia care încă mai cred că pionierul din activ care se ocupă cu activitatea sportiv-turistică este ceva între supraveghetor și contabil; notează rezultate, are grijă de afișe și «provocări», de planificări etc. Iar dacă participă la vreo «încălzire» asta se-ntîmplă atunci cînd se pregătește de un meci anume.

— Tu ce zici, Nicușor?

NICUȘOR DUMITRAȘ, pionier în clasa a VII-a a Școlii generale din satul Ruși, județul Sibiu nu poate răspunde pe dată întrebării noastre — semn deci că de fapt el **are** de dat un răspuns! Dar unul bine cumpănit, adunat. Adunat **din fapte!**

— Cum să vă spun, la noi se face sport intens. Faptul că avem multe amenajări — chiar și-un bazin de înot amenajat la 2 km de sat și materiale de toate felurile: mingi, plase, mese de ping-pong etc — dovedește că ne preocupăm de acest lucru. Ba chiar și rezultatele.

— Desigur, ai dat o raită prin programele de activități ale detașamentelor. Cum ți se par propunerile care se referă la sport și turism?

— Întreceri de fotbal, volei, tenis, șah.

— Nu ți se par cam multe de fotbal?

— Poate...

— Întrecerile, între cine și cine?

— Între grupe, între detașamente.

— Eu știu dacă e recomandabil un meci de fotbal între două grupe de clasa a IV-a — în care de fiecare parte, din zece inși, trei abia nimeresc mingea, alți trei cam la fel, ș.a.m.d.?

— Tocmai de-asta, să învețe toți. La meciurile între detașamente mulți n-ar avea loc. La fel procedăm și în alte jocuri: toată lumea să învețe — chiar dacă nu-i separăm pe grupe neapărat.

Mda! E o idee. (Cum noi n-avem suficiente dovezi s-o combatem așteptăm din partea voastră mai multe dovezi s-o susțineți! — dacă e cazul. N.R.)

— Vine vremea rea: ploaie, vînt, frig. Ai observat cumva dacă programele de activitate «prevăd» această eventualitate.

— Unii nu destul de serios. Se-ntind întrecerile de fotbal pînă la vremea săniușului — ceea ce nu e bine gîndit. Dar am discutat cu colegii și am pregătit de pe-acum cîteva măsuri: avem 12 șahuri, mese de ping-pong, jocuri de club. Ba chiar și o carte cu jocuri de interior. E mai greu pînă vine zăpada, apoi...

L-am lăsat pe Nicușor cu gîndul la zăpadă, convinși fiind de faptul că răspunsul său îl arată în plină «încălzire»: el își pune probleme, caută soluții, trece la fapte. «Incălzirea» de la începutul unui an sportiv pionieresc a unui responsabil cu sportul care nu se rezumă la contabilizarea rezultatelor, planificarea meciurilor sau lipirea afișelor...

ȘTIȚI SĂ ECONOMISIȚI?

Casa de Economii și Consemnațiuni ne informează:

Pentru dezvoltarea spiritului de economie în rîndul elevilor, Casa de Economii și Consemnațiuni a tipărit, cu prilejul «Săptămînii economiei», care a avut loc în perioada 25—31 octombrie, o nouă emisiune de foi și timbre de economii școlare, în valoare de 2 lei.

Noua emisiune de timbre de economii școlare este realizată într-o formă atractivă, fiecare timbru avînd o contramarcă. Timbrul de economii propriu-zis se aplică pe foaia de economii, iar contramarca, policromă, rămîne asupra elevului.

O altă noutate constă în aceea că timbrele cu contramarcă se vor edita cu o tematică variată, primul timbru fiind editat cu prilejul «Săptămînii economiei», urmînd ca pînă la sfîrșitul acestui an să se mai tipărească încă trei timbre cu contramarcă avînd ca temă emblema C.E.C., copii îmbrăcați în costume naționale și unul pe temă școlară.

Foile și timbrele de economii pot fi solicitate de elevi la oricare unitate C.E.C. din țară, precum și la cadrele didactice din cadrul școlilor care se ocupă de dezvoltarea spiritului de economie în rîndul elevilor.

● Scenariul: VASILE BÂRZĂ și CONSTANTIN DIACONU ● Desene: OFELIA și POMPILIU DUMITRESCU

DETAȘAMENTUL EROU

3

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE:
IN DIMINEAȚA ZILEI DE 14 SEPTEMBRIE 1944, FASCIȘTII DEZLĂNȚUIE PRIMUL ATAC PE DIRECȚIA ȘOSELEI SÎMBĂTENI-PĂULIȘ. LA PODUL DE PE ȘOSEA, APĂRAT DE COMPANIA COMANDATĂ DE CĂPITANUL IOAN FĂTU, ARE LOC CEA MAI GREA LUPTĂ.

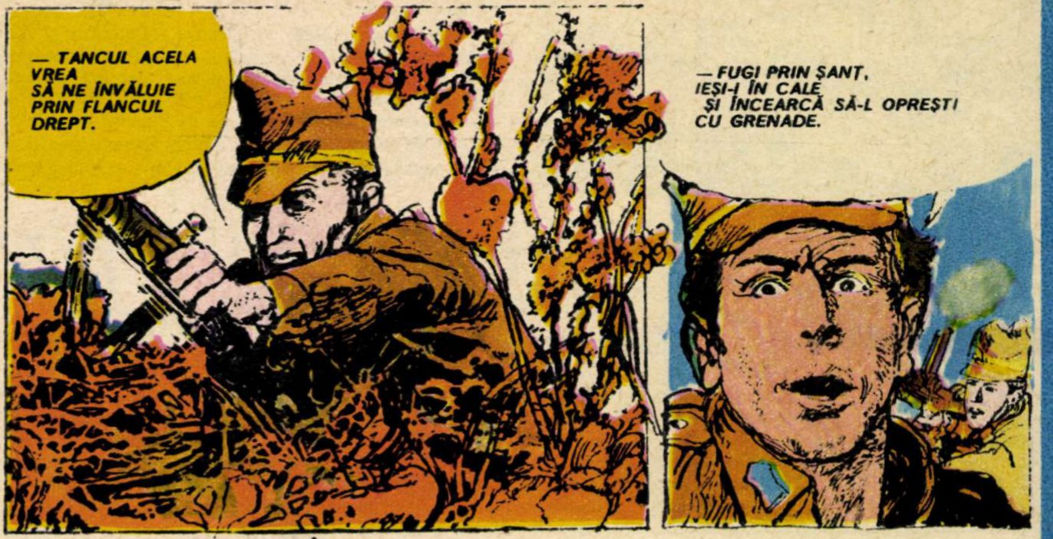
— TANCUL ACELA VREA SĂ NE ÎNVĂLUIE PRIN FLANCUL DREPT.
— FUGI PRIN ȘANȚ, IEȘI-I ÎN CALE ȘI ÎNCEARCĂ SĂ-L OPREȘTI CU GRENADE.

Elevul-sergent Achim Grozavu, comandantul unuia dintre cele două tunuri antitanc instalate în spatele companiei 6, prieten bun cu Ioan Ecovescu, a văzut scena tragică petrecută la pod...

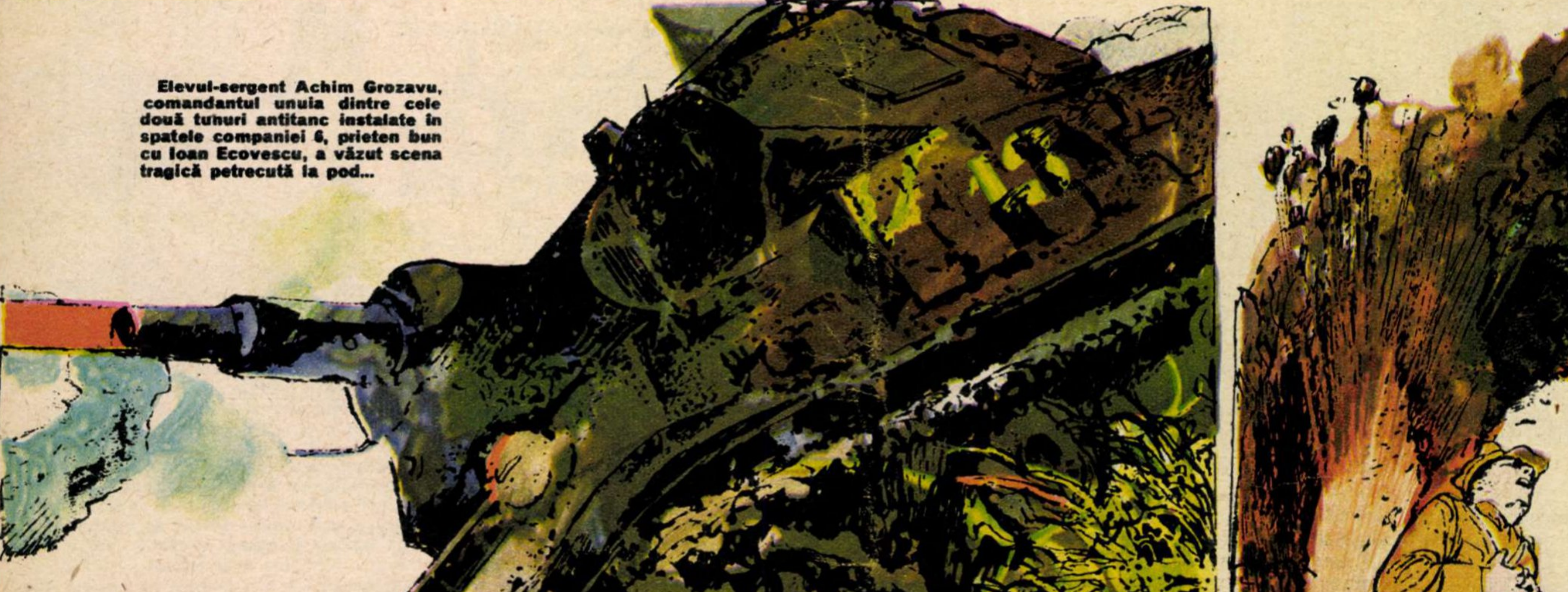

Cu pierderi grele pentru ei, fasciștii au ajuns în preajma șanțului antitanc. Dar tocmai cînd credeau că sînt gata să-nfringă rezistența elevilor, aceștia au dezlănțuit un contraatac fulgerător, zdrobindu-i și alungîndu-i din fața pozițiilor lor.

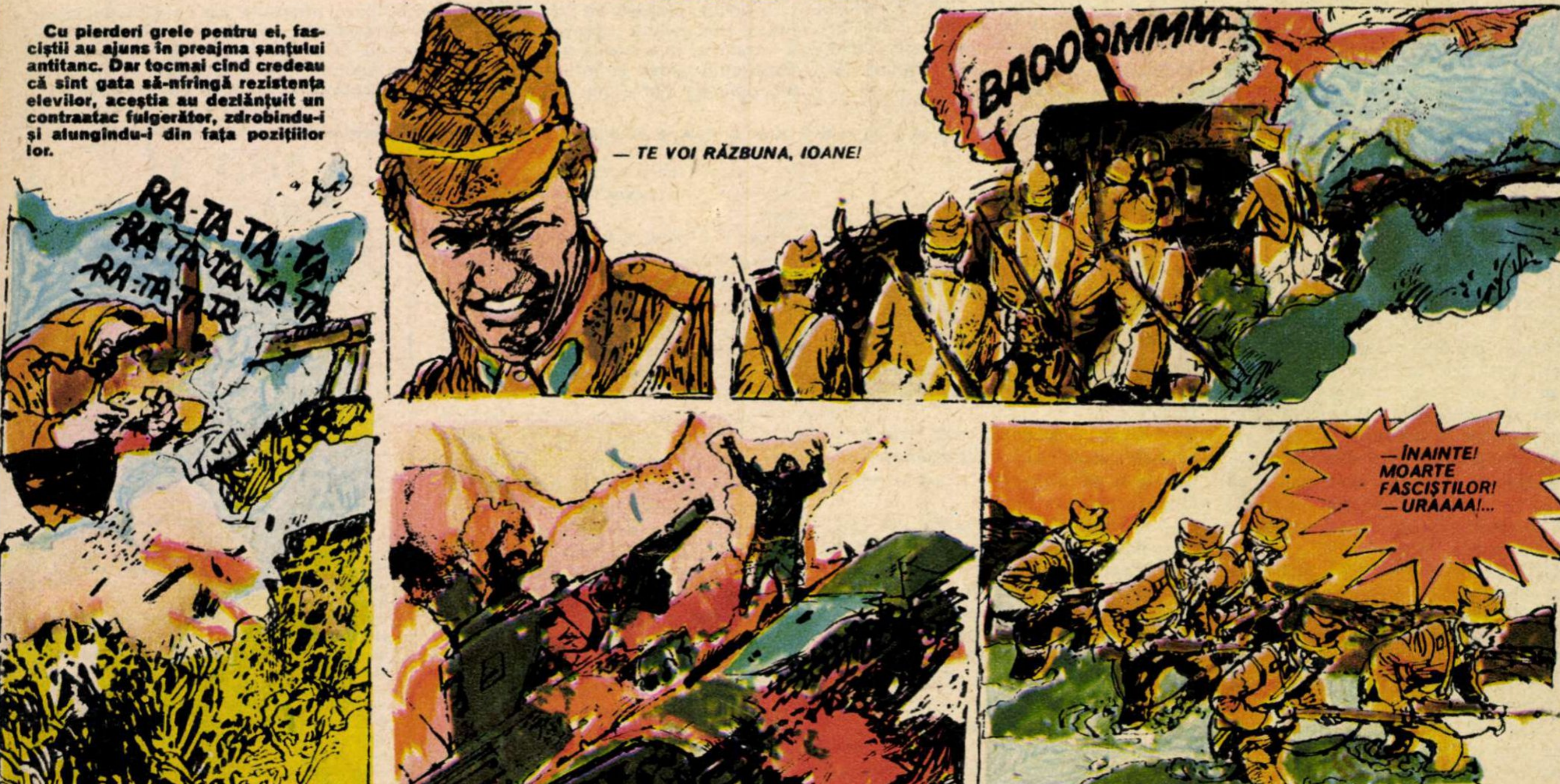
— TE VOI RĂZBUNA, IOANE!
BAOOOMMM
RA-TA-TA-TA
RA-TA-TA-TA-TA
RA-TA-TA-TA
— ÎNAINTE! MOARTE FASCIȘTILOR! — URAAAA!...

(VA URMA)

ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R.
Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex 11226 București, str. 13 Decembrie nr. 3.

index 41033

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.

PREZENTARE ARTISTICĂ: ALBIN STĂNESCU
PREZENTARE TEHNICĂ: NIC NICOLAESCU

12 PAGINI
1 LEU

● Redactor șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar responsabil de redacție: IOAN DONCA ●

Foto: CONSTANTIN POPESCU

În acest număr:

PENTRU TOȚI CITITORII, BREVETUL DE PARTICIPARE LA CONCURSUL „MINITEHNICUS" 1977

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

46

JOI, 11 NOIEMBRIE 1976,
ANUL X (NR. 477)

99

Sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, s-au desfășurat în zilele de 2 și 3 noiembrie lucrările Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Plenara a dezbătut Programul de măsuri privind aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului și ale Congresului educației politice și al culturii socialiste în domeniul ideologiei și culturii socialiste, elaborat sub conducerea nemijlocită a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului și a adoptat o hotărîre prin care își însușește și aprobă în unanimitate Programul de măsuri.

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

Plenara C.C. al P.C.R. a aprobat îmbunătățirile ce urmează a fi aduse unor prevederi ale Planului național unic de dezvoltare economico-socială a României pe anul 1977, precum și proiectul Bugetului de Stat pe același an, stabilind ca acestea să fie supuse spre legiferare Marii Adunări Naționale. Plenara a apreciat că orientările fundamentale ale planului pe 1977 corespund obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea al partidului, asigură dezvoltarea în ritm înalt a economiei, creșterea avuției naționale și, pe această bază, ridicarea bunăstării materiale a întregului popor, înfăptuirea cu fermitate a programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral-dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Plenara C.C. al P.C.R. a aprobat Raportul cu privire la aprovizionarea populației pe anul 1976 și Programul privind aprovizionarea populației cu produse agroalimentare și bunuri industriale de consum pe trimestrul IV-1976 și semestrul I-1977. În scopul înfăptuirii hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului, Plenara C.C. al P.C.R. a aprobat măsurile cu privire la crearea condițiilor de trecere la reducerea duratei săptămînii de lucru și a adoptat în acest sens o hotărîre.

Plenara C.C. al P.C.R. a stabilit să se introducă un nou sistem simplificat, de impunere a retribuției, prin plata de către unitățile socialiste a unui impozit calculat la fondul total de retribuire în locul impozitului actual calculat pentru fiecare angajat în parte, precum și desființarea impozitului pe veniturile agricole ale gospodăriilor populației și introducerea unui impozit fix pe hectar. Măsurile privind noul mod de percepere a impozitelor urmează să fie supuse, împreună cu alte măsuri, dezbaterii Conferinței Naționale a partidului.

În spiritul politicii partidului nostru consacrată dezvoltării economice și sociale a țării, creșterii bunăstării oamenilor muncii, în ziua de joi, 4 noiembrie, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, a celorlalți tovarăși din conducerea de partid și de stat, au început lucrările celei de a IV-a sesiuni a legislaturii a VII-a a Marii Adunări Naționale.

Exprimînd hotărîrea întregului popor de a înfăptui neabătut sarcinile stabilite de Congresul al XI-lea al partidului, înaltul for legislativ al țării a dezbătut și adoptat Planul național unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1977 și alte legi de o deosebită importanță pentru progresul necontenit al patriei pe drumul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării României spre comunism.

În imagine: aspect de la lucrările Sesiunii Marii Adunări Naționale.

La bordul navei „Pionierul"

PIONIERUL
CONSTANȚA

La dana de armare nr. 7, încă de la primele ore ale dimineții, marele pavoaz se ridica pe înălțimea metalică a navei «Pionierul», lansată la apă în vara acestui an, în prezența pionierilor participanți la cel de-al V-lea Forum Național. Fanfara constructorilor navali, din pupa vasului, transmitea pe oglinda apei sunetele unui marș avîntat. Pe punte, cravate roșii cu tricolor, adunate într-un mare careu (al pionierilor de la Școala generală nr. 24 din Galați). În mijlocul acestui careu, patruzeci de școlari din clasa a II-a C aveau în priviri emoțiile momentului.

Comanda a străpuns liniștea văzduhului: «Pentru rostirea Angajamentului pionierului și primirea cravatei roșii cu tricolor, la drapelul patriei vă aliniați!»

Patruzeci de voci cristaline au rostit angajamentul pionieresc: Eu, Daniela Oprea, Violeta Burtea, Mihaela Vasiliu, Florin Crăciun, Gilda Zaharia, Anișoara Ionescu, Dănuț Hulubei, Anca Plăeșu... intrînd în rîndurile Organizației pionierilor, mă angajez să-mi iubesc patria, să învăț bine, să fiu harnic și disciplinat, să cinstesc cravata roșie cu tricolor. Noii pionieri au primit «botezul» muncii avîntate de la harnicul colectiv de muncă de la Șantierul Naval din Galați.

Gabriela Gherman, devenită azi pionieră, se destăinuia colegului ei Florin Ștefănescu cum, dimineață, înainte de-a pleca la muncă, tatăl ei, laminoristul Nicolae Gherman, i-a spus: «Azi e o zi însemnată pentru tine. Cînd mă voi întoarce, am să te găsesc mai mare!» Anca Plăeșu și-a repetat, încă o dată poezia în gînd, apoi s-a apropiat de microfon:

Cuvintele maistrului Gheorghe Lupea — Erou al Muncii Socialiste de la Șantierul Naval din Galați, au exprimat dragostea cu care comuniștii, toți oamenii muncii, îi înconjoară pe copiii țării, pe aceia care, prin simbolul tricolorului și-au înscris visurile, eforturile în marele avînt al patriei noastre.

Prof. ALEXANDRU TRUICĂ
Subredacția «Tot înainte», Galați

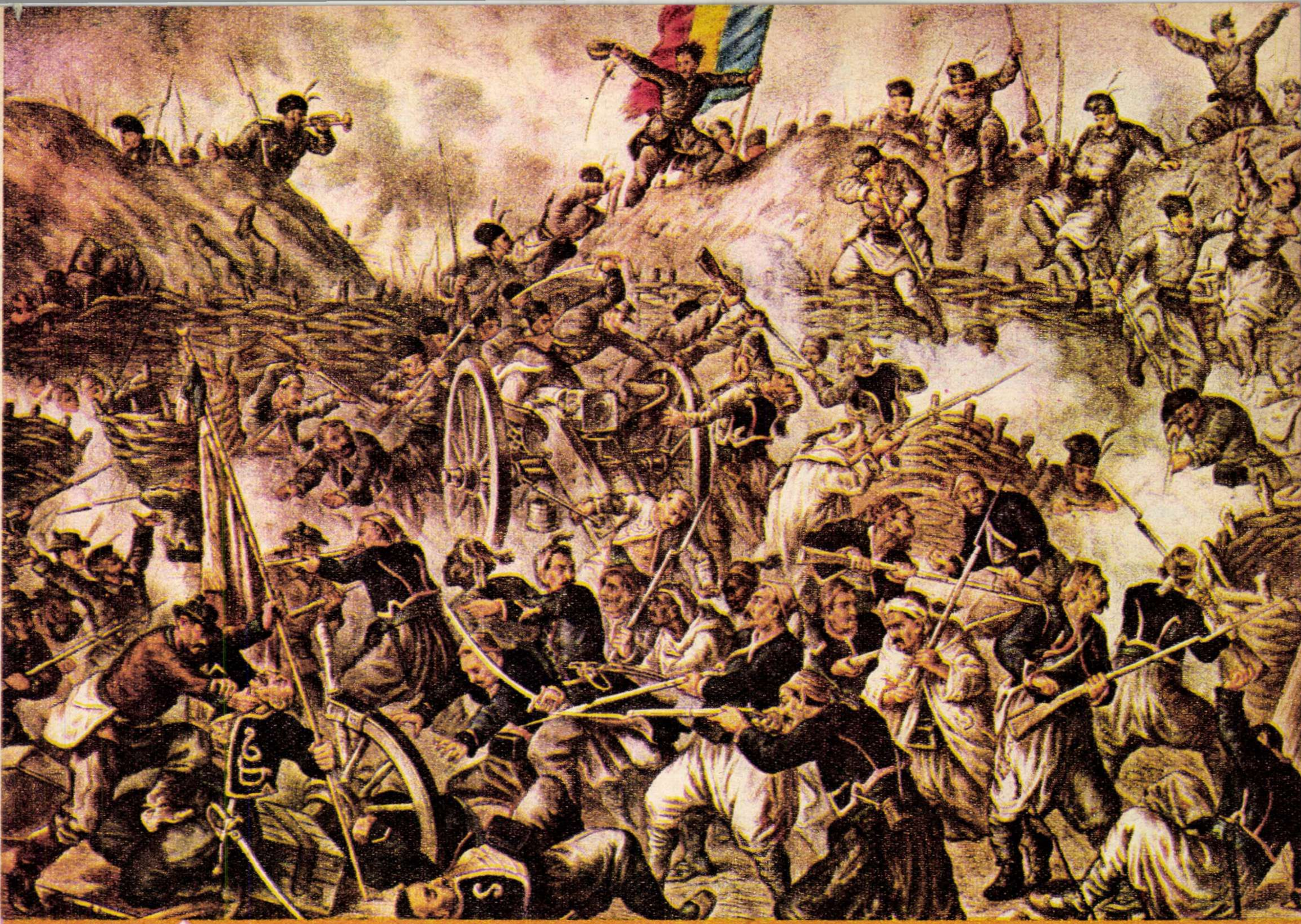

Luarea redutei
GRIVIȚA
30 AUGUST 1877
(STAMPĂ DE EPOCĂ)

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

Îmi mișc brațele,
și alerg prin iarba înaltă.
Lumina anilor tineri
Mi se joacă în palmă.
Îmi mișc brațele
și alerg spre oamenii anilor mei.
Faptele lor se arcuiesc
Într-o albastră,
Nesfîrșită poartă
Spre mîine...

IRINA AIRINEI
Școala generală nr. 76,
București

REVISTA „CUTEZĂTORII" CONCURSUL „minitehnicus"

EDIȚIA A X-A
1977

BREVET

DE ÎNSCRIERE ȘI PARTICIPARE

Pentru talent
și creativitate
în Cincinalul
revoluției
1976-1980

Subsemnatul ----------------, abonat la revista «Cutezătorii», domiciliat în comuna
(orașul, municipiul) -----------, strada -----------, numărul ----, județul ----
----, elev la Școala generală (Liceul ----------) numărul -- din localitate, vă rog să mă
înscrieți printre participanții la Concursul «Minitehnicus», ediția 1977. Mă angajez să prezint la concurs
lucrarea intitulată ----------------------------------

Agenda PIONIERULUI COMANDANT

ACTIVUL PIONIERESC NOU ALES, LA LUCRU! (II)

COMANDAMENTUL UNITĂȚII

Ne adresăm astăzi pionierului comandant de unitate și locțiitorilor săi precum și celorlalți membri din activul unității cu sarcini pe domenii de activitate.

Obiectivul nostru este viața unității de pionieri — cu numărul ei mare de membri, cu problemele noi (față de activitatea detașamentului) dar și cu posibilități noi în raport cu acesta.

Înainte de-a trece la aspectele de lucru, direct, ale dialogului nostru, să reținem aceste...

precizări introductive

Dacă domeniile de activitate ale detașamentului: muncă și învățătură, activități politico-educative, tehnico-științifice, cultural-sportive etc. — se întîlnesc și la nivelul unității aici însă, apar noi aspecte ale activității educative a Organizației pionierilor. Vă reamintim cîteva dintre ele:

— conlucrarea între pionieri și utecişti;

— pregătirea și desfășurarea alegerilor pioniereşti;

— pregătirea școlarilor pentru primirea în Organizația pionierilor și a pionierilor pentru intrarea în U.T.C.;

— organizarea activităților de pregătire pentru apărarea patriei;

— acțiunile de muncă patriotică;

— organizarea și conducerea activității gazetei «Semafor»;

— activități desfășurate de pionieri în cadrul grădinițelor;

— realizarea unei eficiente propagande vizuale;

— întîlnirile cu diverse personalități

Tot la nivelul unității apar și alte aspecte ce țin de raporturile unității atît cu alte unități pioniereşti cît și cu unele foruri, organe din afara școlii: la nivelul comunei, al orașului etc. Iată deci că răspunderile celor care lucrează în comandamentul unității au o deschidere mult mai largă — ceea ce solicită din partea lor calități deosebite de organizatori, dragoste și devotament pentru tradițiile unității, ale școlii pe care-o reprezintă.

COMANDANTUL DE UNITATE ȘI LOCȚIITORII SĂI

El este de regulă un pionier cu experiență în activul pionieresc. Oricum, însă, nu ne îndoim că noua funcție îi va prilejui emoții noi, dar și dorința de-a face totul pentru a onora încrederea ce i s-a acordat. Pentru că prieteni, este o frumoasă răspundere să știi că-n orice moment, tu poți reprezenta, într-o anumită situație, unitatea, școala ta. De aceea:

● E bine ca situația de nou ales **să nu genereze emoții exagerate!** Răspunderea, am spus: e mare dar și frumoasă — și nu trebuie uitat că alături de tine sînt toți membrii comandamentului, tovarășii comandanți instructori și bineînțeles, fiecare pionier din școală care abia așteaptă să te arate, cu mîndrie, pe stradă: Iată, acela e comandantul unității noastre.

● Căutați **să cunoașteți cît mai repede și mai deplin pe cei cu care lucrați în primul rînd:** membrii comandamentului unității, comandanții de detașament etc. Dacă n-o faceți de la început, s-ar putea apoi să uitați s-o mai faceți!

● Un comandant de unitate care nu se mișcă din detașamentul lui e de neînțeles. Dacă nu-i cunoști pe cei cu care lucrezi, nu ești la rîndul tău cunoscut; dacă nu ești cunoscut, nu poți acționa!

● În aceeași ordine de idei: **fiți atenți la detașamentele de diferite vîrste!** Autoritatea nu înseamnă luarea «de sus» a celor mici! E foarte important de la început să considerați toată unitatea în același fel, fiindcă o greșeală în această privință poate duce la disensiuni, la lipsa de încredere, la lipsa de entuziasm, la ineficacitate!

● **Voi, locțiitorii:** să nu credeți cumva că intrați în atribuții numai cînd lipsește pionierul comandant! Voi aveți sarcini precise și permanente; printre altele, munca cu detașamentele mici ca și legătura strînsă și permanentă cu comandanții de detașamente. Ocupați-vă de la început de ele astfel încît nici un pionier din unitate să nu stea pe gînduri cînd va fi întrebat: Cine este locțiitorul comandantului unității voastre? Nu lăsați totul pe seama comandantului — pe motivul că el răspunde. Locțiitor nu înseamnă lipsit de personalitate, adaos, ci încă **un pionier comandant.**

CEILALȚI MEMBRI AI COMANDAMENTULUI UNITĂȚII

O serie de atribuții despre care am vorbit în cazul colegilor voștri din comandamentul detașamentului (nr. 44 al revistei) stau și-n atenția voastră.

Cum am mai spus însă, atribuțiile voastre au o mai largă cuprindere astfel încît se impun unele referiri speciale. De pildă, **pionierii care se ocupă cu munca și învățătura.**

● **Fiți obiectivi** în urmărirea și popularizarea rezultatelor detașamentelor. Voi nu sînteți simpli contabili ai notelor (bune sau slabe), ci militanți neobosiți pentru ridicarea calității la învățătură.

● **Observați atent ce se întîmplă în detașamente,** sfătuiți-vă prompt cu pionierii comandanți ai acestora, cu colegii voștri din detașamente care se ocupă cu problema respectivă. Și găsiți soluții! Voi trebuie să deveniți specialiști în acest domeniu — și nu să lăsați lucrurile în seama comandantului unității sau a comandanților instructori!

PENTRU VOI TOȚI!

Urmăriți înscrierea permanentă a unității voastre în viața comunei, a orașului etc. Există manifestări locale sau naționale de un anumit gen: cultural, sportiv, științifico-tehnic. Cunoașteți-le, popularizați-le, faceți în așa fel ca participarea unității voastre să fie cît mai numeroasă și mai rodnică.

● **Activitatea voastră e o activitate specializată!** Preocupați-vă de la început să vă puneți la punct cu domeniul în care aveți răspunderi cu atît mai mult cu cît veți avea de lucrat în diferite situații cu persoane adulte cu experiență, competente în materie. Ca să puteți folosi sfaturile lor, trebuie să fiți bine pregătiți dinainte!

— Dar mai ales faceți totul ca de la început să vă cunoașteți cu claritate atribuțiile statutare! Să nu existe confuzii — care se pot agrava pe parcurs: între locțiitor și un membru al comandamentului unității, sau între atribuțiile comandantului și un alt membru din activ cînd se ocupă de aceeași problemă (învățătura, de pildă). Unii se ascund în spatele acestor neclarități pentru a-și scuza inactivitatea!

Dar atribuțiile clare nu înseamnă exclusivitate, unilateralitate. Ele fixează răspunderile voastre, nu limitează viața detașamentului, a unității și nici participarea voastră la toate acțiunile.

Vă reamintim: ca și colegilor voștri din comandamentul detașamentului: **funcțiile voastre sînt deosebit de importante** pentru bunul mers al activității. Pionierii din comandamente trebuie să acționeze pentru realizarea sarcinilor reieșite din hotărîrile Congresului al XI-lea al partidului, din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Congresul educației politice și al culturii socialiste, din documentele Conferinței a III-a a Organizației noastre.

Brevetele completate vor fi colectate în unitățile de pionieri și la casele pionierilor, de unde vor fi înaintate consiliilor comunale, **orășenești, municipale**, județene **ale Organizației pionierilor.**

CU ACEASTĂ LUCRARE VOI CONCURA LA SECȚIA

A. ☐ ELECTRONICĂ, AUTOMATIZARE, CIBERNETICĂ

D. ☐ RADIO ȘI TELEVIZIUNE

G. ☐ MACHETE DE CONSTRUCTII

B. ☐ ELECTROMECANICĂ, MECANICĂ, MECANIZAREA AGRICULTURII

E. ☐ JUCĂRII

H. ☐ „ATELIERUL FANTEZIEI“

C. ☐ APARATE ȘI INSTRUMENTE DIDACTICE

F. ☐ MODELISM

I. ☐ LUCRĂRI DIN DOMENIUL PROTECȚIEI MUNCII

Data ....

Semnătura minitehnicianului ....